

ماہہ شیلی

محمد صدیق پسرلی



ماہہ شیلی

محمد صدیق پسرلی

د کتاب نوم : ماته شپیلو

شاعر : محمد صديق پسرلی

د چاپ نیټه : ۱۹۹۴ - اپریل

تیراژ : ۱۰۰۰ ټوکه

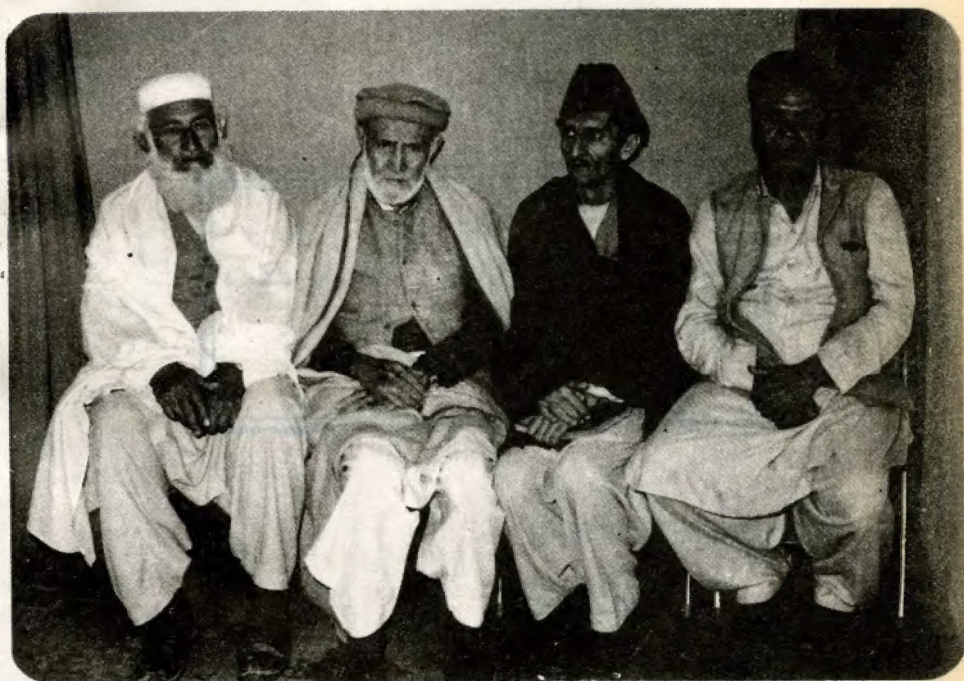
بیه : ۲۵ روپۍ

چاپ : د ناهید کتاب خپرولو موسسه

تروڼ

د پښتو د معاصر غزل کاروان سالار خدای بخښلی

امیر حمزه خان شینواري په نوم



له ښځې خوا همېش خليل، محمد صديق پسرلى، حمزه بابا او غلام فاروق چشتي
دا تصوير د ۱۹۸۸ کال د مارچ په اومه نېټه اخيستل شوى،

بسم الله الرحمن الرحيم

د سريزی په حای

کله چې ما ددې « ماتې شپیلۍ » زړه ته د ورېوکلو هڅه وکړه نو عالم عالم نواوي یې په پردو کې پرته وې ، زما زړه غوښتل چې هره پرده وغزوم او هره نغمه د غزل په جامه کې سینگار شوې وگورم ، خو د بابا شوي « پسرلي » د طبیعي سخاوت د مهاجرت په کچکول کې نه ځانښوده ، بناء له باغه مې غنچه او له غنچه مې څو گلونه د ذوق خاوندانو ته راټول کړل ، چې هیله ده ادبي تنده به یې پرې ماته شي .

په دې ټولګه کې د شاعر ۲۵۰ غزلې چې ډیره برخه یې د شپېتمو کلونو دي ما په خپله خوښه غوره کړي ، چون په دې کلونو کې زموږ هیواد او ولس د خپل تاریخ له یوې ډیرې بدې او غمورنکې تراژیدي

سره مخ دی نو ماته شپېلۍ هم یوازې دا ترانه غروي او د مولانا په قول :

از نیستان تانرا ببریده اند

از نفیرم مرد وزن نالیده اند

مهاجرت ، پردیسي ، بیوسي ، اشتیاق ، حسرت ، حماسه او د ټولو په
سر کې مینه له نورو ډیرو سوداوو او پریشانیو سره د کتاب په متن کې
وېلنې او که څه لیکل پرې غواړئ نو د همدې پاڼې پاته برخه ستاسو په
خدمت کې ده .

په مینه

امان الله ساهو

پېښور - ۱۹۹۴ - ۴ - ۱۴

التجاء

خدايه زړه مې کړې د حسن د باغ زړی
 چې هر حای يې زدم او مينه ترې ټوکېږي
 ربه روح مې د ښکلا د دند پرې کړی
 چی د حسن په جلوو کی دی پتیری

هر نفس ته مې د نور وزری غواړم
 چې دروې مې ستا د يادو تر دُرشله
 هر نظر مې د لمر سپينه پلوشه کړې
 چې جارېږي دې د حُسن له بُرجله

هر ارمان چې مې د زړه په کور کې زېږي
 د بڼايست په مخ يې سپکې سترگې وا کړه
 هر هوس چې مې په ذهن مسخولېږي
 له بڼيگنې سره مينه ور پيدا کړه

تصور مې کړه د لمر تر تندي هم ورين
 اندېشته د فرشتو غونډۍ معصومه
 رنگين خيال را د شفق تر تابلو گانو
 نوا را کړه د مظلوم تر زړه مظلومه

په غزلو کې مې پو کړه د هنر ساه
 ترانو کې مې جاري کړه د ژوند وينې
 خلوريځې مې د حسن شگوفۍ کړه
 او نظمونه مې وړ وړ ميوې د مينې

د يوه بڼه آغاز سريخه يې کړې ربه
 چې له ژوند سره وروستی سندرې وايم
 که قمري شم د طوبی هم ، همه حسنه
 « تا به غواړم ، تا به بولم ، تا به ستايم » *

که دی د نازجلوه د لمر غوندی سینا ونیسی
 « د طور دیوې ته به موسی ید بیضا ونیسی » *
 یو لیل دې بیا ویده بلال ته د آذان ووايه
 چې منکران دې هم لمن د الا لله ونیسی
 د رحیل اذن غواړي بیا کاروان سالاره د عشق
 چې د یثرب مومنان لاره د بطحا ونیسی
 مین قمری دې د طوبی په شانگو حاله نه زدي
 که په جنت کې هم پلو ورته طوبا ونیسی
 د عشق رهرو ته دې منزل د ژوندون سیکه بخسی
 د بربوکی غوندې چې لاره د صحرا ونیسی
 مسلمانانو ته تلقین کړه بیا هغه خبري
 چې د ایمان په نور د لمر غوندی دنیا ونیسی
 په دې مادي عالم کې مومي تقدس د کتاب
 چې لکه توری د زړه غیژه کې معنا ونیسی
 په دې تور تم کې سخ د هغو مومنانو په حال
 چې لکه شمه په سر چتر د رڼا ونیسی
 خدایه « پسرلي » ته هغه عشق ، هغه جذبه وپخښه
 چې « سلمان غوندی لمن د مصطفی ونیسی

* - د صانی اصفهانی د یوی مصراع زیاده ده هغه وایی :

« کلیم دست به رخسار شمع طوبی گرفت »

پېښور جوزا ۱۳۶۵

څه شندې رنگونه د هولي په مخ
 ما د مینې داغ کړی د نړۍ په مخ
 تیت او پاس ته کوری نه جوهر ته څوک
 وریځ هم توکی لارې د سپی په مخ
 داسې چې تر ستورو هم پری منځې شوې
 مور دې با وېلی دايم پری په مخ
 را شه ای دحسن سبا ماته کړه
 مړه خوله د شرم د غوټۍ په مخ
 ستا پلو به بیرته درته ونیسم
 نه گورې چې ماته د خولۍ په مخ
 هغسې مې خوله ورباندې ایښې وای
 څنگه چې یې اور ږدي د ستۍ په مخ
 کاشکې یې پر مخ شوی د حیا خوله
 خال ، زخه که نه شوم د نجلۍ په مخ
 تورې ترهیدلې سترگې ستا مگر
 ښکلې ! غږیدلې د هوسۍ په مخ
 څه چې یوه کبږدی جلا له خلکو نه
 ولټوو پورته د سپوږمۍ په مخ

جوزا - ۱۳۶۵

خو زما په نظر راشی بیرته درومی
 لکه سوی شرر راشی بیرته درومی
 ما هم څه څه سر فلمي د ژوند لیدلې
 نا مفهومې ژر ژر راشی بیرته درومی
 د خوښی ورځې هم لېږی وی هم سپکې
 پوه له کاله اختر راشی بیرته درومی
 ناکارار فطرت څپه د سمندر کره
 د ساحل تر بستر راشی بیرته درومی
 خو چې زه یې هرکلی ته جوړوم خوله
 سوي زړه ته خبر راشی ، بیرته درومی
 کری شپه مې لکه شپه په زړه تیاره وي
 خو سبا لکه لمر راشی بیرته درومی
 رعب د حسن یې په وصل چاره کیږدي
 تر بهو مې نظر راشی بیرته درومی
 زړه مې غوره ستا د ناز قدم بوسی ته
 لکه موج په سر راشی بیرته درومی
 بڼاپیری مې د زیږي لمر په وړانگو کې
 مازدیگر مازدیگر راشی بیرته درومی

جوزا - ١٣٦٥

لکه سر چې د أفق په بالین لمر ږدي
 تش گډی په هومره حسن په گودر ږدی
 کاشکی لږ خو بې د حسن پیڅی ښکل کړای
 سترې خیال مې ورته څومره غر په غر ږدي
 هر دیدن تر بل دیدن یم ورته تږی
 لکه خوب کې تږی شونډې په ساغر ږدی
 حسرتونو مې په زړه ایښی داغونه
 لکه شمې چې په قبر مینجور ږدی
 که خلقت نه وي د حسن په خدمت کې
 د سپی په زړه کې څوک چا ته گوهر ږدی؟
 خپل تیری نه وینی هیڅوک ، سمندر هم
 تل د امن د ساحل په پښو کې سر ږدي
 پاته مړو پرې ځانونه وي سپین کړي
 په قبرونو چې اکثر گورو مړ مړ ږدي
 د مینو خلکو بیل شام وسحر وي
 څوکیدار له مجبوریته سر سحر ږدي
 د «پسرلی» په زړه یو نوی پسرلی خور کړي
 چی هر پل د ناز له لطفه پرې دلبر ږدي

جوزا - ۱۳۶۵

چې په زړه وي لکه شمه ، په مخ کتل څوک
 بې له تا به هسې ښکلی وي لا بل څوک
 د ویشتلې زړه فرياد مې تا ته دروړ
 نور مې څوک وو، ما به نور لا را بلل څوک
 لږ خو پرانيزه د تورو زلفو ولونه
 مگر زدی هسې دامونه ول په ول څوک
 ناز د حسن پيداوار وي نه د زده کړې
 کنه جوړ دی بې مچيو کړي عسل څوک
 د دلبرو ناز او حسن غريزي وي
 دا نکريزی ږدی د زرکو په منگول څوک
 تسلي يې هم په نوی پرهر کي—بزي
 چې وي مړو کتو ویشتلې په کوگل څوک
 بينايان به يې په کندو کې پسې غواړي
 چې د تيغ په رڼا نه وهي مزل څوک

تا چې لاس تر غاړه کړه حيا د ناز
 کوم نظر لومړی کړمه اوس ستا د ناز
 يو ه نگاه دې څومره اثربخسته وه؟
 واړه شپه دې زه وم او سودا د ناز
 زما دې تودو اوښکو ته به څه غوړی
 نه يې شته په ستورو هم پروا د ناز
 خپلې دوه عشوی يې چې يو شان نه دي
 بل به يې لا چيرته وی همدا د ناز؟
 څومره په مغرور حسن مغروره وه؟
 ناڅی يې په سترگو کې موسکا د ناز
 دوه جهانې څنگه ورنه جار نه کړم؟
 هره نگاه ځانته ده دنيا د ناز
 مست يې کړم خوتنده مې لا زیاته شوه
 څه غوره باده لري مينا د ناز
 راشي هر څه یوسی بیرته وگرځي
 پيايې د نگاه څپې دریا دناز
 راز مې د نازکو زړونو غواړي زړه
 څه به وي « پسرلیه » تقاضا د ناز

وامې پوه عمره ، په تادي ورځې
 گوندی راشي بیا د ابادي ورځې
 سترې شوو زشتي موډیرې ولیدې
 کله کړه د حسن په وادي ورځې
 شل پیړۍ ، لا ډیرې د وراني وشوې
 خوبه وي ، لا خو د بربادي ورځې ؟
 موږ که له دې شپو ورځو تر پوزی وو
 شوې زموږ له چیغو فربادي ورځې
 خاورې د غمونو په سر اړوم
 گوندی را ستنې شي د بنادي ورځې
 سر چې د غلیم مو په تهداب کې ږدو
 ها ورځې به بولو بنیادي ورځې
 یوه شپه لکه شمه هسکه غاړه ژوند
 ارزي خدايزو سل کاله عادي ورځې
 خدایه که مې یوه دُعا قبلېږي نن
 غواړم د افغان د ازادي ورځې

۱۳/۲/۶۵ - پېښور

رامې شي خاطر ته ، خو چې ټنگه ، چا ته ورته وي ؟
 پر په تورو ورو کې گړندی برېښنا ته ورته وي
 مست مې تصور کړي خو په سترگو يې ليدای نه شم
 پټه په پيالو کېنې د نشې نڅا ته ورته وي
 څه نيسې د شمې غوندي مخته د پانوس پلو ؟
 ښکلې په مينا کېنې ليونۍ صها ته ورته وي
 نپوهېزم دا وي چې را درومی که خيال ددې ؟
 راشي خو له لطفه د ځوانۍ رويا ته ورته وي
 حسن به دې لمر او سپوږمۍ وېولم خو څه به وي
 هغه څه چې لږ څه دي خوږې ادا ته ورته وي
 پټه چې په زړونو پسې گورې تر پلو لاندې
 ښکارې پخه مينه هم تنکۍ ښکلا ته ورته وي
 جار د سوې مينې ، زړه په بڼ د ښاپيرو کړي گډو
 شور د تاندو هيلو يې د ښکلو ورا ته ورته وي
 گوره قفسونو ته دې ، څانگې پسې څه غواړې ؟
 زخم د وېشتلي زړه د گل موسکا ته ورته وي

جوزا - ۱۳۶۵ - پېښور

حُحی چې د ژوند لارې لکه سین په غوغا لنډې کړو
 لویې فاصلې لکه خپې په نڅا لنډې کړو
 تورې اوږدې شپې کړی مزاحم فکرونه لا اوږدې
 دا اوږدې لمحې مگر په جام ، په مینا لنډې کړو
 نه به ترخوو په ځان د نورو له خبرو ژوند
 موږ به اولتر په څه شي ژبې د چا لنډې کړو؟
 ډیر یو لری کړي بدو پېښو له ښادۍ حُحې
 ځانته به په مینه د خوښۍ ورځی را لنډې کړو
 یو ځل که را اوږد کړې د نظر لاس له اوږدو ښو
 زه او زړه به هم گیلې ماڼۍ په وفا لنډې کړو
 لارې د ښادۍ لحظې په منډه منډه تیرې شوې
 غم که مو تر پښو لاندی کړ، وختې به بیا لنډې کړو
 څه گورۍ چې څه وو؟ څه شو؟ دوک د لارې خنډ وینم
 گوندی مرحلې د زړه غوښتونکی سبا لنډې کړو

چې تا به پريښودم زه ، انتظار داسې نه وو
 د ناز په ژبه - پوه ښايی رويبار داسې نه وو
 په ځان او په ايمان چې دې لا بوله ارزانه
 په مصر کې د حسن خريدار داسې نه وو
 هوښياری مرغی هم ايله په دوو لومو وي نښتې
 بل زړه په سلو لومو گرفتار داسې نه وو
 د مستې مستوونکي گڼک ، له زرکو غواړی څه؟
 د غرونو د رودونو هم رفتار داسې نه وو
 د مینې کمزوری چې به وي چا ورته ښوولې
 پخوا خو يې د نرم زړه گفتار داسې نه وو
 هر تور ، تومت چې غواړی په کمزور ورتپل کيږي
 په ماته خوله به چاته وايو يار ؟! داسې نه وو
 درست عمر که يې ځاله په ازغو کې جوړوله
 مات کړی مې په زړه کې مینى خار داسې نه وو
 پخوا هم دل آزار ي وې د حسن کرشمې
 چې زه په زړه نازک يم که آزار داسې نه وو
 خاطر مې گل زمين کې تا ته څنگه ښکلي طبعي
 په مستو ايلاغونو کې بهار داسې نه وو

راغی ، چې ته راغلي ستا په پله بهار
 هکوره څنگه کيښوده پرې خوله بهار
 ما وې چې ښکار کړی به دي یو زه یم
 بند دی و د زلفو په هر وله بهار
 هر گل به یوه بله سره سکروته وی
 څه کوم که را پرېږدی اوس په تله بهار
 روغ جهان یې ونيو په شهل حسن
 وای که دی نازونه هم کړی مله بهار
 خدای یې په بلبلو پوری ښه لره
 څه به کړي د ناز د دیدن غله بهار

پېښور سرطان ۱۳۶۵

ای د حسن خدایه حسن بیا چمن ته را وله
 تللي بهارونه د پسرلي وطن ته راوله
 لېږ څه خو په نغښتې موسکا یا په یوې گویا نگاه
 روح می د زلما د ژوندون مړه بدن ته راوله
 نه ورځی گلونو ته خندا د هوس نه ورځی
 کلې بیا د شوخو ښاپیرو لمن ته راوله
 نبض د صحرا درېسې غورځي قیسه چیرته یې ؟
 ښکلې غرتځۍ درسره بیا دمن ته راوله
 بیا مې په ویشتلې زړه د زانو قافلې گرځي
 راشه یو کاروان مستي خو رنگ مدفن ته راوله

چا درته ويلي دي چې گل په گل کې وټومبه؟
 دا له مينی ډک زړه دي د ناز وړل کې وټومبه
 راشه د ښکلا بهاره! نور څه درنه نه غواړم
 يو د التفات گل مې زخمي کوگل کې وټومبه
 نور به مې تر دې ښه لا ای مينی په زړه څه وکړي
 دا د عقيدت نشان په لور دُرشل کې وټومبه
 خير دی که د زړه گل مې بيا پانې پانې يوسي باد
 دا د مينی نخبته دې د زلفو ول کې وټومبه
 ورمې وړه تابوت چې بې بلا اخلم په مړينه هم
 دغه تش هجوچی په ښايسته کابل کې وټومبه
 چيرته دی ملالې! د نصرت په تکرري پټ کې مخ؟
 يوه پيڅه بې بيا په کوم تاوده مورچل کې وټومبه
 تاج د افتخار د هندوکش له سره کوز مه شه
 درست غشی زما په زرگي يو په بل کې وټومبه

بې نیازو څه زدی د عشاقو په مدفن ګلونه؟
 پسرلی هر کال ورته راوړي لمن لمن ګلونه
 په ژوند خو هیڅکله بهار راته زړه نه کړ نژدې
 کاشکې مې راوړي لکه شمه ځنګدن ګلونه
 چې ستا پلو ورباندې نه و لګولی نسیم
 زښته بې روحه غونډی خاندی د ګلشن ګلونه
 د زړه زخمونه مې بیواکه سترګې وغړوي
 چې مې په ذهن وغوړېزي د وطن ګلوونه
 چې تصور دې راشي نوری خاطرې وڅی
 مستی هوسی کړی تر پښو لاندی د ختن ګلونه
 په دې تور تم کې دی د حسن تصویره ګرځم
 چې لکه ستوری راوړی زړه ته ماسخوتن ګلونه
 اوبنکو مې دومره ډیری وینی اېته کړې د زړه
 چې رنگولای شي «پسرلی» پرې یو چمن ګلونه

اسد - ۱۳۶۵

ماهره ساه نغمه ، نغمه کړه چې اشنا يې واوري
 آبشار له غرونو وهي سر خو که دریا يې واوري
 بيگا محفل کې لکه شمع سوخيدم ويليدم
 په پته خوله ورته گویا وم چې تش دا يې واوري
 نازک دماغ به يې په څه توگه راغب شي ورته
 زه لا په سر کې د کيسې يم ، انتها يې واوري
 مجنون د مينی د کاروان جرس له ځانه کړ جوړ
 پرېژدی چې ويې چوي زړه خو که ليلا يې واوري
 چې بوی د گلو له رنگونو لمن ونغښتله
 بلبله شور دې ليونی کړه چې صحرا يې واوري
 د غوتۍ بزه گريوان ته نه گوری بيدرده بورا
 په سترگو پوند ورته غوږ ايښی چې خدا يې واوري
 په ماشيني عالم کې تت دی د بمونو ږغ هم
 د زنجير شور می څه وچت کړم چی دنیا يې واوري
 بيرته ماشوم کړم « پسرليه » تقاضو د مينی
 چې د زړه حال ورته بيا بيا ووايم بيا يې واوري

په دومره ژبو کې دی کومه یوه وه خپله ژبه؟
 چې هر ساعت مې لکه اور سوځی په بله ژبه
 په سلو ژبو چې سوسن په بڼې کې پټه خوله و
 پوه شوم نشه د خپل ټایست اخلي له ګله ژبه
 دومره چې ژر ژر په هر دم په بله بله اوږي
 ته وا زده کړې یې له خپل خواره اوږبله ژبه
 د زړګۍ غوټه فریادونه مې ترې غوټه راوړل
 پټه مې شرم د حضور ورته چیچله ژبه
 له زړه تر ژبې پوری ځي راځي تا نه واوړیدې
 نازکې هیلې به څه وړاندې کړي شلله ژبه
 که پوهیدلې وای چې دا مې په وینا خفه شوه
 ما به په خپله لکه شمه سوځوله ژبه
 هنر یې نه و که ګلونه ورته وخنډیدل
 بلبل د مینې نوی نوی زده کوله ژبه
 که روڼې اوښکې دی « پسرلیه » ترجمانی نه شی
 پټو دردونو ته لفظونه لري کله ژبه

سلام چې په دوه لاسه در لېږم له لری لری
 په دې توگه هم زړه ټکوروم له لری لری
 د ناز او دنیا زلری واټن ته لره پام
 پوښتنه چې کوي گوره درځم له لری لری
 نسیم ته چې د مینې غېږ پرانیستې وي گلونو
 ستا پټ لطف به څنگه نه منم له لری لری
 په هر ساده نظر کې یې وي سل توفانه نغښتی
 د حسن آینه ښکارېږي یم له لری لری
 تر هری میوی خوږ دی ، خو خوړل یې غواړي زړه
 څه بڼه ننداره نه وی پردی غم له لری لری
 دا ښویه سپوږمۍ هم کوری ناواری ده که ورشی
 ښکارېږي ډیر کاږه سړي ته سم له لری لری
 د ستورو ملغلری چې د هسک په کټ شندلی
 د خیال په نړي تار درته پیم له لری لری
 له ژوند سره حاصله آشنایي کړه بشر دومره
 له ځان سره غږېزو هغه هم له لری لری
 د زور پانده کاږه به څه خبر وی له ویشتلو
 غوږونه کڼوي هسی هم یم له لری لری
 وطنه چې وختونو دې له غېږې نه جدا کړم
 سیلی شوم په سر خاوری بادوم له لری لری

د حسن ناز به وږم ، که ناز دهيلو
 په ناز بدل شو را ته نیاز د هيلو
 تورو ليمو يې وو رانجه ورکړی
 چې ورته تن می شو آواز د هيلو
 لیونی زړه مې شو «حافظ» د حسن
 چې مینی گډ کړم په «شیراز» دهيلو
 نازک رازونه يې د حسن څیړي
 هيڅ نپوهېزمه په راز د هيلو
 له توفانونو در تیر شوی ونښت
 د ساحل شگوکي جهاز د هيلو
 دا چې د حسن په نغو سترې ده
 څنگه شروع کړم ورته ساز د هيلو؟
 له ویلی تیزو که شیشي جوړېږی
 نازک شعرونه شی گداز دهيلو
 « پسرلیه » کله به انجام ته رسی
 دوه ورځې ژوند خو دی آغاز د هيلو

۱۳۶۵ اسد - پېښور

درد مې سوي زړه ته په بانه راځي
 داسې مصيبت دې په چا نه راځي
 داغ د شمې ښه دی د فراق تر اور
 څه ته وزر سوې پروانه راځي؟
 يو نظر مې مستی سترگې وليدی
 ماوی چې سیاره میخانه راځي
 گوره د مین په لندو سترگو کې
 سطحې ته په خپله دردانه راځي
 دښت له مجنونانو خالی کیږي نه
 تل په زمانې پسې زمانه راځي
 مستو ته تر پښو لاندې مړه ښکاری مست
 موج چې ساحل ته مستانه راځي
 پیښو بیا په سپینه زیره طفل کړم
 خوب په دردونکې افسانه راځي
 اوس چې د دښمن خبره هم کوم
 خولې ته مې د مینې ترانه راځي
 نور به توکل په یگانه لرم
 کورته چې لښکر د بیگانه راځي

راغلم او زاړه ، نوی زخمونه می راوړی دی
 څه می گورې پنډه ؟ تش غمونه می را وړی دی
 زړه می د غوټی تصویر و ، یو بهار هم گل نه کړ
 ډیر نه غوړیدونکی ارمانونه می را وړی دی
 مینه می هر څاڅکی وینه غوټه کړی د تا په شوق
 وایه تن می زړه شو درته ، زړونه می را وړی دی
 دومره غوړخو ونیسه چی غوټی درته وسپرم
 مینی سپیلنی کړم فریادونه می را وړی دی
 دومره خالی لاس هم د نړی له ښاره نه راځم
 ډیر د ژوند خوازه ، ترڅه یادونه می را وړی دی
 نورو څولی ډکې کړې له خونده ، خو زما په وار
 چاری د احساس وی ، حسرتونه می را وړی دی
 مینه می څه پوښتی ؟ په زړه سترگی اباسین یې کړم
 بحر ! ډیر شورونه - توفانونه می را وړی دی
 زړه کې که می ستا په مینه ډیر ازغی مات شوی وی
 خیر دی چی د خیا ل ښکلی گلونه می راوړی دی

۱/۶/۱۳۶۵ - پېښور

يواځې نه دى د بڼايست په جلوو ښکلی شمی
 د زړه له داغه په محفل کې خلیدلی شمی
 که پټنگ وسو ، پاس د حسن شمی هم اوبه کړی
 بڼايست او مینى وى په زړه باندی داغلی شمی
 چى نه سوځيزی ، نه محفل باندی روڼيزی د چا
 د تصویر شمی هم لا کله چا بللی شمی
 د پټنگانو زیارت گاه دى په ژوند ولى نه شی
 د سوي زړه په تودو اوښکو لمبیدلی شمی
 ورته بڅښلی گوره خول د ښکلا اور د مینى
 له دغه تاوه وى په مړو ژوندو منلی شمی
 بیگاه - د عشق د درد اوسوز کیسی د اور په ژبه
 د پټنگانو په وزرونو ولیکلی شمی
 غواړې چى ډیرى ودریزى د تیارو په مخ کې
 له داره نه وى د فانوس په خوا کې غلی شمی
 « پسرلیه » خدای خبر چى ستا به توره شپه روڼه کړی
 که دى مسرې شی د غزلو لگیدلی شمی

۱۳۶۵ - سنبله - پېښور

اور يې د نگاه که د مشعل رڼا ته ورته وی
 شور يې د مینو د بلبل نوا ته ورته وی
 ډیر می د خیال پری خانو ته سر دننه کړ
 یوه ښاپیری نه وه چی په حسن تا ته ورته وی
 زه که تا ته ورته نه یم مینه دی پاللی شم
 شرط د مستی نه دی چی دی خم صهبا ته ورته وی
 خوک چی لنډه منډه کوی گوره د یاری نه دی
 سیل کی بیړی نه گرځی که څه دریا ته ورته وی
 عمر چی تیریزی سړی لېز لېز قانع کیږی چی
 ژوند په رڼو سترگو هم درنې رويا ته ورته وی

نور یی لا خای د مینی څه غواړی زما په زړه کې
 د نفرت غشی یې تومبلی د ایشیا په زړه کې
 نه د مجنون پل پونده ښکاری ، نه کیزدی د لیلی
 بس د وحشت دورې خورې دی د صحرا په زړه کې
 د گد ژوندون بزم ته بیا کوم یو چنگیز راغلی ؟
 چی د نشی وینه وچیزې د صهبا په زړه کې
 د زړه زخمونه می حسرت کړو د تصویر گلونه
 د تل دپاره به می نقش وی موسکا په زړه کې
 چی د ستم د چری خوله څه پې لنده غوندی شي
 هغومره وینه به ساتلی وی لا چا په زړه کې
 د بدو پېښو ښویدلیو څه خو پښې تینگی کړی !!
 ډبرې هم ډیر حلی رغړی د دریا په زړه کې
 آخر آخر ها د تزار د هوسونو مانۍ
 د سرطان بده دانه شوه د دنیا په زړه کې
 د بودی تاله ! غولونکی وی له لری زښته
 چې را نژدی شوې تش سراب یی د بیدیا په زړه کې
 چی په برچو به دی ایستلو د برژوا له زړه نه
 هغه د آز اغی نن لك دی واره ستا په زړه کې

ځم لکه بی میره زانې ، خوا راڅخه ورکه ده
 گرځم په فضا کی ، خو فضا را څخه ورکه ده
 نه رپوم سترگی لکه ستوری تر سهاره چی
 ډوب یم په رڼا کی او رڼا را څخه ورکه ده
 لاس چی لکه سیوری هر دیوال پوری نیولی ځم
 پیښو یم ږوند کړی او امسا را څخه ورکه ده
 هسی نه په تا پسی تیارو ته مخه وکړمه
 خضره ! را ښولی لار دی بیا راڅخه ورکه ده
 ما نه د لیلی دمحمل څخه پوښتی مجنون بی کړم
 مرمه په بیدیا کی خو بیدیا را څخه ورکه ده
 دا بی دی ویلی : لیونیه ! غواړه ، څه غواړی ؟
 عشق دی مگر ورکه مدعا را څخه ورکه ده
 څه دی د گرداب غوندی بیځایه سرگردانه ژوند ؟
 گرځم په دریا کی او دریا راڅخه ورکه ده
 زړه له غوښتو ډک دی خو پری پوه نه یم چی څه غواړی
 خوله می ورته جوړه کړه ، وینا راڅخه ورکه ده
 ما که په صحرا کی د هر گرد لمن نیولی وي
 ورک یم د مجنون غوندی لیلا را څخه ورکه ده

واړه د تا له پاره د ي او واړه ستا غمونه
 که د دنيا غمونه دی - که د عقبا غمونه
 چی د دوستی په گل کی بوی د وفا نه منی څوک
 بنایي چی نه بی وی له زړه سره آشنا غمونه
 مجنون د کور غمونه وړل او په صحرا یی څنډل
 زه را وړم کورته پنډې پنډې د صحرا غمونه
 گریوان د زړه به چیری خلاص کړم له پردو غمونو
 چی نړی واړه غم خانه شوه ، هره خوا غمونه
 بنایي تر حشره می له خاورو زقوم وپوتوي
 که می له ځانه سره یوسم گورته دا غمونه
 هره لحظه می په زړه زدې تازه تازه داغونه
 د قام - وطن - د نن - پرون او د سبا غمونه
 پنځه را وړک چی په جهان کې سر پناه نه مومی
 زه په یو موټه زړه کی څه ځای کړم د دنيا غمونه
 زړه می له هره غمه ستا د مینې غم جوړوي
 ځکه را بولم سوی زړه ته د هرچا غمونه

۱۳۶۵ - سنبله - پیښور

د زمانې بهیر که څه هم مخ په وړاندې درومی
 / خو ژوند یو سیل دی چی څو ځی هغومره لاندي درومی
 په دی بیدیا کی د مزله په خوند هغه پوه شوی
 چی لکه ستوری سره ځی او سپره خاندی درومی
 هر زړه چی گوري دی د سوبو فریادونو غوته
 په دی بهیر کی چی هر څومره وینی سپاندی درومی
 انسان که ډیر بی زړه وی ، تورو ورو ته هم وگوره
 په پلمه ژاړی چی په هسکو ټیټو باندی درومی
 څوک به د سوی زړه پوښتنی ته کړی خوله ورجوره ؟
 د ناز له موږه چی ژوندی هیلې نیم ژواندی درومی
 لکه ورمی چی د بڼې پانی بیلې بیلې پوښتی
 د تصور ښاپیری هم داسی زړه سواندی درومی
 د تا له مخه چی نیولی هسک او ځمکه حسن
 په کومه خوا به دی د سوبو سوې ساندی درومی

۱۳۶۵ - سنبله - پېښور

چې د جنون په صحرا نه کښینی کراری دوری
 را شه په سترگو می را وشینده د لاری دوری
 چې پردی کت تر نیمو شپو وی خپل جوهر دی په کار
 په پردی بال او پر به خو وی هوا داری دوری ؟
 دماغ د حسن بی د دښت په لمن هم نه منی
 د ناز په سترگو کی یې حای غواړی دا خواری دوری
 د پایمال شویو ، پست فطرتو په شر ، مه واوړه څوک
 خلی ، خاشی شندی ، په سترگو کوی واری دوری
 دا هم په مینه کی د ځوانو ارمانو خاوری دی
 چې د مایوس مین په سترگو کی در ښکاری دوری

۲/۶/۱۳۵۶ - پېښور

غم څه و که غمونه په اهنک ویده کیدای
 دردونه د زخونو په پالنک ویده کیدای
 د مینې په دنیا کی به هر دم و آدم خان
 د ناز شوخی لیمې که په یوه ترنک ویده کیدای
 تلقین به د مین په زړه هم کړی و اثر
 د لمر په آینه باندی که رنک ویده کیدای
 روسانو به له موږ سره پاللی کلی کور
 دښمن که له دښمن سره په تنک ویده کیدای
 مورچل به له غازیانو نه هم کله سپردو
 دبلې شمی خواته که پتنک ویده کیدای
 یو ډز به د واورینو غرو په شنو درو کی نه و
 همت که سپردونکی وای او ننک ویده کیدای
 زورگیزو به پخوا لا وای رسی را اچولې
 احساس د خیریت که مو په جنک ویده کیدای

۱۳۵۶-۶-۳ - پېښور

یو به په خود او فرزانه نه لری
 چی واره ښار یې میخانه نه لری
 وسو ، ایره شو ، ایره باد یووره
 پتنک دی بله افسانه نه لری
 د لیونی له لیونی زره پرته
 ښایست او مینی پیمانه نه لری
 په خوار نظر مه گوره اوښکوته می
 بحرونه داسی در دانه نه لری
 د عاشقانو هر حای یوه نغمه وی
 دغه سین بله ترانه نه لری
 چی د هرچا پکی پوره شی مراد
 زمان لا هغه زمانه نه لری
 د تغافل غیزی ته تنبتي حکه
 چی معصوم حسن بهانه نه لری
 ظالم صیاد می راته محکه فضا
 کړې لومی لومی خو دانه نه لری
 زموږ په حال که یې پوښتي وپوښته
 هغه مرغی چی آشیانه نه لری

۳/۶/۱۳۵۶ - پېښور

راځه راځه تر پرځي پاڅه راځه
 لکه سحر گریبان چاڅه راځه
 لکه تازه گل ، په شبنم له شرمه
 ښایسته ښکلې عرفناڅه راځه
 له رڼه جوړه لکه ځوانه کیلی
 جوهر د حسن یې شکاڅه راځه
 څوک به دی پورته کړې جلوه ته سترگی
 لکه د لمر سترگه بیباڅه راځه
 کله په خوب کی خو ظالمی پته
 لکه راځی نشه له تاکه راځه
 لکه تر کور چی دی بیواڅه گرځم
 ته هم چی ما وینې بیواڅه راځه
 چی راځې ناز او عشوې مه هیروه
 لیز څه می پورته له ادراڅه راځه
 « پسرلی » دی مړ گنه له مړو څه پروا
 که یې خورده اخلې له خاکه راځه

۳/۶/۱۳۶۵ - پېښور

ای تر نشې هم نشه بخشې بې خروشه مه خه
 لکه د بنگو پیاله بزم ته مډهوشه مه خه
 ناله خو نه بې چی له زړه خخه دی وایستی شم
 اوسنکه هم نه بې زما د سترگو له آغوشه مه خه
 چی د سرو رگونو وینی په نخا راولې
 مستې بادې نو محفلونو ته بې جوشه مه خه
 ای د ښایست د لوړو غرونو نا کرارې دریا
 چی خوب وخیال ته هم د چا ورځی خاموشه مه خه
 د حسن مستې تقدس ته هم خه گوره د عشق
 د زړه حرم ته چی ورځې کله می نوشه مه خه
 د عاشقانو زړونه غواړی درنه نور داغونه
 د پتنگانو ټول ته شمې گلپروشه مه خه
 سپینه سپوږمۍ شه د پسرلی رویایي شپه رونه کړه
 وړه غوټۍ نه بې بهونو ته رو پوښه مه خه
 د « پسرلی » روح روانه سل بهاره در جار
 د نو بهار غوندی لمنو ته گلپوښه مه خه

۱۳۶۵ - ۶ - ۴ - پېښور

په يوه شپه غم نه ارزي كرده ژوندون
 د نيمې لارې مل نا مرده ژوندون
 تر څو به ځان ورپورې ونښلوو ؟
 لمن څنډې آخر له كرده ژوندون
 چي څوك له درده نا آشنا وي هغه -
 په بيدردۍ وژني بي درده ژوندون
 بل به لا څوك را سره غم وويني ؟
 سترگي مي پټي كړي له درده ژوندون
 له ظالم ژوند نه هر يو داسي گهو
 د عالم غچ اخلي له فرده ژوندون
 لږ تاو به هم نه وو په زړه كي زما
 كه سپرداي له آه سرده ژوندون

چی د ښایست جلوو ته بولی نقابونه لومی
 ښکلی تصویر ته به هم وي ښکلی قابونه لومی
 فرمان بردار فرمانروا ته غاړه نه زدی مدام
 شی کله کله سوارکار ته رکابونه لومی
 د یو ملت د احساساتو مخه چا نیولی؟
 مستو څپو ته که زدی زدی دی گردابونه لومی
 د تهذیب لومی د الوت وزری لا غوږی
 مگر نغموته دی تارونه ربابونه لومی؟
 په ځان کی ورکه کله نقص او کله گټه راوړی
 ځینو اشخاصو ته شی لوړ لوړ خطابونه لومی
 لا د تاکنونو په کږو ځانگو وو فکر شکمن
 چی به په جام کی راته کیږدی شرابونه لومی
 کتبی دامونه هم شته وږو ملتو ته ایښی
 چی عنوانونه یې دانې دی او بابونه لومی
 د استعمار په تنبولی کی ملتونه ښلی
 «پسرلیه» نه وی بس د زلفو تنابونه لومی

۱۳۶۵-۶-۶ - پېښور

د خپل او بل په وینو سور شو د پتمنو وطن
 د پلنو دښتو، لوړو غرونو ، شنو لمنو وطن
 د عقابانو ، د بازانو ، د بلبلو ځاله
 د ننگیالیو ، توریالیو ، د خوزمنو وطن
 د کینډ په حکم ، د پستی په لمبه وسوځاوه
 خلق و پرچم یعنی بی شرمه غوندی بنو وطن
 له سرو وحشي خرسانو څوک دی چی لیز هم وپوښتی
 چا کم خزان د رویایی ښکلو خوږمنو وطن
 د نړی سپینه ملغلره « هری » چا ماته کړه
 ام البلاد شو د بی کورو بی کفنو وطن
 د فرشتو ځاله دی خدای په اهریمن نه لوتی
 د جرگو کور دی نه کړی رب د میرڅمنو وطن
 هاله به شا مدام اختر وی « پسرلیه » که نه ؟
 چی له پوهو ځنی وی پاک د بی وطنو وطن

۱۳۶۵ - ۶ - ۶ - پېښور

نوره به می خه واورې خبر د زړه
 هیلې می تکیږې په مجمر د زړه
 موج چی دی بوی جلوی پېڅایه کړ
 خومره بې تمکینه و لنگر د زړه
 خه کینې په پرشو کی فرهاده حسن
 نقش کړه شیرینه دی په سر د زړه
 دا مرغه نیولی خه بې درده لاس
 باسی لکه طفل بال او پر د زړه
 ته چی می له مینی هم مخ اړوی
 ویه نیسم چا ته ډک ساغر د زړه ؟
 هر چا له خپل زړه هم اړولی مخ
 وغورځوم چاته می دفتر د زړه
 تل تل دی آباد اوسه میهن د ناز
 بیا بیا می را وسوځه کشور د زړه
 وساته د حسن د غنا اسباب
 مه ماتوه هیتکله گوهر د زړه

چي باغ و بن د اميدونو له بنياده ووت
 د زړه فغان مي لکه شمه له فرياده ووت
 څوک به ویده عالم را وېش کړی؟ ورته خبر کړې ربه
 د وينو سيل مي هری خوا ته له هيواده ووت
 د ابتلا جهان دی پېښی ښه او بد بيلوی
 بوس او دانې شی جلا درمند چي له باده ووت
 شیرینی پام ! چي د خسرو په زړه لکیرې آخر
 هغه خنجر چي په باور کی له فرهاده ووت
 کوم اوسیلی چي د مظلوم له سوی زړه را وزی
 بې داده نه شی پاتیدای که له بيداده ووت
 د کونډو رنډو یتیمانو دی خدای زیرمه وکړی
 د ستم غشی له پامیراو له شمشاده ووت
 له حسن او مینې ښکاری لوک د بلبلاتو وطن
 رنگین خوږمنی مو د شنو درو له ياده ووت
 د پت دژوند دپاره بویه واره عمر جهاد
 ښه آس لایق شی د چرې که له جهاده ووت
 تا به په دومره کشت و خون کی هلته څوک خبروی
 ستړی « پسرلی » که دی له دې حسرت آباده ووت

ولی یارانو د ژوند ناوی بد رنگه گنئ
 هره نغمه چې نا آشنا وی بې آهنگه گنئ
 که خاورې هم ورباندې واړوی هوس د ودی
 له دانې نه ځی ، هیله من زړونه بیا څنگه گنئ ؟
 څه لاس وپسې وهل په کار دی د چو چو غوندی
 که دا نړی د خپل الوت د پاره تنگه گنئ
 له دد و دام سره یې ژوند وی د صحرا په زړه کې
 هغه مجنون چې یې بې فکر او بې فرهنگه گنئ
 د پرولتاریا دکتاتوری ته چا لمن وهلی ؟
 که د ستم لمبی له تاج او له اورنگه گنئ
 داسی ښکارېزی چی امید نشته د بیا سمیدو
 دا خپلی ټولی بد مرغی چې له فرهنگه گنئ
 په خپل تمیز باندی مو څرنگه کړې سترگی پتی
 چې څه په چرسو حواله کړئ څه له ښنگه گنئ
 د مخلوقاتو د اشرف به شرافت په څه وی ؟
 چې ناگزیر انسان انسان سره له جنگه گنئ
 آخر یو څه خو دی له هغه ذاته شرم په کار
 چې همیشه یې مخامخ او یا له څنگه گنئ

۱۳۶۵ - ۶ - ۹ - پېښور

نه پوهېږم وگرځم له نازه يې ؟
 يا خو سپيلنی شم له آوازه يې ؟
 پرېزده کور ضميره چې خپل ځان ويني
 مه پوښته د حسن له اعجازه يې
 حسن هم له ځانه ناکراره وي
 ښکاري د رنگونو له پروازه يې
 اور دی د عشق بل وه ، بد انجام مه شه
 داغ که می پر داغ زدی له آغازه يې
 نه د حسن سپکه غواړی ، نه د عشق
 دومره را ښکاره شوه له اندازه يې
 مه خيره د زړونو پردی مه خيره
 سرې لمبې به پورته شي له سازه يې
 نه پوهېږم حسن و لا څه طلسم
 مرم ورپسی پوه نه يم له رازه يې

۱۳۶۵ - ۶ - ۹ - پيښور

ياره چې په اور باندې مستيزې اور
 پرېزده چې په زړه کې مې بليزې اور
 اور اوبه کيدل مې اوريدلې وو
 اوبه کې مې چې غوړم اوبه کېزې اور
 څه چل په ليدو په اوريدو کې و
 ډک له وينو زړه ته چې را لويزې اور
 سور سالو په سر له کوره ووته
 ما چې وی له سروی را تاوېزې اور
 مه واپه د ښکليو زړونه نه سوځي
 کله په وريځو هم لگيزې اور
 کور ته د عشاقو شمی څه وروړې
 خپله يی له خاورو را لټيزې اور
 مينی لکه لمر راگې دزړه سرور
 شپه ورځ مې په زړه باندې نخيزې اور
 مينه اور و، حسن اور و، ياد يې هم
 هره خوا چې غوړم را ښکارېزې اور
 نورو نه که خاورې ايری پاته شي
 ما نه به « پسرليه » در پاتيزې اور

۱۳۶۵ - ۶ - ۹ - پېښور

وشنده په زړه مې د هارونو شور
 پاڅوه د ستور له سازونو شور
 چيرته مې د نياز د فريادونو غږ ؟
 چيرته يې د ناز د آښارونو شور ؟
 ته پوه شه رباب دى آدم خانه ، پټ
 مه چيره د زلفو د تارونو شور
 ته با دشفق په جزيره كې وى
 جوړ چى كړو د زانو كتارونو شور
 را شه د صحرا په شنه لمن كې بيا
 غلى كړه د مستو بهارونو شور
 غشى دى په شونډو با وهلى وو
 اورم چى په تا پسى د ښكارونو شور
 مه څه هډيرو ته چى محشر نه شى
 پورته نه كړى پام ! د مزارونو شور
 مه خنده « پسرلى » ته چى په زړه كې يې
 جگك نه شي د سړيو پرهارون شور

۱۳۶۵ - ۶ - ۹ - پېښور

ورك زړه مې ځان ورك كړ په مستيو كې
 غواړم يې دحسن په كېليو كې
 ښكلې خياله ، ما هم دلته مه پرېزده
 ورك ښه يم په ستورو ، په سپوږميو كې
 لار چې مې دخپلې كوڅې نه موم
 ورك يې يم په زلفو په كوڅيو كې
 غټې كړې د تا د سپينې غاړې شوق
 سپينې ملغلرې په سپيو كې
 ما نه خو د حسن جلوه وركه كړه
 لار به وركيده په تروږميو كې
 ما چې وې سپوږمۍ په گلو كښينسته
 چا كړ پلو پورته په كېزديو كې
 درست عمر به څې او پسې گرځې به
 خدايه څومره ناز وو په خوښيو كې ؟
 هغسې حسينو كې حسينه يې
 څنگه چې خوبى وى په خوبو كې

۱۳۶۵ - ۶ - ۱۰ - پېښور

نور د رنگ و بوی او د هوس له ښاره تللی یم
 بڼې ته که هم تللی یم بس ستا له پاره تللی یم
 پامه د خزان شوم نه مې څانگه نه مې تیکه شته
 ومنه له تا چې د ښایست بهاره تللی یم
 تنک مې له وطنه په مخ خاوری ایرې اړوي
 سورد اوربڅری وم له سره انگاره تللی یم
 هر هر څه زیربزی او سولیزې زه هم دغسې
 ترنگ د ژوندی ساز وم اوس له هغه تاره تللی یم
 ډیره مې پوتې کړه د نوا غوندې د نې کوڅه
 نورد فریادونو له تربت دیاره تللی یم
 حسن چې به ومني که څنگه تقاضی د عشق ؟
 دار ته د وفا لکه منصور له داره تللی یم
 مینی که لومگی کړم شو، لومگی مې په فضا کی خور
 بلی یوی هستی ته د عدم په لاره تللی یم
 دا چې ورته گورې « پسرلی » نه دی کالبود یې دی
 زه خو لکه بوی د گل له وران مزاره تللی یم

۱۳۶۵ - ۶ - ۱۰ - پېښور

پوهېږم بڼې کې د گل خواته په څه نه کينستی
 تمامی عمر په زړه ناستی ! بې زړه نه کينستی
 لکه نگهت کړی ناکراره لطافت د حسن
 هر ځای مې سترگی درته فرش کړی خو ته نه کينستی
 په غوغا تیره شی د ناز د جهيل سپینی بطلی !
 یوه لحظه می د لیمو په راده نه کينستی
 دا چی می ځان پسی د سپینو اوښکو داری وینی
 د دیدن هیله می په زړه شوه اوبه نه کينستی
 دادی شیرینی وه د حسن که د فن غوښتنه ؟!
 نقش دی کښیناوه زما په زړه ته نه کينستی
 په یوې نگاه به بې د مینی تنده څه ماته شي
 چې په لیمو د « پسرلی » لکه وره نه کينستی

۱۳۶۵ - ۶ - ۱۰ - پېښور

هره نگاه بله پيمانه لری
هره نغمه بيله ترانه لری
زړه په تصادف نه دی ورکړی ما
هره شمه گوښې پروانه لری
ښه دی چې دهیلو مزی نه شلوی
هره لحظه حسن یوه بانه لری
پرېزده د مجنون او دلیلا کیسې
ستا مین هم ښکلې افسانه لری
هغه چې زما په خیال کې ناسته ده
کوم صدف به داسی دُر دانه لری
ولی زړونه نه گوری ظالم صیاد
دا مرغی به هم چیری لانه لری
عقله په نسبی خبرو تیر نه وزی
مینه هم د مینی فرزانه لری
څه په ژرنده دل شي ، څه یې نیش وهی
دغه استعداد هره دانه لری
لا چې دی خواره نه کړې خواره وښته
پام کوه چې سل ژبی شانه لری

١٣٦٥ - ٦ - ١٠ - پېښور

دا موږ يو بل ته پټ کتل زده کول
 که رنگه له رنگه الوتل زده کول ؟
 هغه وحشی کوتره والوتله
 خو چی می ژبی څه ویل زده کول
 وبخښه ستا د استقبال له پاره
 ما له مینا سر پټول زده کول
 د زړه لمسونه وو ، د نغو غوندی می
 له زیر ویم نه لټیدل زده کول
 بیگا چی شمی سره ډیر کښیناستم
 شمی له ما نه سوچیدل زده کول
 د آئینې په مخ مینه نه وه
 نازی بی له نازه زړه را ښکل زده کول
 مشق د تیرو وو په بحر کی هم
 که موج له موجه پټیدل زده کول
 عبث می لارې ښې لمحې له گوتو
 چی می تیر عمر ته ورتلل زده کول
 ښایي د بل کهکشان ستوری به و
 زړه چی تر زړونو جاریدل زده کول

۱۳۶۵ - ۶ - ۱۲ - پېښور

ورك حواس د وركو د ستم له زوره مه پوښته
 سوې خالي گوره نور يې حال له اوره مه پوښته
 مې احساس انسان ته په پستۍ كې هم مستې بخښي
 خلی او خگونه د دریا له شوره مه پوښته
 هر څه په كمزورو تپل كېږي ، ضعف جرم دی
 بله د سیاهی وجه له سوی سکوره مه پوښته
 موږ هم یو ملگرو له خپل بحر جلا شوی وړه
 ډك زړه د وړیځی له خپل کلی كوره مه پوښته
 زه هم بل خراغ كړم د وطن د شهیدانو یاد
 سترگو ته می گوره او له زړه می گوره مه پوښته
 زړه می تر محشره خدايزده تش شی په آهونو هم
 ته می د غمونو له اوږده او پسوره مه پوښته
 واك وطن چی نه ولری شپې يې په لحد كې وی
 گور له مړی مه پوښته او مې له گوره مه پوښته
 وینی توبول ، رېبل ، خبل يې د سرو وی كار
 نور می د خونكارو له سوتك او لوره مه پوښته

۱۳۶۵ / ۶ / ۱۷ - پېښور

که دی د زلفو سلسله هم کړې اوس خپوره راځم
 د مینې تور ته دی له زړه د سترگو توره راځم
 پرېژدی چی ډیری اوښکی توي کړم د صحرا په لن
 لکه وریځ د سمندر د زړه له شوره راځم
 اوس بدل کړی یم دردونو په یو سوی فغان
 لکه نوا مخ په بیدیا د زړه له کوره راځم
 نه زه د چا په ژبه پوه شوم نه څوک زما په ژبه
 زرکلن مړی یم خو خدايزده له کوم گوره راځم
 بس د جرس غونډی می واړه لار وه چیغه په خوله
 نور خبر نه یم چی څو چیرته ؟ له کوم لوره راځم ؟
 جلا می سوځی ؟ که به نور زړونه هم سوځی په ما ؟
 د بل په لاس کی بله لښته شوم له اوړه راځم
 ترخه موسکا وم د هستی په شونډو وښوئیدم
 خوږه نوا شوم د عدم غوږ ته هر گوره راځم

۱۳۶۵ - ۶ - ۱۸ - پېښور

آبشارشم حوصله چي می له واکه ووته
 ناله می تر لمنو گریوه چاکه ووته
 چي هره خاطره می حافظې ده را سپارلې
 د سوی زړه په مخ شوه یوه تناکه ووته
 په خم کی به درست عمر ولی نه ایستی له درده ؟
 نشه چي په ستم له مسته تاکه ووته
 په ډیرو ورځو شپو کی می د عمر خوښی خوا ته
 په ناز - په نخرو راغله خو چالاکه ووته
 ښایست او څړیکي نه شی په پردو کی پتیدلای
 آخر نغښتې نغمه څنگه بیباکه ووته
 هغومره یې دردونه د آبلې غوندی وو ډیر
 چي څومره په پرده کی حیا ناکه ووته
 دنیا ته چي را وځی بیا ، په شنه زړه به را وځی
 هر ځل که می سبزه کورئ له خاکه ووته
 فریاد می د وړیت زړه څه د هنر په تول تلئ ؟
 خبره می « پسرلیه » له ادراکه ووته

۱۳۶۵ - ۶ - ۲۰ - پېښور

ليزه كه پرې له نازه پرې واره لمن وځنډې
 غرونه به په خوښه له بهاره لمن وځنډې
 نه يې پريردى حسن وچيدو ته د حيا خوله
 گل كه له دې پرځى تر سهاره لمن وځنډې
 رنك گوندى د وينو د حنا تر رنك كچه نه وى
 خير دى كه له مينى مى ناگاره لمن وځنډې
 سوى زړه به اوس د مينى اوږه درنه چيرته وېم ؟
 څه حاصل شرر كه له انگاره لمن وځنډې ؟
 اور مى په زړه بل كم تغافل د بى پروا حسن
 كاشكى مى د اور د زړه له پاره لمن وځنډې
 ما چى لكه گرد د خپلى خاورى لمن پريښوده
 پريزدى چى هر څوك مى له غباره لمن وځنډې
 ژوند ته كه دى شا كړه « پسرليه » زدي منت په چا
 ځك به څه په بحر باندې خواره لمن وځنډې ؟

۱۳۶۵ - ۶ - ۲۱ - پېښور

څومره په ادا په هنر الوزی ؟
 رنګ چی د حیا په وزر الوزی
 برخی نه وی زړونه چی د شپې ګله !
 ستا په حسن کښینی سحر الوزی
 لاړ که شي له تا نه به لا چیرته حی ؟
 ومړی چی له اوره شرالوژی
 ستا مخ ته می فکر ، که په بله و
 دیر حلی په خوب کی بشر الوزی
 سپکه به د سپکو څه رفعت ګڼو
 خلی هم د لارو د سر الوزی
 حسن فرشته ګړه ښاپیری د خیال
 تنده چی تر نور د نظر الوزی
 لوړ مقام که هر څه وی ، نا امنه دی
 پانه چی څو پورته وی ژر الوزی
 اوسنکو رانه یوړ د دیدن ثمر
 دیر حلی اویو سره بر الوزی
 عشق چی یې « پسرلیه » وزر وسوخی
 بر د رڼه په اور لکه لمر الوزی

ای د ژوندون سینه بشر چیرته وړې
 دا خلی خاښې دی په سر چیرته وړې ؟
 څه به می کړې باده له ایرو نه جوړ
 چیرته می دا سوی وزر چیرته وړې ؟
 اوس خو می لا اور په زړه کی مړ نه دی
 دوده دغه سوی شرر چیرته وړې ؟
 لیر څه یې په ورو ورو تیروه وخته
 فلم د رنگین مازدیگر چیرته وړې ؟
 راغلې چی غمونه می د زړه واخلي
 غر د خوځیدو نه وی غر چیرته وړې ؟
 چیری وړې « پسرلیه » آرزومند زړه دی
 دغه ډک له میو ساغر چیرته وړې ؟

۱۳۶۵ - میزان. - پېښور

نیاز په ناز گوره بدلیزی چی دوام و مومی زور شي
 د ځگونو قفسونه د آبشار له چيغو جوړ شي
 تجربه يې د عشق نه وه په اټکل تيروته ځکه
 اور له لری ښایسته وی ، وچت غر له لری ووپشي
 د مین په زړه دی کیزده د تاوده نظر يو بل داغ
 په لښه گوندی د سوی پتنک سوی زړه څه سوې شي
 تخيل دی روغ جنت دی زه که عمر ورته غواړم
 تصور کی يې وړانی وی چی مین له ژونده موړ شي
 د « پسرلی » غزل به شي خو ته به نه شي ورنه جوړه
 د کوهکن تصورات که د بهزاد په لاس نچوړ شي

خوت - ۱۳۶۵

له ډیره لطافته په نخرو راځی بهار
 د ناوې غوندی بڼ ته په ورو ورو راځی بهار
 هر بوقی سر له خاورو را جلا کړی پورته گوری
 د وریځو غوندی ښایی چی په غرو را ځی بهار
 د ښار په کږلیځونو کی یې مه غواره همدمه
 په دښتو مسخولیزې ، په میرو را ځی بهار
 له سروی یې څه پوښتی ، له لغرو ونو پوښته
 په شان د کرمانو په سپیرو را ځی بهار
 جمال وی له جلال سره مدام غاړه غړی
 د غرونو غیږ ته لویږی په درو را ځی بهار
 نظر چی یې وچت وی له خزانه څه بیربزی
 دا هر شپه په شوخو ستارو راځی بهار
 د حسن تصور به وی د وریځو په ډولۍ کی
 ماښام چی د اسمان په کنارو راځی بهار
 د هر بوقی په ځانگو کی چی خاندی سل گلونه
 ښکارېږی د بلبلو په زارو را ځی بهار

۱۳۶۶ - ۱ - ۱۰ - پېښور

درسته شپه چې مې بې کچه سمندر د زړه په شور و
 د کسات د جذبو تا و ، د غربت د احساس اور و
 راشه داغ مې په زړه کيږده ، سزاوار يم د داغونو
 ستا له داغه هم لوگی شم ستا هر داغ د زړه تېکور و
 چې په وړه کې دی ساه ورکړم دا مې وليکه په قبر
 دلته هغه مين ښخ دی چې بې زړه کې زما گور و
 آواره څاخکي د ورو يو رسو ځان سمندر ته
 که بندونه چيرته مات شو ، که را پاته د زړه زور و
 هر ديوال ته چې ور جوخت شوم ، مختورن شوم لکه سيوری
 د بل سيوری مخ توری ده ، د بل سيوری واړه تور و
 دريوزگر نه يوو که غواړو د هر چا د کاله خیر
 زموږ هم يووخت يارانو ، داسی کلی داسی کور و
 زمانې يوو واړه کړي ، شرايطو ساړه کړي
 دا ايرې هم سرې لمبې وې ، دغه سکوره هم يووخت اور و
 عالم ځای و د تيريو سمندر مې هم چې وليد
 نیز د نیز په سر ور اوښت ، موج د موج په اوږو سپور و
 د شیرين حسن په تورو څيږو تيزو کې څه غواړی
 د کوهکن په تصور کې ، د « پسرلي » په زړه انځور و

۱۳۶۶-۲۲-۱ - پېښور

چي لکه ستوري شل په شل پسي خو
 خدايزده چي مومو يي که تل پسي خو
 خضر طريق د گمراهانو نه وي
 لکه موجونه په يو بل پسي خو
 فرار له ژونده وو فرار له مړيني
 خو لاس تړلي په اجل پسي خو
 خود به مو خيال په سلو لارو درومي
 چي په خواره واره وريل پسي خو
 کاروان سالار مو ليوني هوس دي
 لکه وختونه په ښک پل پسي خو
 مشکل پسند يې کړو د حسن بهار
 د ښاپيرو د باغ په گل پسي خو
 کمال د عشق و ، که کمال د حسن ؟
 سيوري او لمر شو يو په بل پسي خو

۱۳۶۶ - ۲۳ - ۱ - پېښور

که وژنی ، که پرېژدې مې د زړه سره مه پوښته
 زما د زرګی سره ! ما له سره مه پوښته
 له سویو زړونو وپوښته اثر د کرشمو
 د ميو د مستی له شیشه ګره مه پوښته
 چې مځکه ورته سره شی هم په سر ځی هم په پښو
 پرواز ته چی یې ګورې له شرره مه پوښته
 د هجر له تورقه وی مهجورستوری خبر
 د تورو شپو کیسه له رونه لمره مه پوښته
 چې سل خمه نشه ورکوی پټ نظر مین ته
 نو نور یی د ښکاره غر له اثره مه پوښته
 پیغام یې مګر راوړی روڼی زړه درنه په خپله
 د حسن له تاتوبی یې کوتره مه پوښته
 په ګړه وړه برهمنه که څه ورته وي صنم ته
 د ناز له نازکیو یې ډبره مه پوښته
 چې تش ګړی په سرو لاسونو ډک شي له شرابو
 بیا لمر هم د ګودر له مازدیګره مه پوښته
 په غرنویه دښتونو می عشق پلونه غوړولی
 پسرلی شوم د « پسرلی » له بام ودره مه پوښته

۱۳۶۶-۱-۲۴ - پېښور

ماچي له غمونو سره وژېدل
 خريكو له زخمونو سره وژېدل
 بيا مي د دردونو كره شپه وله
 ډير مي له دردونو سره وژېدل
 چا وې چي ژړا وي د كمزوري كار
 وړيخو هم له غرونو سره وژېدل
 مړې اوښكي مي تويي په مړو هيلو كړي
 شمو له قبرونو سره وژېدل
 تا به خدايزده چا سره خندلي وي
 ما دي له يادونو سره وژېدل
 ورځي مي غربت كړي د محشر ورځي
 شپو مي له قرنونو سره وژېدل
 خه اور په بن بل كې د بېل نوا ؟
 پرځو له گلونو سره وژېدل
 تا چي جامه سره كړه له حسرته گل
 زښته له رنگونو سره وژېدل
 ما چي وې « پسرلي » دي په خاتولو كي
 سوي رڼه له زړونو سره وژېدل

لارې زه دې يو عالم الم ته تنها پرېښودم
 گوره دا دې چا ته لکه پل په صحرا پرېښودم
 نور دې تل په تاسو مبارک وي د خوښۍ ژوندون
 پرې مې زدۍ يارانو چې بيدرده اشنا پرېښودم
 زړه مې د آرزو ډولۍ رد وصل سمندر ته وړه
 زه لکه د سيل خلی په غاړه دريا پرېښودم
 لاره چې په زړه د بې دردانو کی څه سا پو کړي
 زه بې د شپيلۍ په زړه کی غوټه نوا پرېښودم
 راغله لاره تيره شوه چې هير بې وم که هير بې کړم
 زه بې منتظر په ورکه لار د وفا پرېښودم
 خومره له پښو سپک وو لکه ابر نو بهار د ژوند ؟
 زه بې د غاټول غوندی په وچه بيديا پرېښودم
 حسن مې ژوندون کړ « پسرليه » نذرانه د عشق
 زه بې لکه شمه د مزار په ژړا پرېښودم

١٣٦٦-٢٣-١ - پيسنور

جلوه يې د ښايست چي له نقابه خخیده
 رڼا د لمر د وړانگو له مهتابه خخیده
 يوه شپه می کره په خوب کی ستا له لاسه پياله ښکل
 مستی می چي را وښښ هم شوم له خوابه خخیده
 د لطف په محفل کی يې پوښتنی کړم لوگی
 خوله د خجالت می له خوابه خخیده
 ظالمې ! واهه بل اور ته بېوزی تسلی
 چي اوسنکه می د رزه له اوم کبابه خخیده
 بېگه چي يې خوزو خبرو وايستم له سده
 نغمه د خوانی میني له ربابه خخیده
 چي سترگی يې را وارولې حسن لولپه کړم
 گناه د ظالم حسن له ثوابه خخیده
 حیا چي يې پرمخ باندی تنکی خوله کره ماته
 د شمی رونه اوفنکه له حجابه خخیده
 « پسرلی » و ماوي حسن په سرو سترگو ژاړی خوک
 ورو ورو بېگنی پرخه له گلابه خخیده

۱۳۶۶-۲۳-۱ - پېښور

چې ښکلی په نظر زما نظر وغوړاوو
 د اوسنکو په تالاب یې نیلوفر وغوړاوو
 مشکل و چی بې مینې په سپره صحرا کی ژوند
 د قو غوندی می زړه په سمندر وغوړاوو
 وړانګه که نه کړې بخت ، ورشه اوبه شه زما زړه!
 بساط د کرشمو یې په ګودر وغوړاوو
 ملا نه وم خو داسی وی آداب د محبت
 که هیلو می په نیاز ورته خادر وغوړاوو
 هیڅوک د محبت په ژبه پوه نه وو افسوس
 سل حایه می د زړه خیری دفتر وغوړاوو
 وزمه چی ستا د حسن په ګلونو ښونیدله
 ما هم لکه خاتول ورته ځیگر وغوړاوو
 ورکه چی مغنی کم د سرو شونډو تصور
 بل کیف یې د شرابو په ساغر وغوړاوو
 د یو بل په نوا د حسن تنده ماتوو
 دا نوی باب د وصل قلندر وغوړاوو*
 په محکه می د خیال پلونه نور مه وهه « پسرلیه » !
 د ستورو شش محل کی می بستر وغوړاوو

* - د ساهو لیکوالو ادبی غونډی ته اشاره ده چی مشر یې قلندر مومند و .

۱۳۶۶-۲۳-۱ - پېښور

ساده پښتنه ، د زړونو شپنه ؛ خوږه موسکا يې په گل کی نشته
 د توری کيزدی د سيوری خوند يې د ستوریو په شیش محل کی نشته
 د پت په غروکی روزلې نگاه ، د ناز په چينو کی ولې نگاه
 سپیڅلې سترگی ، سپیڅلې نگاه ، چی دا يې لری په بل کی نشته
 ښایست راوړې یوه ملغلره ، تر خپل تصور هم ډیره غوره
 د هسک د پیغلو په سپینو غاړو ، د بحر د زړه په تل کی نشته
 دوه پاکی ښکلې ملالی سترگی ، دوه شوخی مستی غزالی سترگی
 چی رم ورنک يې غزال نه لری ، چی کیف و خوند يې غزل کی نشته
 پښتون حسن ته ، یی څوک ووايي ، چی واروی لږ څه برندی سترگی
 په ځیره ځیره لا چا ته گوری ؟ ویشلی زړه می مورچل کی نشته

١٣٦٦-٢٤-١ - پېښور

په خيال کي مي هم چي له ما سره تله
 له صفا سره مله - له حيا سره تله
 پښتون حسن يې خدای کله مه کړه تنها
 لاس تر غاړه د پت ، له وفا سره تله
 گڼه ورا وه د ناز ، نه رقيب ، نه غماز
 د عشو په حقله کي ادا سره تله
 له خپل سيوري هم دې چي تله پيڅي نغښتي
 خو سودا يې د عشق له هر چا سره تله
 راغله - لاره - شوه تيره د سترگو په رڼ
 د شهاب په سرعت ، له برښنا سره تله
 د جنون په صحرا ، ليونی مينه زما
 د مجنون په انداز ، له ليلا سره تله
 حيف چي رانغله بيا ښيدلې زما
 لکه زانې چي تله له غوغا سره تله
 يوه نغمه وه پرته په پردو کي د ساز
 يوه نشه وه د ژوند له صهبا سره تله

١٣٦٦-١-٢٥ - پېښور

ورگورئ چی څنگه شوخ و شنګه ځي ؟
 واورى ويلي شوې له سالنګه ځي
 ځم ورڅخه زړه چي مي پرې وښندو
 ځي ارادتمند هندو له ګنګه ځي
 ليز خو مي نوا ته کيژده غوږ د زړه
 بوى د سوي زړه مي له آهنگه ځي
 ميني يوځاى کړي بيليداي نه شي
 سيورى دى يم سيورى خو له څنگه ځي
 ميني ته مي گوره رنګه مي تڅه گورى
 عطر د گلونو له لونګه ځي
 يوه لحظه بې خويه نه کړې زما خيال
 فکر به دى څنګه له پالنګه ځي
 پس له عمره راغله کاشکى ووايي
 شپه د قدر څنګه راغله ، څنګه ځي
 ياد د هغه حسن « پسرلى » کړمه
 رنګه يي د گلونو چي له رنګه ځي

۱۳۶۶-۱۲۶ - پېښور

زړه سوځی لکه شمه که پیرزو یې ومني
 د زړه مجبوره نه ده چی بې خو یې ومني
 د حسن په پښتو کی نه جرگه وه نه یې تول
 ما اوسنکی پرې جرگه کړې چی پښتو یې ومني
 د هیلو غزونې می ناله شوه پسې ټحي
 خو خدايزده چی د ناز په تقاضو یې ومني
 د حان په غم کی نه یم اندیښنه می ده دمیڼی
 تر هغه به لوگیرم چی تر څو یې ومني
 دستور دی د حسینو چی کوهکن ورکوي ساه
 شیرینه ورته راشي ، په سلگو یې ومني
 چا وې حسن مغرور دی ، چی زړه هر ځلی وروږم
 د حسن یې منظور شي په لیمو یې ومني
 دحسن ژبه بيله وی د مینی ژبه بيله
 آرزو د زړه نغمه کړه چی درڅو یې ومني
 « پسرلیه » تخیل می په خدمت کی دی ددې
 ټحي پورته چی د هسک په فرشتو یې ومني

١٣٦٦-١-٢٧ - پېښور

کاشکی یوازی می دا زړه وای چی ورو ورو و خڅید
 واره بدن می لکه شمه له لیمو و خڅید
 چی په لوی زړه می وو دروړی سپمولی نظر
 حیا می وارولې سترگی ستا په پښو و خڅید
 خدايزده بیواکه می له خولې څخه خبر وښوئیده
 چی می امید د التفات لکه آبرو و خڅید
 یقین په پټه به یې وختې د زړه په ژبه
 د میو خاڅکی که دی شیخه په جامو و خڅید
 غواړم چی هر یو یې کړی مینه در دانه د ادب
 دا هر یو خاڅکی چی په زړه د ناز له ورو و خڅید
 لکه په اوسکو د کباب لمبه می لا تازه شوه
 صبر اوتوان چی می د مینی په لمبو و حید
 په تصور کی دی راتلې هم « پسرلی » وو د ژوند
 سحاب د لطف په گلونو - په اغزو و خڅید

۱۳۶۶-۱-۳۰ - پېښور

چي احساس يې د زړه غوږ ته په محفل کي خلی وروړي
 هره ساه د ژوند له لاسه لکه شمع اور په سر وړي
 د ساقی تر سترگو څنکه دوه جهانۀ لوگي نه کړم
 درد او غم می وړي په لطف ، فکر او هوش می په ساغر وړي
 د زړه لیک به چا ته ورکړم ، څوک به دروړي د زړه پانه ؟
 سری لمبې دی سرې لمبې به گوره څنکه نامه پر وړي ؟
 مین زړه به دی د حسن په وفا ولی شکمن وی ؟
 چي سیندونه خپل وژلی تر وروستی مزله په سر وړي
 ما د یو دیدن له پاره ژوند قبول کړ په ساړه زړه
 بار د ډیرو یخو واورو د چینو له پاره غر وړي
 واړه شپه چي می بهار لید د غوټی غونډی په خوب کي
 پانی پانی سحر یووړم که می ستا کوڅې ته دروړي
 د وختونو مرک و میر ته تنکی هیلې وارخطا شوې
 د ماینام جنازه ستوری ، د سحر جنازه لمر وړي
 وی د هسک نظر په سپکو خو چي سپک وو درانه نه شول
 ډک پلو وریځ له زرو هر ماینام او هر سحر وړي
 ستا د حسن په لمن به گوره داغ وی که به نه وی
 چي پسرلی شي او « پسرلی » دی لاله زار ته سور تتر وړي

دا می په خیال کی سمنبر اوږي
 که په تځپاند بحر کی لمر اوږي ؟
 له سر تر پښو یې د ښایست ملکه
 ولی دی سترگو ته نظر اوږي ؟
 ساقی لیمې دی لږ په ورو اوږه
 گوره په لاس کی می ساغر اوږي
 که د کوثر اوبه شي ناز د ښکلې
 څه به یې کرم چی می تر سر اوږي
 په ما وي تل د غریبانو ماسنام
 ژړ لمر شي زړه می په خیر اوږي
 داسی به چا وي ترې آرام اخیستی
 چی اړخ په اړخ لوی سمندر اوږي
 انسان یې مه گڼئ تش سیوری یې دی
 چی په سحر په مازدیگر اوږي
 زړه چی ورځي د پستې غیزی په شوق
 لکه د سیل اوبه په سر اوږي
 بیا به « پسرلی » او د کوکچې غاړه وي
 چی په خپو کی یې سره زر اوږي ؟

ای د حسن نوبهاره چی هنداره گل زمین کړې
 وچ نهال یم گوندی ما هم په یوې نغښتې موسکا شین کړې
 ما په ستورو کی ته غوښتې له خپل زړه نه خبر نه وم
 د ښکلا تر لطف کرځم چی یې داسی دل نشین کړې
 تنها ما دی له گلزاره په زړه خار نه دی راوړی
 ستا د مخ تر جلوو کرځم نظر غوټه د گلچین کړې
 ته زیبا یې ته زیبا یې واړه سر تر پښو ښکلا یې
 خو حیران یم داسی حسن څنگه مینی ته بد بین کړې
 تور ویښته می ورته سپین شوو خو خبره سپینه نه شوه
 توره بخته که ته سپین شوې ما به هم څه ورته سپین کړې
 لیونی آرزو ته گوره ، په څه لوی زړه درنه غواړم
 چی انگار د سوي زړه می د ښکلا د خول نگین کړې
 تور لیمه او تور بانه یې ما لاندې نه دی لیدلی
 دا سنگین زړه یې خاوند لږ په ما باندی حزین کړې
 په گلونو چی منظور کړي د « پسرلي » د زړه زخمونه
 هغه ساه می دی وروستی وي ، هغه دم می واپسین کړې

هسی نامه توره د مین په سولو ښکلی وي
 شمه سرو لمبو ته خپلو مړو اوښکو نیولې وي
 زړه می ستا له سترگو ستا په زلفو کی پناه اخلي
 زرکی په وښو کی د شاهین له ډاره غلې وي
 هیلې زړه ته راشي خو په شمار یې کله پوه نه شوم
 دا وحشي کوتری چی څو شمیرې الوتلې وي
 زه به د شکوې خوله په جوړه قلفونو وټرم
 تا که می د زړه د پرهرونو خولې گنلې وي
 څه می پوښتې حال د زړه چی سترگی ښکته واچوي
 واورو لاندی مه شې چی له غره را ښویدلې وي
 څومره چی یې خیژی تر پاسته مخ د حیا خوله
 هغومره تناکي می د زړه پر مخ ختلې وي
 ستا د تصور په پله می هیلې سر را پورته کړي
 کله چی وژمو په شنو وښو سینه موبلې وي
 ستا د خولگۍ مینه می « پسرلی » کړي چی را یاده شي
 یوه لمن غوټۍ می په خاطر کی غوړیدلې وي

شمی ته گوره د نړۍ دغه آئين پاته دی
 سل يې وژلی لا يې مخ د حسن سپين پاته دی
 خوک به له داسی حسنه څه وکړي د زړه پوښتنه
 چی يې له نازه د مخ خال هم په زړه شين پاته دی
 د ښکلو زړونه وو د تيزو پخوا هم ، وگوره
 په بيستون کی چی کوم نقش د شیرين پاته دی
 د ناز په لمسه می په کاهو ياره مه وله زړه
 له ټوله ژونده را ته بس دا يو ننگين پاته دی
 تا که د سيوری غوندی درست عمر در پورته نه کړم
 لا می ارمان دي تا په در کی د جبین پاته دی
 ظالمې دومره ژر په وروځو خادر مه ټيټوه
 چی د دوو وژیو په امید دی خوشه چین پاته دی
 اوس څه مغل مغل کوو چی تر موز وړک دي مغل
 نه دی اورنگ لښکری شته نه تمبوچين پاته دی
 د مدنیت په مخ مدام وي د وحشت يوه زخه
 پروڼ صحرا وه د گويي ، نن کرملين پاته دی
 چی ورته ستا هره ادا ښکاريزي روح د حسن
 « پسرلی » دی ځکه ډير په مينه کی خوشبين پاته دی

لاپم د مجنون په پاتا کښیناستم
 گوښی په تبجنه صحرا کښیناستم
 ښکلیو چی د راز گودر ته شا کړله
 لمر شوم او د غرونو تر شا کښیناستم
 واک خو د لمبو وي د وږمو په لاس
 تا ته که را پاڅیدم یا کښیناستم
 مه می غورځوه په بې مهري له پښو
 ورو ورو لکه مسته دریا کښیناستم
 عشق به مو منزل ته رسیدلی وي
 زه چی لکه بانگ د دریا کښیناستم
 ویلی لکه شمه په ولاړه شوم
 دا که یې په خوا کی زه لا کښیناستم
 پل پونده دی یو حای هم ښکاره نه شوو
 زر حایه په لاره کی ستا کښیناستم
 چنگ شومه خو خولې ته دی نژدې نه کړم
 سوز شوم او د نی په نوا کښیناستم
 اوسنکو می « پسرلیه » ټیټه کړم مټکی ته
 زه هم لکه گرد په وریا کښیناستم

۶۶ - سرطان

غوارم هره خواگلونه و خاندي
 و خانده چی بياگلونه و خاندي
 لږ چی په ليمو کی را ته مسکه شې
 ما ته د نيا گلونه و خاندي
 شل بهاره راغلل لږل څه يې کړم
 کاشکی می اشنا گلونه و خاندي
 هومره خو می ژوند ته رنوه ليمه
 لکه د برېښنا گلونه و خاندي
 راشه د مجنون پوستنه هم مه کړه
 پرېږد د بیدیا گلونه و خاندي
 هره شپه دی سر په تصور کی ږدم
 ما ته تر سبا گلونه و خاندي
 ستا د راتلو غږ که « پسرلی » نه وي
 څنگه نیمه خوا گلونه و خاندي

۱۳۶۶ - لړم

هره خوا د غم نیزونو وړی یم
 غم نه ستری کيږي خو زه ستری یم
 خیال می چی راوړي گلونه کال و سر
 زه با د الفت د ونی زړی یم
 څه خوند به می واخلی له نغمو څخه
 تار یم خو بې حده شان او مړی یم
 توره پرنبه یم د پولادي غرونو
 چا درته ویل چی اوسپنڅی یم
 خپله جنازه وړم د لحد په خوا
 څه عجب بې کسه غوندی مړی یم
 ور به می بیدیا په نیم جهان نه کړم
 زه هم د مجنون د کاله غړی یم
 هغومره می پینځی سترې کړې دي
 څومره چی زه پېښو ستری کړی یم

چي ځوانی وه ، چي مستي وه ، د زړه خوا تر وتازه وه
 ورځ د حسن انگازه وه ، شپه د میني خمیازه وه
 ژوند می پتی سترگی تیر شو د زلما په میځده کی
 مست ساقی او ډک خمونه ، نه دربان ، نه دروازه وه
 ژوندون څه و ؟ پس له عمره ایله اوس دومره پوهیږم
 چي اخیستی می په خپلو اوزو خپله جنازه وه
 د جهان بنایست می ولید که عشق نه وای هیڅ به نه و
 د بلبل د زړگی وینه د گلشن د مخ غازه وه
 د هوس وینو کی پټه ، د غفلت تر دوږو لاندی
 دا زما جندړی زما د ویران شوي گور خازه وه
 د ژوند کوم الم به ژارم ، کوم ستم به د وخت هیر کړم
 د غمونو د دردونو نه څه حد نه اندازه وه
 دا احساس ځبلی زړه به ستا په مخ کی ټوک ټوک کیږدم
 که ادا دی پرې رضا وه که د حسن اجازه وه
 په مړو هیلو می « پسرلیه » اوسنکی څنگه تویی نه کړم
 دا د فکر وقایه وه دا د ذهن شیرازه وه

څنگه به خوږ واخلم له خوږمنه زړه
 دود شي مگر ووزي له گلڅنه زړه
 زه په زړه خبر نه يم او زړه په ما
 کړځي لری لری می له تنه زړه
 خومره وي له ستونځو ډکه لار د عشق
 زدي چی می هر پل په بله غنه زړه
 حسن قساوت نه دی ، نو څنگه بت
 وړي په سنکډلی له برهمنه زړه ؟
 سخته دامنگیره وی د حسن خوا
 نه راځي د زلفو له ختنه زړه
 سبايي بيدردان به يي کړکچ کښي
 غورځوي مينا می له دهنه زړه
 حاله به له منی بلبل پرېږدوي
 څرنکه به اخلي له گلشنه زړه
 غرونه پرې پراته دي پرې پراته دی وي
 نشم اخیستلای له وطنه زړه

يا به تللی خوشحالی بیزته ستنې کړو
 يا به شمی د قبرونو میلمنې کړو
 د ویاړونو تاریخ پاهې پاهې مه شه
 د همت زغری یې راشی دوتنې کړو
 چی بنایست کی درنښت په ناز کی نیاز وي
 خپلی تاندی تقاضی به پستنی کړو
 د رفعت په اسمانونو به زدو حالی
 که د فکر له پښو ماتې ځولنې کړو
 بیا مو ټینګې سدونه نه شی تمبولای
 چی په یوه مرکز را ټولی پرگنې کړو
 په آزاد وطن کی کیږی انساني ژوند
 پیرزونی چی د هیلو کورینې کړو
 ثمره به یې تر حشره سرخ رویي وي
 چه د پت ونی د زړه په وینو شنې کړو

سوی قیس له درده چې صحرا په غېږ کې ونيوله
 گرد د سترو تلو یې لېلا په غېږ کې ونيوله
 راغله او ناڅاپه مې لندو سترگو کې واوښته
 تا به وې سپوږمۍ وه چې دریا په غېږ کې ونيوله
 دود مې د مین زړګي له سره په حسرت وخت
 سترگو مې د حسن یوه دنیا په غېږ کې ونيوله
 زه به هم آخر په سعبه رame کړم پري د خیال
 سپینه پلوشه که د لمر چا په غېږ کې ونيوله
 دې مې را نه پام او فکر هر څه اړولی دي
 ما یې د خورو زلفو سودا په غېږ کې ونيوله
 شپو کې د فراق چې تصور ته لوګومه زړه
 ته به وایې توري شپې رڼا په غېږ کې ونيوله
 اوښکې مې یوه یوه پرېژدي نن د بهو لمن
 ستا مستو لیمو چې استغنا په غېږ کې ونيوله
 یو چمن گلونه مې په زړه وغورول مینې
 شونډو یې چې پټه خوله موسکا په غېږ کې ونيوله
 بیا دی د ښایست جلوي په هر لوری شیندلی دي
 حکه لیوني زړه هره خوا په غېږ کې ونيوله
 مسته د « پسرلی » وږمه چې رغښته په گلونو کې
 ما هم د زړه شوخه قنایه په غېږ کې ونيوله

شور چې د بلبل گل و نسرين په غيږ کې ونيسی
 دود مې د حسرت مه و پروين په غيږ کې ونيسی
 خو به يې فرهاده په تنکي زړگي کې وساتي ؟
 غر بويه چې نقش د شيرين په غيږ کې ونيسی
 هر څومره شوخي چې لري مست ليمه را بوله يې
 زړه چې سمندر شي اباسين په غيږ کې ونيسی
 داسی يې د ورځو د بڼو په خاطرو يم شاد
 لکه چې ډک وږی خوشه چين په غيږ کې ونيسی
 زه يم چې دا سره سکروته زړه په خوا کې گرځوم
 بل به څوک په خوښه دا ناوړين په غيږ کې ونيسی
 غواړم چې ازغی شواى د هوس تر زړه يې وختی
 څانگه چې د گل کله گلچين په غيږ کې ونيسی
 کنده که يې ونيسی په زرو کې رنگين خيال
 ياد چې د کوم زړه لکه نگين په غيږ کې ونيسی
 خپل همت که نه شي پريوتلیو وته لاس د غيب
 تل مگر د بحر ته نشين په غيږ کې ونيسی
 خيال مې « پسرليه » را نه ونيو مستغني حسن
 داسی لکه غرونه چې تمکين په غيږ کې ونيسی

بیگاه چې بیا د لیونی زړه په ارمان پسې تلم
 د لاری گرد شوم او د مصر په کاروان پسې تلم
 له مخکې وویستم بدمرغی وپیدا له خوه
 بلند پرواز وم لکه ستوری کهکشان پسې تلم
 بڼه وم که نه وم ، د هر چا په پلټه ختلی نه یم
 چار او ناچار لکه مضمون په خپل عنوان پسې تلم
 رڼدو هم لاری د سازش په امسا و موندلې
 خود به پرتلم چې زه اوس هم په وجدان پسې تلم
 ذهني کجې د عملي کج روي لار پرانیزي
 د تیر په شان به کزیدم چې په کمان پسې تلم
 که مې د بل په پیروي کې مخ توري نه لیدای
 زه به دسیوری غوندې تل په بل انسان پسې تلم
 « پسرلیه » هغه د لټون ورځې مې هیرې مه شه
 چې مخ په دښت او بیابان د باد په شان پسې تلم

شمه یم درست عمر له خپل اوږه سوځیدلی یم
 خپل زړه خورولی یم اوځان ته خوریدلی یم
 ته مې د شبنم په سترگه هم پاکي ته نه گوری
 زه لکه شهید د زړه په وینو لمبیدلی یم
 وڅښه چې مخ ته دی په گڼ محفل کې وپوړم
 ډیر تر تاندو هیلو لکه طفل چورلیدلی یم
 نه ده د غرور لمن مې حسنه د پرېښوو نه ده
 هر څو لکه کانی تر کمره را رغړیدلی یم
 تانک نه یم چې مست شي په اوږو یې چيله واړوي
 هیچا پورته نه کړم لکه سیوری غزیدلی یم
 ډک توپک مې مه کړې که مې گرځوي په غاړو هم
 خیر دی که دې پښو ته د وړانگو غوندې لویدلی یم
 گرد نه یم د لاری چې د چا لیمو ته ولوبزم
 رنگ یم د هستی په مخ له شرمه لټیدلی یم
 څو چې مې پخېزي عمر هومره مې خوانیري شور
 یو عمر د مې غوندې په خم کې ایښیدلی یم
 مینه مې ده خاوري په زړه خاوري خړي اړوي
 هر څو که د سیل غوندي ترې لارم بهیدلی یم
 څه به په غربت کې « پسرلیه ټولوم حواسن
 مینی مې د گران وطن په غرو رغو شیندلی یم

ستا د عشق صحرا ته چې د زړه له ښاره تللي یو
 څنگه په هوس لکه د وینو داره تللي یو
 کوږ فطرت مو نه وو مجبورې د شرایطو وې
 داسې چې کاږه لکه په غرو کې لاره تللی یو
 ژوند نه چې کنار د عافیت د مستی روح اخلي
 بیرته د څپو غوندې له هر کناره تللي یو
 خاوري مو په خوله شوی یا د زړه وینې نور هیڅ نه وو
 چیرته چې د تیر غوندې د بل له پاره تللی یو
 خدای خبر په څه تمه په څه هوس راغلي وو
 بیرته چې عدم ته د ژوندون له ډلوه تللي یو
 زړه کې چې د مینې تاو سربېرې گړي مخ توری ژوند
 سره وو خو په تاو پسې له سره انگاره تللي یو
 هغه د ځوانی شور مې « پسرلیه » رانه مه غواړه
 اوس لکه نغمې له خپل اومرې تاره تللی یو

اوس د مینې درده هغه حال ته رسیدلی یم
 سیوری شوم له ضعفه خپلو پښو ته مې لویدلی یم
 شور د جنون روح کړمه د غرونو چې په هر پړاو
 زر خلی پرتلی یم او بیرته لتیدلی یم
 پام دی مگر نه و چې حیا اوبه کولم زه
 څنگه دی سرخ رویه لکه بل خراغ لیدلی یم
 خپل ذهن او خصلت یم په ژوندونی په دار کړی زه
 پورته بې تنابه لکه ستوری خړیدلی یم
 ته پېڅې در نغاړې لکه لمر د مازدیگر له ما
 زه چې لکه سیوری په سینه در ښوئیدلی یم
 تا نه بیلیدای نه شم وطنه زړه زدی تا ته سر
 زه چې لکه لاره په هرځای کی غځیدلی یم
 هر انسان « پسرلیه » په بل شان و د انسان صیاد
 ځکه د هوسی غوندې له خانه رمیدلی یم

که ژوند پرته له مرگه بل انجام نه لري
 عدم هم بی له ژونده بل پیام نه لري
 د عمر په وروستو لمحو شوم دومره قدر پوه
 په داسی زینو وختم چې بام نه لری
 د هسک په تبسم چې غولیدلي غولیدلي
 هغه سحر به کوم وي چې ماښام نه لري
 د داسی مستغني حسن په لومو کښیوتم
 له نازه چې خپل حسن ته هم پام نه لري
 د جم په میکده کې و خم هم وچه خوله پروت
 مینا یې ماته شوې ده او جام نه لري
 د زړونو تنستې خو وي بس هیلې امیدونه
 ډبرې دی که زړونه دي چې کام نه لري ؟
 د داسې چرخ په سیوري کې به څه وکړو آرام
 چې ستوري او لمرونه یې آرام نه لري
 « پسرلیه » گوره هغه درمند خای نه دی جنت
 دانې چې یې یې توله وي او دام نه لري

پنډه د غمونو په سر بیرته وږم
 تا ته سپمولی نظر بیرته وږم
 راغلم جهان ځای د اوسیدو نه و
 کله په زېري مازدیگر بیرته وږم
 ما وې ستا په لطف به مې زړه ښه شي
 دریغه نا گنډلی پرهر بیرته وږم
 حسن بانه جو وي ویریدلی یم
 زړه ته چې له ژبې خیر بیرته وږم
 داسی لکه شمی نه بسمل پتنگ
 سترې نفس سوی ځیگر بیرته وږم
 څوک د ملغلرو پیژندوی نه و
 تل د سمندر ته گوهر بیرته وږم
 زه خو دې « پسرلی » یم گله څنگه به
 خپل شیندلي زر لکه لمر بیرته وږم

بیگاه چې مې لطفونه یادیدل او خوریدل
 گلونه مې په ذهن غوړیدل او خوریدل
 خواره شاخکي د ورو شي ورو ورو بیرته سره ټول
 په زړه مې دی یادونه وریدل او خوریدل
 د وصل په محفل کې مې بس دا ننداره وکړه
 رنگونه په رخسار و ماتیدل او خوریدل
 د ناز له تقاضو یې د زړه سترې امیدونه
 کبلي شوو په صحرا کې رمیدل او خوریدل
 دا ته وی که د مینې تپې وم لیونی کړی ؟
 څه څه به مې تر سترگو خلیلد او خوریدل
 فکرونو وي اخیستی د وحشي مرغانو غاري
 د ذهن په فضا کې تولیدل او خوریدل
 یا دا د غربت شپې دي او یا هغه چې مستي وه
 وختونه یو له بله شرمیدل او خوریدل
 « پسرلیه » چې هغه د مینې ورځی را په زړه شوې
 یادونه یو له بله جاریدل او خوریدل

عشقه ستا له فیضه چې هنر ته رسیدلی یوو
 ښکلې واره ښکلې وي دلبر ته رسیدلی یوو
 حسنه یو نیمگری الطفات دی راته روح بخښي
 ورو ورو لکه سیوری د . تا در ته رسیدلی یوو
 مینی چې ور ګل کړو په ټولي د رفو ستورو کې
 غم دی نشته غمه چې لښکر ته رسیدلی یوو
 شمو زړونه وخورل خو یوه شپه یې سحر نه کړه
 بیا هم موز چې زر خلی سحر ته رسیدلی یوو
 هغه وخت را نغلې چې په زړه کې مې موجدونه وو
 اوس لکه د سین شګې بستر ته رسیدلی یوو
 عشقه ستا له فیضه مو د خیال لمنه ونیوه
 موز هم لکه پرځې آخر لمر ته رسیدلي یوو
 اوس چې مو له حاله خبر نه اخلې پوهیږمه
 ستا هغه کارونه یوو چې سر ته رسیدلی یوو
 راغی « پسرلیه » د مستیو د توپونو وخت
 یو موټ سپیني وو سره مجمر ته رسیدلي یوو

نه يواځې اوبښکې مې له غمه ځي
 ټول بدن مې ورو ورو لکه شمه ځي
 پاڅی د جرس له کم ظرفی نه شور
 گرد د رهروانو له قدمه ځي
 وي به چيرته گوری د مقصد پړاو
 چيرې دا روان ستوري په جمه ځي ؟
 زلفي يې وېزمو توبښلی ما چې وې
 وريځی هوايي شوې او له يمه ځي
 خیر که غواړې دا غواړه چې پوه نه شې
 واړه عمر وینی له قلمه ځي
 جام به يې تر حشره وي د زړه پولی
 ځي دي که نور هر هر څه له جمه ځي
 پرېژدی « پسرلي » ته د صحرا لمن
 چيرته به د مینې له حرمه ځي

د حسن په لیمو کې مگرناز پاته نه دی
 د ژوند په هنر تون کې چې بل ساز پاته نه دی
 د نن په سین لاهو ته خو د حال تسلي بویه
 انجام لا په تیارو کې دی آغاز پاته نه دی
 ماده شوه د انسان په ذهنیت باندې حاکمه
 زخمونو څه غوړېزې چې گل باز پاته نه دی
 گردونه چې د لارو وزر ماتی پریوتل
 په دې سترې صحرا کې جنون تاز پاته نه دی
 په چا به هنگامه بیا د ساره غزني تودېزې ؟
 محمود یې کله واخیسته ، ایاز پاته نه دی
 په خپل ځان کې ورکېزې له رازدارو څخه ځان
 له ځانه پرته پټ مگر بل راز پاته نه دی
 په مرگ د زورورو ستم کش شي ستمگر
 دا چا ویل کوترو ته چې باز پاته نه دی
 عمرونه شوو چې نوی نغمه نه اوړو د عشق
 حافظ نشته « پسرلیه » که شیراز پاته نه دی

چي دی حضور ته بس د یوې نگاه په تمه راځم
 ستا د دیدار د حسرتونو له عالمه راځم
 که په بنایست دې څه در زیات نه کړم کمېزي به نه
 د یوه صدف ځان او څیگر یم او له یه راځم
 ستا د محفل رڼا دې تش په ما موقوفه نه وي
 په خوله لمبه ، په سترگو اوښکې لکه شمه راځم
 گوندی وانه ورم د حساب او د کتاب خبري
 د مینې کورته د دنیا له بیش و کمه راځم
 له یوه دوزخ نه بل دوزخ ته چا پناه ور وړې ؟
 زه د غریت ستم کدې ته له ستمه راځم
 ساقی په یوې نیمې موسکا مې د زړه غم کموه
 چي میکدې ته دی راځم کله له غمه راځم
 مینی خیال باف کړم او خیالونو مې وزر را کړي
 چي د وریځ غوندې یو شان په غره په سمه راځم
 د « پسرلی » روح روانه سل بهاره در جار
 یو نیم نیمشوره ست خو کړه چي خاطر جمه راځم

هغه بې حسه چې بې دمه په منزل پریوتل
 لکه سیلونو وړي خلی په ساحل پریوتل
 غم د هغو کوه چې غم لري او غم پیژني
 که نه کورونه خو هم ډیر د آب و گل پریوتل
 بیگاه مې بیا سوي دردونه د زړه وپاریدل
 خومره نارامه ماشومان وو په مشکل پریوتل
 ته راغلي لارې او را پاته حسرتونه په زړه
 لکه دلاری خر گردونه په محمل پریوتل
 چې هر هوس مې د زړه خواکې څه را پورته کم سر
 یو یو مې لید د ناز په پښو کې د بسمل پریوتل
 راغلو دنیا ته بیرته لارو نه څه کم شو نه ډیر
 بس یو څو څاخکي شوو له یم سره شامل پریوتل
 چا ته به څه ورکړي د آس په تمبولی کې مستی
 د آبرو څاخکی په کچکول کې د ساحل پریوتل

آخر يې عشق دومره حساس کړمه چې ناز يې اورم
 که په حيا يې هم رنگ الوځي پرواز يې اورم
 اوږده بانه يې چې يو بل سره خواله کوي پټو
 تر رنجو ښه ورنه خبرېزم او پټ راز يې اورم
 زړه ته مې نه لويږي چې حسن دي وي دومره خشن
 چې هره خوا د مستو سترگو تاخت و تاز يې اورم
 له پاکه حسنه له سپينخې ښکلا لری نه ده
 زړه يې منی چې د سپينخې حسن اعجاز يې اورم
 په هومره ناز برسیره حسن يې نيازه نه وي
 چې سترگی زړونو ته ور اړوي نياز يې اورم
 زړه مې د زلفو په ځنگل کې را نه واپراوه مخ
 پټه يې نشته چې غوږ ږدم يو حزين ساز يې اورم
 مينه هنر ده د هنر عمرونه ډير اوږده وي
 « پسرلی » « دی تللی وي د سوي زړه آواز يې اورم

زړه چی په مینه کی کامل شي مشکل نه پیژني
 -حاحکی چی دُر شي بیا نو بحر او ساحل نه پیژني
 په پله د هغو ره روانو مینی پاڅولم
 چی لکه ستوري تل روان وي منزل نه پیژني
 د عافیت گودر له مستو څپو چا پوښتلی
 له مجنونانو یی څه پوښتي عاقل نه پیژني
 پتنگه سوځه ، ایره کیږه ، تقاضا ده د ناز
 بله ډیوه د خپلی مینی بسمل نه پیژني
 مجنونه دښتی چی در نغازې دومره پام خو لره
 د لاری دوږي دی د حسن محمل نه پیژني
 زړه به په حشر کی د کومی ادا پیڼه نیسی
 دا بیگناه مړی چی دلته قاتل نه پیژني
 زاهد دی وایی ښکاره کفر دی له حسنه انکار
 « پسرلیه » ډیر دي چی لا حق او باطل نه پیژنی

نه په گل خبر شوو نه له باغه پوهېدلی یوو
 خدای خبر چې څه له دې دماغه پوهېدلی یوو
 غرونه وو ، پیچومی وو ، ستریاوی وې ، مزلونه وو
 دومره د دنیا له دې ایلاغه پوهېدلی یوو
 څومره چې بې اخلو هغه هومره بې خودي راوړي
 دا قدر دی پوهې له ایلاغه پوهېدلی یوو
 خاوري به شي زړونه خو داغونه به بې خوا کی وي
 داسی د ریډي د زړه له داغه پوهېدلی یوو
 نور په بیدردانو شیندي ، سوځي پتنگان د عشق
 څه چې موز د حسن له څراغه پوهېدلی یوو
 چیرته به څوک ساه جوړوي ؟ ځای د آسایش نشته
 ځي چې د پسرلی وزمه له راغه پوهېدلی یوو
 څه گرځي « پسرلیه » په موهومی خوشحالی پسې
 دا هغه هما ده له سراغه پوهېدلی یوو

شیشې د رڼو پرڅو که بلبله ماتوي
 زما د رزه شیشه مینه په خپله ماتوي
 ماهي ورڅخه جوړ کړ د مژگانو تصور
 ازغي به می په زړه کی لا تر کله ماتوي
 زخمی زړه می گنهم د ناقابل جراح په لاس
 چی یوه ستن یې ایستلې نه وي بله ماتوي
 نهال به د امید په زړه کی څنگه لویوم ؟
 ظالمه استغنا یې له اوله ماتوي
 که کار یی د نارامه حسن نه وي ماتول
 رنگونه په خپل مخ له څه کبله ماتوي ؟
 نگاه ته به یې یو نظر هم څوک وتړي زړه .
 ښکلا هر څوک له دې پاڅه مورچله ماتوي
 مشکل مشکل کشا شي « پسرلیه » کله کله
 پوښتی د څپو گوره سین په خپله ماتوي

ستا د ناز په محفل کی می سوي نگاه له لیمو تر بنو له حیا نه راتله
 د نیاز په لیمو شرم خاوري ښیندي که نه دومره خوماته ژړا نه راتله
 تمبیدلې نوا می له خولې زړه ته بیا لکه ښکلې ماشومه شرمیزې له چا
 د مجبور زړه د عجز و زاری په سلا په تشویق په ترغیب تسلا نه راتله
 نا اشنا و محفل ، نا اشنا یې صحنې ، نا اشنا یې غمزې ، نا اشنا یې عشوي
 چی به وکتل ماته په کوم نظر دې هغه شاته نگاه به یې بیا نه راتله
 فرصتونه له لاسه د باد غوندی تلل خو پروڼ او سبا یې له یاده خندل
 هم په شمار و ، ویل ، هم کتل سپیدل تا به وی چی له سره سبا نه راتله
 نگاه نه وه یاره جریان و د نور له تورولیمو یې فوران و د نور
 باران و د نور او طوفان و د نور په دومره وسعت به بریښنا نه راتله
 د دریا په سرور ، د سپوږمۍ په تمکین ، د وږمو په دستور ، د زمان په آئین
 بیستون ته د عشق راغله لاره شیرین ملکه وه د حسن او په غلا نه راتله
 « پسرلیه » افسوس چی شرروي فرصت د خیال په عالم کی د ښکلیو یو ست
 هم جام و د جم ، هم د جم سلطنت چی په خوب او خیال کی هما نه راتله

نقاشه ټول رنگونه گډ وډ وسپنده دیوال ته
 شاید چی څه خو ورته شي زما لیونی خیال ته
 ثواب ته به می پرېږدي د جنت ټیکه داران
 پرې ایښی که یې چیرته یم په عمر کی ویاال ته
 دسویو زړونو سوې ایره هم آخر وږي باد
 په خپل انجام چی پوه یو څه حاجت نه لرو فال ته
 د لري افقونو هسکی پینگی را کوه اوس
 د حسن تصویره چی ور پورته دی کرم تال ته
 د گوتو زور که نه وي د زړه زور و ته ډال ایښی
 رستم په قوي مټو ولی سر ټیټوي ژال ته ؟
 د لمز په جزیره کی د جلوو غونډی رغښتلی
 نه ویره د تیارو وای او نه فکر مه وسال ته
 « پسرلیه » یا له حسنه مړیدا وای یا له عمره
 یا غوټی ور لویدلای د وختونو پر ویاال ته

ورو ورو راشي خيال ته د ناوېو په دود ، د افکارو په خیر ، د هنر په قدم
 بښندی نور په لیمو ، تصور روڼوي ، د سپوږمۍ په انداز او د لمر په قدم
 خو خوځېږي انسان ډیر بدل وي جهان ، هر هر تڅه وي بل شان ، هم مکین ، هم مکان
 چی کاروان د زمان لکه سیل دی روان ، د هر صر په هوا ، د شرر په قدم
 راشه زړه کی می نور او صفا وښینده ، په خاطر می سرور او خندا وښینده
 د لیمو په تور تم می رڼا وښینده چی جړ او لکه لمر کړې گودر په قدم
 مینه ژوند بدلوي ، مینه ژواک بدلوي ، خواړ اوړوي که هر څومره رنگ اړوي
 د قلم غونډی عشق کله سر پښې کوی ، که فرمان وي درځم به د سر په قدم
 چی په لاس او په خوله چنگ ونی وښوي ، هوش په جام وښوي ، زړه په می وښوي
 دا انسان دی چی خپل هم پردی وښوي ، هره لار لري پای د بشر په قدم

رنگ يې په کتو چي له رخساره ځي
 ته وا چي گلونه له بهاره ځي
 زړونه چي نازک شي په پلمه درومي
 واورى چي اوبه شي له کوهساره ځي
 نه وي د نازونو طريقه يوه
 ستوري دى هر يو په بله لاره ځي
 وچه د غوتى خوله کى موسکا مه شه
 کهى د بلبلو له گلزاره ځي
 پت د حسن ځمکه را ته سره کړله
 زړه مى شو سوکى چي له ناره ځي
 راغله د مينا غوندى نشه يى کړو
 يوه دا له محفل څخه هوبنياره ځي
 شعر مى « پسرليه » که بى لطفه وي
 څه ځي وينى زوى له پرهاره ځي

د هیلو په جرس کی هغه شور پاته نه دی
 مزل په ختمېدو شو د زړه زور پاته نه دی
 د عمر خونده تللې هوسونه خواره شوي
 په ذهن د سبا هغه انځور پاته نه دی
 د خدای بې وعدې چوي دمغانو سوي زړونه
 د مینې په اور تون کی چي بل اور پاته نه دی
 ساقی د خم په خوله باندی اوس لویه تیزه کیزده
 په لوگه میکه کی چی میخور پاته نه دی
 مجنون د نخخیرو په یارئ کی درته چا وې
 د مینې د وفا په غاړه پور پاته نه دی
 دیوانو مو په وینو د البرز لمنی سرې کړې
 سبکاربزي د رستم غوندی کوم سپور پاته نه دی
 چی هر نغري ته گورې وي اور بل ، کتوي باندی
 د غم له لاس وهنی خو یو کور پاته نه دی
 چی نه وي به پاکانو لگیدلی « پسرلیه »
 جهان کی له تورو نو داسی تور پاته نه دی

ووته له کوره د جلوو بیرغ
 ما چی ویل لر دی د شغلو بیرغ
 هسکه غاړه وړي په سهیلیو کی
 لکه د ارم د ښاپیرو بیرغ
 سوي اسویلی ته می لرې وگوره
 دا می دی د زړه د پرهرو بیرغ
 پام کوه مهورې چی شهید نه شي
 مه می غواړه زړه د فرشتو بیرغ
 زه دی یم د مینی د لښکر سرود
 تا دی لري حسند آرزو بیرغ
 مینه په ټوکرگوره توهین نه کړي
 واخله لکه شمه د لمبو بیرغ
 ټیټه که یې پرې شوی سر شي محکمی ته
 ټیټ به زلمی نه کړی له اوزو بیرغ
 ټخه قومبې « پسرلیه » د ښایست په کور
 زړه یعنی د هیلو د اسرو بیرغ

د غره د رود غوندی سر شاراو مستانه وای در تلای
 دا واره لار می په خوله مسته ترانه وای در تلای
 چی ابدیت دی را بخنبلی تقاضو د حسن
 له حسرتونو لمن دکه زمانه وای در تلای
 که د آبشار غوندی په سر هم را لویدلی له غره
 خو چی هر گام ته د لغزش یوه بهانه وای در تلای
 له ساره ژونده می زړه سوړ دی لکه سوی پتنگ
 په سرو لمبو کی می د هیلو آشیانه وای در تلای
 پیام دمینی به څوک دروړي څه به واوړي له چا
 د خپل جنون یوه مجسمه افسانه وای در تلای
 د حسن تېزی زړه می غواړی مستی بخشې د عشق !
 کور دی بی دره بی دریانه میخانه وای در تلای
 په هر محفل کی دی چی حسن تجلا خوروي
 مین « پسرلی » دی سینه سوی پروانه وای در تلای

زره غم‌ری غاری له اسرو درُحم
 لکه مست سین په خمیازو درُحم
 منزل د مینی بی لغزشه نه شي
 لکه بیړۍ په بنوئیدو درُحم
 د عشق پیریانو ته غزنی لا څه وي
 لکه باد وړی په توپو درُحم
 نه وي مجنون چی سر او پنبې پیژنی
 کله په سر، کله په پنبو درُحم
 وطنه بیا دی راته غیز پرانیزه
 چی لکه زانی په نغو درُحم
 خو به د ستړیو اندیښنو په مرسته
 زه لکه غل په نیمو شپو درُحم
 لکه « پسرلی » د اوسپکو زی په غاړه
 په ژړیدو په خندیدو درُحم

په باغ و بن کی ټولومه رژېدلې پاڼی
 د بې قدری تر پښو دی لاندی نه شي ښکلی پاڼی
 زه بلبل نه یم چی لوستی نه شي د حسن کتاب
 گلرېندو ته غوړه دا نا لیکلې پاڼی
 زړونه دي ، بیل مه شه له حسنه ، تا ته ولی ښکاري
 په نری باد باندی له ځانگو الوتلې پاڼی
 چی د ځوانی په مدرسه کی څومره شوق و ربه
 بیا بیا می غواری زړه چی لوستی می لوستلې پاڼی
 بهار گلونه په ډاگونو باندی وغوړول
 د ژوندون مني هم بیخایه وښیندلې پاڼی
 خپل معنویت دی چی پیاوړتیا ته تقدس ور بخښي
 د تمباکو پاڼی به څوک گڼی سپیڅلې پاڼی
 د « پسرلی » غوره هدیه ده که یې ومنی حسن
 لکه ریډي د زړه به وینو رنگیدلې پاڼی

چیری د بلبلو هغه ښکلی فریادونه
 او چیری زموږ سویو الییلی فریادونه
 د پټی خولې ژړا خو زموږ هم خوښه وه شمې
 د زړه په سر اغزي شي نا وتلی فریادونه
 نه زور لرم د تالندی چی هسک په غوږو کوڼ کړم
 نه اوري څوک د سویو زړونو غلي فریادونه
 که بیا را وریدلو څه طوفان به وي په محکه ؟
 د ورو غوندې له جبره بر ختلی فریادونه
 هر څوک چی څه کړي هغه رښې دغه متل دی
 یوه ورځ گوندی چی ورښو کرلی فریادونه
 تنور چی څومره سوړ وي هومره غوښه پوری ښلی
 په سوی زړه می گرم نه دی چی ښلی فریادونه
 نه شمیر شته د غمونو ، نه حساب د الهونو
 د ستړي سین په خوله کی چا گنلي فریادونه
 ایکاش د زړه تنهاکو ځایولای « پسرلیه »
 یاسونو دغه بیرته تمبولی فریادونه

_____ - پېښور

چی په وړې خولگۍ یې روح د بهارونو ناڅی
 زړه می په خواکۍ د حسرت په انگارونو ناڅی
 چی می په ذهن تصور د خورو زلفو شي خپور
 حواس می درست نغمه نغمه شي په تارونو ناڅی
 د هسکۍ ونۍ تصور دی له پښو مه وولیزه
 د گلو وزم د جنت په منارونو ناڅی
 د مینۍ بزم دی سوړ مه شه ، دلیدو جوگه وی
 لیونۍ خپیکۍ چی د زړه په پرهارونو ناڅی
 په تخیل می دی ورېزه تل د حسن جلوی
 د مازدیگر زړي وړانگې په چنارونو ناڅی
 د مرګ او ژوند پولې چی گډې نه کړي مینه نه ده
 د سر فرازو لوړ سرونه په دارونو ناڅی
 د هیلو کور کښی « پسرلیه » تصور د حسن
 بلۍ لمبۍ د خس وخار په انبارونو ناڅی

چي گل شندي د حسن په پالنگ نوبهار
 را واروی د فکر په سر بنگ نوبهار
 زه مست او لیونی شم وهم پل دی په صحرا
 تا کښینوي د زړونو په اورنگ نوبهار
 که ستا د حسن رنګ یې په زړه اور نه وی بل کړی
 گلونه څه را باسی په هر رنګ نوبهار
 چي هر پلو غزبزی یې اختیاره لکه سیوری
 را وښی کړه د بنگرو په یوه شرنګ نوبهار
 نور هر څه یې پوره خپړی په کافې د ښکلا
 په شوخ نظر دی لږ کړه شوخ و شنگ نوبهار
 له ډیره طراوته وانه نه دی بوتیدلی
 برسیره کړه د محکې د زړه زنگ نوبهار
 له شرمه دی د حسن سره اوږی سور او شین
 په گونگو سترگو کوری درته گونګ نوبهار
 پخلا دی وه درست عمر له جلال سره جمال
 سوما روزی په غیږ کښی د سالنګ نوبهار
 د هیلو د سحر خوزه نسیمه څه شوی څه؟!
 بی تا کړم تر غوټیو په زړه تنګ نوبهار
 ښایست به «پسرلیه» پخې مینی ته سر کپړدی
 آخر د غره په غیږ کی شی ور پنگ نوبهار

ما چي وي خوانی می په ستنه را تله
 ستا په خورو شونډو چي پلمه راتله
 لطف یې د نگاه له سده وړی وم
 څنکه به په خوله ورته شکوه را تله
 درستۀ شپه می هیله چورلیده په زړه
 خوا ته د سړي شمی پروانه راتله
 څومره به ستومانه وي د خیال پری
 درستۀ شپه می سوي زړه ته تله راتله
 سیوری یې د زلفو چي پرې ولویدو
 اوسنکو ډوي بلی کړی چي شپه راتله
 څومره خاطر خوا ه یې ایښود پل په ناز
 ما چي ویل سر ته می نشه را تله
 خوب می لید « پسرلیه » ځی راځی ښکلي
 څومره چي کیدای شي ښایسته راتله

_____ - پېښور

گلونه چې له شوقه په وړيل غوړوي غېږ
 زخمنه می بيواکه يو په بل غوړوي غېږ
 منظوره وي د ښکليو ، د مين سیه روزي
 د ناز ښکلې ليمې چې په کجل غوړوي غېږ
 د وصل تصور چې می په ذهن شي را خپور
 د لمر زري وړانگې وی په کابل غوړوي غېږ
 د ژوند يو واقعي فلم که گورې حه چې خو
 يو شور دی دمرغانو، په ځنگل غوړوي غېږ
 چې څومره وي سرکش حسن هم هومره وي لطيف
 موجونه د ساحل په شگړو تل غوړوي غېږ
 تاوېزی را تاوېزي ، زغمی سل پریشانۍ
 په ښکليو خپلې زلفی هم په چل غوړوي غېږ
 چې زړه می لکه سیوری په سینه وړښويوم
 ملکی يې د حسن په درشل غوړوي غېږ
 عالم حسن پرست دی د مجنون غم لری څوک ؟
 په کومه سپیره دښته به يې پل غوړوي غېږ
 قربان له داسی مرگه د شاهانو زندگۍ
 چې حوری د جنت دی په مورچل غوړوي غېږ
 اخر به « پسرليه » سره حل شي نازونياز
 يقين هم کله کله په اټکل غوړوي غېږ

_____ - پېښور

په مست نظر کې يې مستي د آبشارونو اوږي
 ښکلي موسکا کې يې ښکلا د بهارونو اوږي
 زه دی لا لوگ گودر کښی لاری د راتلونو خارمه
 د لمر وروستی پلوشې هم تر چنارونو اوږي
 د لاس او پښو خاونده هڅو ته خنډونه څه وي ؟
 چی را ولیدلی سیوری هم تر دیوالونو اوږي
 په غم می مه عادت کوه که وارسته می شو زړه
 وږمې یو شان په گل ویرگ او په خارونو اوږي
 زلفی یې داسي لبالب دي د ښایست په نغو
 چی بې زخمې یې د نغو موج له تارونو اوږي
 ورته یو بل نوم چیرته گوره په قاموس کی د درد
 د زړه آزار می یاره نور له آزارونو اوږي
 « پسرلیه » مات دی مه شه مینی کښی د خیال وزرونه
 چی د عقاب غوندی آسان تر حصارونو اوږي

چي خوله می په سوال هم په جواب ماته شوه
 بي جرمه ملغلره په خپل آب ماته شوه
 ما وي چي بيا به نه کوم د حسن بندگي
 زر حلي می توبه په دې ثواب ماته شوه
 آرزو می زړه کښی غوټه شوه چي مسکه دی شوه خوله
 نغمه وه د دریا چي په گرداب ماته شوه
 که هر څه دی اوبه دي ، په اوبو الوزی خوب
 نشه د تخيل می په شراب ماته شوه
 په مینه کښی تاوان وي اصلي کټه ، سمندر شي
 پيالو که په دریا کی د حباب ماته شوه
 د مینی پتنگان دی په لمبو مه ویره
 بیړی نه ده خپه که په دریاب ماته شوه
 د ژوند تنده به خضره شي د ژوند په اوبو ماته
 که تنده د لار ورکو په سراب ماته شوه
 دا سپین وښته تر سپینو تروو نه وو دومره کم
 پيري راغله ، نشه می د شباب ماته شوه
 زما سوی خاطر ته چي یې وکتل « پسرلیه »
 خوله د خجالت په اوم کباب ماته شوه

_____ - پیسور

ورك می د سوی زره آرام دی ته به کله راځې ؟
 خوب می د سره دوزخ په بام دی ته به کله راځې
 نازکو خانگو اولی تر دیوال سرونه
 د ونو ، بوټو درېسې پام دی ته به کله راځې ؟
 راځه تیرېږي د بهار مستی بڅښونکې ورځی
 د هر ریدی په لاس کی جام دی ته به کله راځې ؟
 د مازدیگر د زیري لمر پلوشې وېغوه
 د هر ضمیر دغه پیغام دی ته به کله راځې ؟
 غوټیو پرېښوده موسکا ، ښی دی وحشي غوندی شو
 هیر دي له زرکو نه خرام دی ته به کله راځې ؟
 پلوشو ونغښتلې پیڅی ، نظر لار ورکوی
 په لوگ گودر تیاره ماښام دی ته به کله راځې ؟
 د « پسرلي » روح روانه ، پسرلی وگوره
 د پسرلی هم آن تمام دی ته به کله راځې ؟

دا دوه عالمه کار او مختصره زندگي
 خو حيف چي بيا هم تيره شي هدره زندگي
 که سل پيړۍ هم وي چي نه دي کور وي نه دي اور
 د لمر غونډۍ به څه کړم در په دره زندگي ؟
 بس يو قدم کافي دي چي يې واخلې مردانه
 چي زده کړې څوک په عشق کي له شرره زندگي
 اوبه د ژوندون نه غواړي د مينې شهيدان
 را اوري يې د گور له بام ودره زندگي
 په درست عمر يې نه کړمه چي يوه لمحہ خوشحال
 پروا مي څه که لاړه مروره زندگي
 په خپلو اوسکو وينو چي محفل ته بخښنو نور
 د شمي غونډۍ راکړه ربه غوره زندگي
 « پسرليه » راته ښکاري د وفا په افسانو کي
 د هر چا له ژوندون څخه بهتره زندگي

_____ - پیسور

زړه چی له ښکلیو مهرو مینه غواړي
 د سپین مرمر له رڼه وینه غواړي
 فرهاد هم غواړي له عالمه هغه
 څه چی په غرونو کی شیرینه غواړی
 چی د لیلا کیسه زړه شوه راځه
 جنون اوس تانده نازینه غواړي
 محفل مو نفستی په تیارو کښی حجاب
 د سپینی شمی خبر سپینه غواړي
 که لذت نه مومي له غمه خلک
 د نی نوا ولی حزینه غواړي ؟
 چی تر لیمو یی وي په شونډو مین
 د میو کیف له انگبینه غواړي
 ښکلی هم وي ښایي د حسن تږي
 چی می آرزو د زړه حسینه غواړي
 را ته ناصح بیحایه خوله وچه کړه
 ساده آرام د غره له سینه غواړي
 په پتخانوکښی د خیالونو «پسرلی»
 د رزه توتیه د زړه له پرینه غواړي

_____ - پېښور

له زړه نه چی زخمونه پيڅی نه شي ټولولای
 له زخمه هم دردونه پيڅی نه شي ټولولای
 د مینې له مستانو څه ادب غواړئ ، څه فکر؟
 نیزونه دی ، نیزونه پيڅی نه شي ټولولای
 نسیم مگر دتا د راتلو زیری باندی وکړ
 په ځانگو کی گلونه پيڅی نه شي ټولولای
 د مینې وفادار خو څه مختوری سیوری نه دی
 له دره دی سرونه پيڅی نه شي ټولولای
 حواس می خوروی درته کمال د نازکی
 نگهت شي ، نگهتونه پيڅی نه شي ټولولای
 له تاره لټیدلې نغمی نه کښینی پو تار
 بیځایه چی شي زړونه پيڅی نه شي ټولولای
 ابرې به می هم وړینی چی ځی به هری خواته
 په مړینه هم اورونه پيڅی نه شي ټولولای
 که هر څو « پسرلیه » ورته زړه را ټولومه
 په خوله کښی می عرضونه پيڅی نه شي ټولولای

راحه د حسن تقاضا هیره کړه
 ښکلی سپیڅلې استغنا هیره کړه
 یو څو لمخې په جنون بخشی نگاه
 له مخمور انو نه صهبا هیره کړه
 بیا را ته ووايه د مینی سبق
 چی د ژوند توریو می معنی هیره کړه
 د شنی لمنی د شنه زړه په خاطر
 له مستو زرکونه خندا هیره کړه
 لیلی صحرا ته ویوست خپل لیونی
 تا له هوسیو هم صحرا هیره کړه
 ستوری سپوږمۍ په نگاه وتخنوه
 له توری شپې مو غزیدا هیره کړه
 سحر و جادو و که ښایست د نظر
 زما له زړه یې تمنا هیره کړه
 چی راحی ناز ته دی هم مه وایه څه
 عشوی دی پرېزده او ادا هیره کړه

واوښتې با خاوری د « مجنون » په مخ
 نه ښکاري څه دوړي د هامون په مخ
 واړه ژوند چی مست یم د « شیرین » په خیال
 بخت می را وینښ شوی د « گلگون » په مخ
 لمر ته لږ پلو له مخه واړوه
 ویې وله وړانگی د گردون په مخ
 شرم یې د آرزو په اور اوبه شندي
 ناز یې تودوي ورته اورتون په مخ
 نورو پسې تگ سړی څه مخی کړي
 گرد د لاری وگوره د شپون په مخ
 ښکلې په موسکا څه تولوې زړونه ؟
 څوک به درته نه بخښی خپل خون په مخ
 خپل تیري « پسرلیه » د سیلونو یې
 خاوري اړولې د جیحون په مخ

اوشکوکو ، پښې درنيسې وخت د غم نه دی
 عيد يې د ديدن دی محرم نه دی
 شمې ، که سيالي د سوخيدلو وي
 دا ليونی زړه هم تر چا کم نه دی
 هر بوالهوس مه گڼه محرم د ناز
 هر په زغرو پټ گوره رستم نه دی
 هر زړه ته الهام د مينی نه ورځي
 هر سړی چي جام ولری جم نه دی
 دلته چي نه پور شته ، نه ديت ، نه تور
 چا ويل د مينی بل عالم نه دی ؟
 اوشکوکو ته می مه گوره په سپک نظر
 شمه ویلی شوې ده شبنم نه دی
 پریزده د « پسرلي » زړه درته وچوي
 مه کوه ترې سترگه گوره بم نه دی

دردۀ ، په خوله باندی می کیژده یوه نوې دوعا
 چی نیمه خوا راته ښکارېزی وزر سوې دوعا
 د استغنا په لوړ درشل به یی اوس څوک ومني ؟
 د حسرت کور ته په ټیټه سر را ستنه شوې دوعا
 تشی خبری به د خوږین زړه ترجمانی شي څه
 مگر له ځانه سره واخلي وینی زوې دوعا
 کمکی ملکی دی له خوبه باندی وایستلې
 تر عرش می کرځي هره شپه لکه بږوې* دوعا
 د زړه د پرین آستر یې بویه که هرڅو ښکلی وی
 « پسرلیه » ډیره لږ قبلېزی یوه ستوې دوعا

 * بږوې یو ډول گیدۍ ته وایی .

دا ذهن او زړه، ته گل فروشه راځي
 چي د گل بوی می له آغوشه راځي
 له ما یې څه پوښتی انداز د خرام
 دوه غرونه ها پلو له هوشه راځي
 څه به می وگوري قطري د اوبنکو
 چي لکه بحر دریانوشه راځي
 چي راځي محکه آسمان ولرزوي
 د ژوند نغمه کله خاموشه راځي
 « پسرلیه » کسي سپیلني کړه ورته
 چي لکه شمه شعله پوښه راځي

بیگاه یې بیا د نازله اوجه کتل ما ته حسن
 تلپاته مینه جاریدله تر تلپاته حسن
 لیلی د زړه پردو کښی ونغاړي د مینی پیروزو
 مجنون لوڅ سر لوڅی پښې ریاسی صحرا ته حسن
 چی هره خواځی ورپسې وي یو عالم د زړونو
 له لورینی اول مخ واړوی چا ته حسن ؟
 لکه سپوږمۍ ته چی ښکاره شي د بهار گلونه
 د حسن خیاله را ښکاره کړه هرې خواته حسن
 شوخی د ناز یې د ښایست تر پولی هم اړوي
 زلفی یې شا ته واړولی ، پرېزدي شا ته حسن
 زاهده ډیره بې پاسی ده که یې نه وغمانځی
 چا چی له حان سره راوړی وی دنیا ته حسن
 یو عمر فکر او فرصت بویه چه یوه غوره کړم
 که می زړه پرېزدي بوې سپیڅلې تمنا ته حسن
 پوخ تخیل هم عشق ته ورو ورو بې نیازی وربخشي
 که بال و پر شي ورکولای استغنا ته حسن

بيا به را رونه کړی دنيا بل سحر
 زږدي آخر د شپې په غولي پل سحر
 ربه د برېښنا په حل خو پريوتو
 غواړو لکه ستوري درنه خپل سحر
 شپې هم کله کله وی تر ورځو ښې
 را دی شه ، (خو ژر نه) په وريل سحر
 وگورئ د لمر د مینې تندۍ ته
 خوله یی زدی د حسن په درشل سحر
 حسنه تصور دی جنتی کرمه
 شپه یې د پغمان وي د کابل سحر
 څوک به له دې هسکه د ښو تمه کړي ؟
 اړوي په تور او په سپین تل سحر
 پست چی وی ذهنونه روڼیدای نه شي
 څه به کړی « پسرلیه » د سین تل سحر

له غمه به هغه دم څه آرام پاته يم
 چي خوا کښي د ډک خم لکه تش جام پاته يم
 درست عمر مي غم نه دي سپړدو ته زړه ورکړي
 بيا هم لکه ديوال د پټوڅخام پاته يم
 د لوگ گودر په غاړه لکه مات کړي د چټو
 بي وسه تاريخکړته د ماښام پاته يم
 نظر چي کړم په ځان ، هم په زمان او په مکان
 دهيلو يو بيخايه ايسني دام پاته يم
 يو ځلي خو له ما وکړه اوله بسم الله
 له ويشه دي ساقی گوره مدام پاته يم
 د ناز نازکي نشته چه په پانو کښي د گل
 په خيل د بلبلاتو کي گمنام پاته يم
 « پسرليه » د ويشتلي صحرايي مرغه په څير
 يواځي د يو وړک ستوري په بام پاته يم

دا چی د محفل په تنکو زړونو نظر وقومبی
 شمه ورته سوی زړه ناچاره په سر وقومبی
 خدایزده چی را پورته کړی بیا سر په اتلانو کی
 دا د سبکلا شل که د رستم په حگر وقومبی
 بیا که سحر خیزه ، گریوه چاکه را ښکاره شوله
 گل د پلوشو به په گریوان د سحر وقومبی
 لاس که د سحر نسیم ته ورکړي بوی د زلفو یې
 هر د زړه ازغی به می په سانگه ثمر وقومبی
 ستا د التفات یو تصور به باندی ورنه کړم
 هسک که می نشان د لمر په سوی قهر وقومبی
 هر حل چی یې شوخ لیمه لویبزی له بهو سره
 یوه کوته ازغی می د آرزوپه پرهر وقومبی

د وصل تخيل چي مي په سر كي نخيدو
 توفان د پلوشو په سوي لمر كي نخيدو
 جذبه يې د بنايست وه كه يې شور د محبت
 چي زړه مي ابا سين شو په سفر كي نخيدو
 په بزغ يې د راتللو چي مي خپل زړه ته كتل
 سپند د نظر ماتي په مجمر كي نخيدو
 د ناز له نازكيو به مي زړه ته څه سپارل ؟
 د مست طاوس په شان مي په نظر كي نخيدو
 بيگاه چي مي نگاه په زخمي زړه وهلي گوتي
 يو خوږ خوندور درد به يې پرهر كي نخيدو
 خيال مي خپ خپانده شو په نري موسكا له لري
 توفان په بيكرانه سمندر كي نخيدو
 شاكې نه و، هوس د بياوژلو و راوستي
 « پسرلي » چي كفن خيري په محشر كي نخيدو

تر خوا پوری بی خومره په هوس حُم او را حُم
 روان یم شپه او ورځ لکه نفس حُم او را حُم *
 حاصل به می نور څه وي د ژوندون که خوله کړم پته
 د بل په اراده لکه جرس حُم او را حُم
 په هیڅ نظر هم کله راته ونه کتل ښکلیو
 دباد په نیلی سپور چی لکه خس حُم او را حُم
 د مینې لیونی یم را نه څه غواړی کرار
 کری شپه دی تر کوراو کلي بس حُم او را حُم
 دا تش کوگل ولاړیم چی په لاره کښي د ښکلیو
 په وړک زړه پسی گرځوم قفس حُم او را حُم
 د مینې اندیښنو خومره تنها کړم « پسرلیه »
 خپل کورته هم مدام لکه بیکس حُم او را حُم

* - دا مطلع د پارسي شاعر « کامي سيزواري » له دې مطلع څخه ژباړل شوی :

« بسکه سړيش بهوس می روم و می ايم

روز و شپه همچو نفس می روم و می ايم »

چي زه اوته وو، د سين غاړه وه ، اوسنكلى بهار
 تل مى تر سترگو سترگو كيږي ، هغه تللى بهار
 چيرى ته ، چيرى د گلونو مصنوعى بڼونه
 هره جلوه دى ده يو حانته غوړيدلى بهار
 مه راته غواړه همه عمر دلسردى د خزان
 راوله ، راوله نن بيا تر لاس نيولى بهار
 ښايى بهار دى هم ليواله وي شپنې پښتنې!
 په غزونو ، غزونو چي راغلى بهار
 د حسن لمړه پلوشې دى باندې وغوړوه
 ما درسته شپه درته په اوسنكو لمبولى بهار
 ته به د نورو نیازمندو خوا ته څه وگوري
 چي هر پلو وي درته گل په گل قومبلى بهار
 د « پسرلى » روح روانه ېن ته روح وڅښه
 بې له تا څه كم لکه خپل زړه البيللى بهار

_____ - پيښور

توبه می چی مستی کښی د شباب ماته شوه
 مینا د نور په ترڅ کښی د مهتاب ماته شوه
 په کومی میځدې کښی به د غم ورځی تکم
 نشه می چی د خپل زړه په خونا ب ماته شوه
 ورباسي به یی چیرته له عدمه پرته څوک ؟
 بېړۍ مو چی په غیږ کښی د گرداب ماته شوه
 سرکش فلک به هم شي پشیمان له خپلو کړو
 خوله د خجالت که په سیلاب ماته شوه
 قسمت که غلیم نه وي د سپیڅلو زرونو ولی
 سپیڅلې ملغلره په خپل اب ماته شوه
 رڼا رڼا می نغمه خیز وو خوښونه یی لوگی
 تنکی نغمه له لاسه د مضارب ماته شوه
 سیاست دی چی رستم هم کړي مغلوب د واهي کین
 د چا د شنه په زړه کښی د سهراب ماته شوه
 زمونږ په وچو شونډو گوندی شیخه شې خبر
 مینا که دی په پښو کی د محراب ماته شوه
 چی لارو « پسرلی » هم نه څه مات شو نه څه توی
 بس یوه ستړی څپه وه په دریاب ماته شوه

قوس - ۱۳۶۸

_____ - پېښور

زما به هم پرهر په پرهر پیتۍ شي
 سیوری که د سیوري په سر پیتۍ شي
 مینه به یې زه هم په سر بوج گنم
 چیرته په صدف که کوهر پیتۍ شي
 غرونه د غم گوره د مین په زړه
 حسنه چی په تا یو نظر پیتۍ شي
 اوسنکو می تالا کړې د دیدن خوښۍ
 ستوری د ماسنام په گودر پیتۍ شي
 اوږي هوښیارانو ته تل خپل خلك
 پوخ چی شي په خانگه ثمر پیتۍ شي
 داغ چی یې د مینۍ قبول کړی وي
 سور مدال په هغه ټټر پیتۍ شي
 پورته ځي « پسرلیه » چی یې آبه وي
 نم هم د پوهي په وزر پیتۍ شي

پيښور

زړه له اميدونو لکه ډکه پيمانۀ غواړم
 سترگی حسن بينی او دمینی خزانه غواړم
 شور لکه د غرونو د سین بویه نه مستي دمی
 ټول عمر په خوله باندی یوه مسته ترانه غواړم
 خوب وخیال شي ژوند چی حقیقت نه وینی نه اوري
 خوب چی رانه واخلي یوه داسی افسانه غواړم
 سر چی بې له جامه را اوچت کړی د سوما بوتی
 بیا د هندوکش په خوا کی هغه میخانه غواړم
 بل زړه می له شمو رڼا نه غواړی په شپه کی هم
 خواته د مهری شمی وزر سوې پروانه غواړم
 وامی خیستل ایښی خلي بیرته چنارونو نه
 ځم لکه پتنک په سرولبو کی اشیانه غواړم
 پل د وړک مجنون وهم « پسرلیه » په پرته صحرا
 چا چی پیژندلی و ځان ، هغه فرزانه غواړم

راځي چمن ته د بڼايست د کاله غړي بهار
 راځه راځه چي بي له تا بڼکاري نيمگړي بهار
 زمونږ ارمانونه به هم گوري څه گل راوړي که نه
 زرغونوي چي هر بيهسه ويده زړي بهار
 گمان مي نه شي چي لمن به راوړي سره گلونه
 گلونه نه دي په تبي اچوي غړي بهار
 د گران وطن لاري وختونو کړي اغزني همه
 کوم يو اغزي به له پنبو کاږي په زړه سترې بهار
 موج د گلونو ته په تمه وو « پسرليه » خو حيف
 د زړه نيمبوره تسل هم را څخه وړي بهار

_____ - پېښور

توری توري ورځی چی اوږي د گلشن په لور
 ستنې می د صبر کړي ږنگی د وطن په لور
 سپوری یې د وره ښه یم ما ته د تلو مه وایاست
 مست یې د کا کل د بوی نه ځی د ختن په لور
 دام و دانه څه حاجت ، ور د قفس پرانیزه
 خپله خود آزاره زړه درومي د دښمن په لور
 ژوند د ژوندو جرم دی چا له خاورو پاڅول ؟
 مې په اوزو اخلو وړو یې د مدفن په لور
 دی چی را ته وکتل بیا په نا اشنا نظر
 ما چی وې را کښیوتې زرکی د لمن په لور
 موز د زړه له غوښونه جوړه کړه پری د ناز
 دریغه چی شیرینه اوس نه ځی د کوهکن په لور
 خیر که منیژه نه شوې نه ژاري بندي « پسرلی »
 تشه تسلي خو وړه کله د بیژن په لور

ستا نه به لطف نظر نه غواړي څوك
 مستی كو كچې نه به زر نه غواړي څوك
 په زړه می ناسته ده قاصد څه پوښتم
 په كور كی وركه بهر نه غواړي څوك
 پوند يا ویده كه رڼا نه شي لیدای
 نور له ملا نه سحر نه غواړي څوك
 آه و فریاد بدوي رنك د مینی
 له شمی دود او شرر نه غواړي څوك
 له هر چا مه غواړه وفا د مینی
 په هر تالاب كی گوهر نه غواړي څوك
 زاره پسرلونه دی كړه ناز نه لوگی
 جنك ته اوس توره سپر نه غواړي څوك
 تخت طاوس هم پردی كیزي اخر
 ولی به زړونو ته ورنه غواړي څوك
 « پسرلیه » څه تخنوی طبعه په زور
 له وچو خانكو ثمر نه غواړي څوك

پېښور

بېگه چي زړه گمراه کړم د رهبر کړه مي شپه وه
 چي شپو پيڅي ترې نغښتې د سحر کړه مي شپه وه
 ساقې وم خوشي کړې د شفق په جزېرو کي
 د هوش له ښاره لري ، د ساغر کړه مي شپه وه
 توفان وو د سازونو ، د شعرونو د رنگونو
 نگاه چي ليوني کړم د هنرکړه مي شپه وه
 خيال يې کړولم لکه کب د سين په غاړه
 چي لري له دلبره د دلبر کړه مي شپه وه
 د زلفو تصور يې چي زما په ذهن خپور وو
 په مشکو کي ویده وم ، د عنبر کړه مي شپه وه
 چي شوق يې د سپين مخ په خپلو اوسنيکو پرېمنحلم
 له پرڅو سره لاپم او د لمر کړه مي شپه وه
 جنون له شوراو شره د سپي زړه کي کړم غلي
 روڼ تاڅکي وم د مينې د گوهر کړه مي شپه وه
 کړي شپه د فکرونو توفانونو زنگولم
 يواځي پاته کو وم سمندر کړه مي شپه وه
 « پسرليه » له فراقه به يې نور څه درته وایم
 له خړېکو سره مل وم ، د پر هر کړه مي شپه وه

پېښور

قدم چي چيرته اخلم پل په پل دی يادوم
 د سين غوندي غنگي روهم او تل دی يادوم
 گلشن کښی که هم کرخه مقصد می ته یې ، ته یې
 بورا دی کرخه مینی گل په گل دی يادوم
 بیگا می لید د مینی د وفا اجر په خوب
 په خلد کي یم د حورو او درشل دی يادوم
 پیوند دی لکه میخ چي په تختک وهلی کیزي
 هر حل تر پخوا تینک شي چي هر حل دی يادوم
 تر اور به سوخونکی لوگی نه وي چا لیدلی
 په زړه می سور اور بل شي چي اوریل دی يادوم
 وطنه يادوم دی په هر نوم په هر عنوان
 فرخار دی يادوم او که کابل دی يادوم
 په ذهن کی می یو بهار ریډي شي گریوه چاک
 شهیده چي په وینو سور مورچل دی يادوم
 د مخ تر ښکلا ډیر کم نه دی حسن د هنر
 « پسرلیه » لیونیه په غزل دی يادوم

_____ - پېښور

بېگا يو سپلنی وم په مجمر باندی می شپه وه
 له زړه سره مشغول وم ، په اخگر باندی می شپه وه
 یا دغه بدی ورځی ، یا هغه د خم په غاړه
 ساقی چی میلمه پال وو، په ساغر باندی می شپه وه
 د تا په تصور کی می چی سر په زنگون کینبود
 سپن باز وم د پامیر او په سپین غر باندی می شپه وه
 له لطفه د خیالونو ولیدم او خچیدم
 شبنم وم د گلونو په بستر باندی می شپه وه
 ته تللی وې خو یاد دی په ما ستوری ورول
 د تا نقش قدم وم په گودر باندی می شپه وه
 قربان دی شم له لطفه د خیال چی لکه کسی
 د تورو شپو په زړه کی په سحر باندی می شپه وه
 د شعر تخیل په پردیسو کی جنتی کړم
 د تاندو اداگانو په کشور باندی می شپه وه
 بر وختم « پسرلیه » چی د خیال په وزرونو
 له ستورو سره رغښتم په ناور باندی می شپه وه

میزان - ۱۳۶۹

پېښور - - -

ستا نگاه هم په محفل کی دومره نه کړم ورتم لارم
لکه پت ته چی روس شا کړه ، لکه جنک ته رستم لارم
ته د ناز په چراشپو کی ، زه د هوش له کلي پلي
چی ته لاری نازنینې را ته گوره زه هم لارم
ستا د وصل له درشل نه د خیال په لمسونه
لکه لار چی شي له زړه نه په کوم بڼه زیري غم ، لارم
انتظار له حده تیر شو ، ډیر دی کښیناستم په لار کی
ورو ، ورو مل شوم د بادونو لکه نقش قدم لارم
آواره او سرگردان کړم بوږ بوکی غوندی وختونو
د دردونو بیرغ راغلم ، د آهونو علم لارم
ژوند می څه و « پسرلیه » بس یو تریخ شان تبسم وم
د هستی په شونډو خپور شوم ، د مستی په کرم لارم

پیشور

چی پستی شونوی یی د نرمی موسکا ناز اخلي
 د بوسی تنده د مین د ژړا ناز اخلي
 ناویسا زړه می واره عمر لکه بله شمه
 په تیاره ژوند کی بس د خپلی رڼا ناز اخلي
 سوی نظر به یی په سرو انگو خنګه شي تم
 چی یی خپل رنګو هم د معصومی حیا ناز اخلي
 تورو لیمو ته که یی سوی زړه رانجه هم کړمه
 له نازه رنګه به لا خنګه دچا ناز اخلي
 چی په پلمه خي تنها کیزی مروره نه وي
 پته ، هنداره کی د خپلی ښکلا ناز اخلي
 ښایست یوه روح گنی مین لکه د شاتو مچۍ
 په بڼ د حسن کی د هر گل جلا ناز اخلي
 په مستو سترگو کی یی شور وي د غوښتو « پسرلیه »
 غمزه غمزه گوري ، ادا د ادا ناز اخلي

پېښور —————

د مینې هغه لار ده چې همه باندی ښویږي
 د یخ د مخ خوله هم په غرمه باندی ښویږي
 ما څه گرموي شیخه ، دریابونو ته نظر کړه
 چې زړونه یې پاسته وي په پلمه باندی ښویږي
 د سویو زړونو اوښکې په انگن د استغنا کې
 قطرې شي د باران چې په خیمه باندی ښویږي
 د پرخو خاشکې کسه ، د گلونو بوی ته گوره
 لغزش ته چې پیدا وي په وږمه باندی ښویږي
 که غرونه هم شي زړونه ورته نه شي ټینګیدلای
 نگاه چې یې له حسنه په سرمه باندی ښویږي
 رگونو کې مې مه غواړه سرې وینی چې تا گورم
 نغمې دې له تارونو په زخمه باندی ښویږي
 « پسرلیه » د الفاظو قوت څه غواړي له مانه
 غزلی مې له ضعفه په خامه باندی ښویږي

_____ - پېښور

دا که ته نه پي زما سر او تال ته څوک راځي
 چې پينگې ورکړي د فکرونو تال ته څوک راځي
 په نيمو شپوکې چې عالم وي په تيارو کې نغښتی
 دا پښه نيولی زما سترې خيال ته څوک راځي
 تا په بادو کې د نشو د لذت روح پوکلی
 د حسن زور دی په لوی زړه وياړ ته څوک راځي
 که د ژوندون بڼايسته هيلو ته سيمرغ نه وايي
 د غره په خوړو کې پر ايسني زال ته څوک راځي
 د جنت بڼ به سور دوزخ شي که ستا حسن نه وي
 که د ښه مخ له مخه نه وي خال ته څوک راځي *
 آرام لوتي رانه « پسرليه » تصور د حسن
 په نيمو شپوکې د شپنو خوال ته څوک راځي

* - خوال با با وايی :

« کومه مينه چې په خال په زخه کېږي
 که پي گوري د ښه مخ له مخه کېږي »

می مگر غمونه زمون پاك په غاړه واړوي
 سيل شي يو جهان خلي خاشاك په غاړه واړوي
 مست زړه مې خيال د بڼو پورته كړله خاورو نه
 لكه چې چيله مست شوی تاك په غاړه واړوي
 ناز ليونی كړی هېڅوك هم په كانیو نه ولي
 لمر كه خپل كميښ تر لمن چاك په غاړه واړوي
 بنایی چې د حسن په بساط كې يې نور څه نه وي
 گل ولې غادر هسې نمناك په غاړه واړوي
 پل در اخله زړه ، په مخ كې شپې د هوسايی لرو
 سترې قافلې چې د مفاك په غاړه واړوي
 دار دی د مسيح ، وړل يې په خپلو اوږو زړه غواړي
 عشق نه دی پتلون چې يې بيباك په غاړه واړوي
 جار دی شي « پسرليه » د چكلي تر ډمې زر ځلي
 څوك چې په تاوده بازار كې واك په غاړه واړوي

چې رویایی بڼکلا مې یو موټی په غرو کې لیده
 د زړه آرزو مې د ارم په بڼا پیروکې لیده
 د تصور پرده وختونو بده ونغښتله
 د جنتونو سر فلمي مې په درو کې لیده
 د خپل اختیار هره لمحہ مې وه ترې ډېره مسته
 کومه مستي چې مې په ټول د میخورو کې لیده
 نه د توفان خپو کې شته ، نه د سیلی په زړه کې
 هغه جذبه چې مې په پلټلو ، په سپرو کې لیده
 هیلو را پاڅی مازدیگر چې مې خیر ته کتل
 خیالی ډولی مې د شفق په جزیرو کې لیده
 درځی چې را یې وړو ترڅو به په تیارو کې پټ یو
 د ژوند ډیوه مې په متروکو هدیرو کې لیده
 د چنار رغوي ورته وچ شول خو وزمې د سحر
 د بڼ بڼکلا بس د غوټیو په څیرو کې لیده
 چې هندوکش ته خاوند هر بې لاری شوي راووست
 د همت برخه یې د غرونو په زمرو کې لیده
 « پسرلیه » څه وشو بیګا چې مې خپل زړه ته کتل
 نایسا هیله مې سر تپتې په اسرو کې لیده

ای ، ای د ژوند نشې له ښکلی تاکه مه راځه
یا مسته کړه دنیا ، یا خو بیباکه مه راځه
له لاسه که تقوا د پتنې نه لاهو کوي
راځه ، خو لکه شمه عرفناکه مه راځه
وحشي غرخنورنه یې ولی شاوخوا ته هگوري
د ناز د سبا ستوری یې شکاکه مه راځه
سرونه د ښایست د اډاکانو سپیلني کړه
دا چا درته ویلی چی ټولواکه مه راځه
ملا په تور د مینی له اسلامه وایستمه
زما لیونی زړه اوس له ورساکه مه راځه
د صبر سینه مه څیره د کړل غوندی په ما
محفل ته د رندانو هگریوه چاکه مه راځه
که نه غواړی « پسرلي ټخه سجدې د بندگی
راځه ، دومره می پورته له ادراکه مه راځه

شپه ووته گرده ، ولی نه راغله ؟
 نه راغله بیدرده ولی نه راغله ؟
 ته ورپسی ووځه که یواځی وه
 گوره آه سرده ، ولی نه راغله ؟
 تل به می ولاړه وه د زړه په بام
 نن هغه شبگړده ولی نه راغله ؟
 ما وي په رښتیا به سره وگورو
 خیال ته شوم رنګ زرده ولی نه راغله ؟
 چا د رڼو ستوریو سر وهلی دی
 نه راغله ، نامرده ولی نه راغله ؟
 هیلو ورته لازی پوتی کړې وې
 تښتې به له گرده ولی نه راغله ؟
 څه پوزه یې جوړه کړو درواغو ته ؟
 ها په حسن فردده ولی نه راغله
 نیاز به هم لري « پسرلیه » حق په ناز
 وایم چی په زغرده ولی نه راغله ؟

نگاه می څه دریولې مسکینه لیونیږ شوه
 توفان کښی د گلونو گلچینه لیونیږ شوه
 انجام به دزړه څه و ی ، د دوو لیونو سر دی
 څه حسن لیونی و ، څه مینه لیونیږ شوه
 که خپل زړه می ورپرېز دی ایښی به ماتومه
 له چارو د هندارو خودبینه لیونیږ شوه
 زرین پلاز ته درومی د مینی تخت نشینه
 فرهاده لیونی شه ، شیرینه لیونیږ شوه
 محفل به دی د حسن روڼ ساتي لکه شمه
 د زړونو د رگونو که وینه لیونیږ شوه
 دتیزو له رگونو چی غواړی توده وینه
 تیشه دی بت تراشه له دینه لیونیږ شوه
 نغمه می « پسرلیه » له سر اوتاله وځي
 له زوره د غمونو غمگینه لیونیږ شوه

هغه دی یاد شی ، چی ژوندی دی و احساس د مینی
 وو لاس ترغاړه پاس د حسن او پاس د مینی
 دواړو په مینه د ویالو نری رغنگی اوریده .
 د چنار پاهو په وږمو تیراوه لاس دمینی
 په هر نظر به دی پر مخ شرم خولۀ ماته کړه
 خدایزده جوهریه وود حسن ، که الماس د مینی
 ما درته ډیری ښکلې هیلې د زړه ووژلې
 چی جنایت ته هڅوي خلک وسواس د مینی
 په زلزلو ، په توفانونو نړیدلای نه شي
 چی د یاری بنسټ وي ایښی په اساس د مینی
 د منارونو ارتفاع له پراته سیوری پوښته
 د حسن حد مگر معلوم شي په مقیاس د مینی
 په لیونی مینه کی امن د سر نه غواړي څوک
 چی تر سیلاب هم وی سر کښ « پسرلیه » آس د مینی

کوچره هیلې می زړه ته را ستنې شوې څه چې څو
 لمنې د گلونو کورنې شوې څه چې څو
 آرام می له ویشتلې زړکې واخیستله کډه
 چې څړیکې د زحمونو میلنې شوې څه چې څو
 د حسن مستې پاڅه او په زړه می کینزده لاس
 لیمې چې دی له خوږه را درنې شوې څه چې څو
 په لاره کې یې گوندی د خاپونو غوندې پرېږدو
 را ویسې می بې لاری اندینې شوې څه چې څو
 د میو د حلقو غوندې خوری وږمې د باغ
 خیالونو ته زړینې ځولنې شوې څه چې څو
 په شنه لمن کې خوند کوی ټوپونه د وختونو
 چې هیلې د « پسرلی » د شپو شپنې شوی څه چې څو

بلبله ، که محروم یې د گلشن له منظرو نه
 تر ما بڼه یې ، ناله خو دی وتی شي له پنجره نه
 تر تا در رسیدلی تخیل چی را ستنبیزي
 هغه باد وی چی راشي له سمسورو سر درو نه
 زما حواس دی مینی خورول په تا وطنه
 ماښام چی ټولولې لمر زری زلفی له ورو نه
 د وصل آرزوگانی په درشل د استغنا کی
 وریخی شي تکرې خوری له دنگو دنگو غرو نه
 برف کوچ وویل تیزو ته که پښې خلاصول غواری
 په سر را لویدل زده کړی له سر شارو شرشرو نه
 د زړه وینی به ټنګه سپموم له مستو سترگو
 ساقی نه دی چی وسپموي جام له میخورو نه
 « پسرلیه » خپل قلم او خپله طبعه ننګوم
 را پاته دی بس دغه دوه له پلویو له سپرو نه

سر چی په حلقو کی د دارونو زدي
 حُاله د جنت په منارونو زدي
 راغی تصور د موسکو شونډو یې
 داغ می د زرگی په پرهاړونو زدي
 ووايه د زلفو لیونی زړه ته
 سر څه په سروېزد د آبشارونو زدي
 مه گوره عشاقو ته په ټیټ نظر
 حُالی د تهمت په چنارونو زدي
 ناز یی ولی ستوري تلولي نه کړي
 پل چی یې منت په بهارونو زدي
 پرڅه پاک ضمیر کړي میلمنه د لمر
 سیوری سر په پښو د دیوالونو زدي
 څه ووايم ، څه ، له بینیاوې د حسن
 لطف یې چی بنیاد د آزارونو زدي
 ناڅي می « پسرلیه » په نازک شعر
 مستی نغمې پلونه په تارونو زدي

څو به دنيا د آب و گل ښکلوې
 آخر به ستړې ساه منزل ښکلوې
 د امن غاړه که سپيڅلې نه وي
 مستی څپې ولی ساحل ښکلوې
 کمال د حسن دا دلمر سترگه کړه
 څومره نیازمنه شوه سایل ښکلوې
 مگر ژوندۍ شوې خاوری شوې هیلې
 پوتی د لارو یې محمل ښکلوې
 په خونړیزې کی تر چرو نه دی کم
 څوک چی لاسونه د قاتل ښکلوې
 د برهمن په زړه تیاره کړه مذهب
 چی حق ته شا کړي او باطل ښکلوې
 هغه چی وړي «پسرلیه» خولې ته غوټه
 زما د زړه غوندی مشکل ښکلوې

بیا می د لویو لارو لویی قافلې یادی شوې
 زړه می جرس شو، د خیال می مرحلې یادی شوې
 د چا د زلفو په حلقوکی می نظر وو نښتی
 را ته د گران وطن د غرونو سلسلې یادی شوې
 سحر می ولیدل د لمر د پلوشو تارونه
 راته د عشق هغه نازکی مسلې یادی شوې
 چی د غروب نشتر دورو رگونه وېخیل
 په شنو درو کی می د سرو وینو ولې یادی شوې
 چی په آرام بحر کی بیا د خپو شور ولگید
 په غلغله کی می چوپ شوی غلغلې یادی شوې
 د اباسین امواج چی یو بل په څت سپریدل
 له ځان ځانۍ راته را پښی معضلې یادی شوې
 چی د برسات شیبو په ونو بوټو توی کړې اوښکی
 د نایسا مزدور په تنده می خولې یادی شوې

اسرې چې مو د زړه خاوري ايرې شوې څه چې څو
 هغه هم لور په لور خورې وړې شوې څه چې څو
 تر څو به سپيلنو غونډۍ ټکيزو په انگار
 وروستۍ ورشې موهم د تمې پرې شوې څه چې څو
 له گوره به د ژوند درنا تمه کوو څه
 د هيلو ښکلی مېنۍ مقبرې شوې څه چې څو
 هغه رشمې چې سترې آرزومن زړگۍ ورشلې
 افسوس را ته رسو د غرغړې شوې څه چې څو
 د ناز د ښاپيرو زړه پالونکي اداگانۍ
 د ژوند د ونو څانگو ته اړې شوې څه چې څو
 هغه خښتۍ چې خولې يې د خمونو پټولې
 د لويو مزارونو کنگرې شوې څه چې څو
 «پسرليه» ته به څو يې لا د چا په تمه ناست
 کوچنۍ هم ايلاغونو ته سپرې شوې څه چې څو

د سین په خوله کی چی یوه مسته ترانه اوښته
 دژوند نغمې ته ښکلې هیله مستانه اوښته
 د غرونو غیز کی د یوې شنې درې په زړه کی وم پروت
 د جوانی ټکي ته زړېودی په بهانه اوښته
 هر څه نشه وو له سپوږمۍ مگر نشې وریډې
 د مست ساقی په لاس کی ډکه پیمانه اوښته
 د بوسې غوستي می په خوله کی پټ پټانی کاوه
 ته وا د شمی سرې لمبې ته پروانه اوښته
 په بیکرانه کایناتو کی د محکمی کره
 لکه د سین په خوله کی ښکلې دردانه اوښته
 نرۍ وزمې د گلو خانگی اړولې سره
 لکه په تورو گورو زلفو کی شانه اوښته
 په شنه دره کی د فرخار سین لکه مسته زرکه
 په شنو وښو کی له مستۍ شانه ورانه اوښته
 خو چی را ویش شوم «پسرلیه» د غربت د عمر
 یوه بله پاڼه د احساس د دیوانه اوښته

نه تنها زما د زړه غومبري سوځي
 له شغلوبي د ښايست بغوري سوځي
 په سل لارو در نژدې شي بيرته راشي
 سبتا په خوا کي مي د خيال وزري سوځي
 دا يي تا راته غوږ ايسېني څه به وایم
 چي په خوله کي مي د زړه خبري سوځي
 له پتنک سره طواف د شمو څه کړم
 چي د ناز په شمه زړه له لري سوځي
 څه ښادي غواري د عشق له غمکدي نه
 په دي بين کي د هوس سندرې سوځي
 گڼي هيلي مي لوگي د يوې ادا شوې
 د ځنکله ونې چي څو وي گوري سوځي
 دا تر مومو نرم زړه څه ورته ټينک کړم
 « پسرليه » د عشق تاو ډبري سوځي

علت د بد مرغیو له ما خواره څه پوښتې
 باعث د رالویدلو له آبشاره څه پوښتې
 هوس د منزله هیر کې د آرام بستر له ما
 یو ن مستی څپې بحره له کناره څه پوښتې
 چی ډیر غریزي ډیره ورکوي د امن لاره
 ساروانه له دُرا نه ورکه لاره څه پوښتې
 له لطفه یې د خپلو عشوو مه در غزوه
 قیمت د ملغلرو یی له تاره څه پوښتې
 یو مست به د بل مست د مستی حال ووايي څه
 د تاك د مستی وجه له بهاره څه پوښتې
 نشه د سرلوی وهی جنون سره ډغره
 کیسې د وړانو ځالو له چناره څه پوښتې
 هر زړه یوه دنیا ده، د هر چا بله منشا
 د زړونو هواداره له هوادۍ څه پوښتې
 طبیبه ، که کوتلیو ته مرهم لرې راجه
 نور خوږ د وینو زویو له پرهاره څه پوښتې
 « پسرلیه » په غربت کې وطن مه را یادوه
 بندي بلبل د حسن له فرخاره څه پوښتې

د حسن خياله ، د کونړو مسته !
 دا مړه فضا کره په غومبرو مسته
 وړک لیونی به تخنگه وینی په خوب
 چی په بستر اوړي د پرو مسته
 غرور یې خاندې په بحرینو پوری
 چی شي سپیږله ملغلرو مسته
 په کاهو مه وژنی جذبی د مینی
 د غره دریا شي په ډبرو مسته
 چی یې ښو ورته سلا کوله
 آرزو می کره پټو خبرو مسته
 را حه د وصل په خلوت خونه کی
 نری نغمه کړو په سندرو مسته
 نه تنها ته یې په گینو مینه
 مسته کوکچه هم وه په زرو مسته
 هیلو را پاڅی ، ښکلیو ښکته کوری
 را غله سرشاره د دلبرو مسته
 « پسرلیه » سور دوزخ به وو ، که نه وای
 سپیره دنیا په عشوه گرو مسته

له سترگو يې ښکاريزې چې محفل ښکلوي درومی
 پر مخ پاته آبرو شوه چې سایل ښکلوي درومی
 چې ويې وينم هیلې می له زړه څخه تر ژبې
 خپې د سمندر شي چې ساحل ښکلوي درومی
 خیال می کاشکی جوړه کړي په یوه منزل کښی ساه
 په منډو د وزمو غوندی منزل ښکلوي درومی
 چې ته تری جوړه شوې يې هر ستوری د اسمان
 د لمر غوندی دنیا د آب وگل ښکلوي درومی
 مجنون غریب ور پرېزده د ښکلا د کپو میره
 د گرد غوندی يې پیڅی د محمل ښکلوي درومی
 د لمر د شغلو کار څه وي په دیر او په حرم
 د مینې خاوندان حق او باطل ښکلوي درومی
 « پسرلیه » چې راضی يې هرکلي ته کړو د مړینې
 تر خو به لا نفس خوله د بسمل ښکلوي درومی

گناه که وی ، د مینى ده چى خیال وړ اړوي
 هر دم یې لکه سیوری تر دیوال وړ اړوي
 د لمر وړانگه که نه شوم چې یې خوله موبنۍ پر مخ
 ایکاش هغه شمال وای چى سور شال وړ اړوي
 لمبه یې د ښایست که ډیره ډیره خوږه نه وی
 دا سوی نظر بیا څنگه فی الحال وړاړوی ؟
 فطرت غواړي انځور کړي یوه بله ستا په شان
 خمونه د رنگونو یې هر کال وړ اړوی
 ما وی د عشق نغمه به می یو شان بڼغوي زړه
 د حسن تقاضا یې سر او تال وړ اړوی
 اسباب نه وی مطرح تل په عالم کی د اسباب
 وریځ تر غرونو چیرته پر او بال وړاړوی
 د حسن ښکارندویه یې وه مینه د « پسرلی »
 رستم ته د شهرت توجه زال وړاړوی

تیری شه ، خوهیری مه شه ، د غمونو شپې اوړخی
 خدای دی نه راولی داسی د گورمونو شپې او وړخی
 چی زما په ستری زړه یې یوه لمحہ شی د قیامت وړخ
 مگر نن سبا زدی پلونه په بمونو شپې او وړخی
 خومره بوج یی د درد ونو چی زما په زړه را اینبی
 غواړم هومره مبتلا په المونو شپې او وړخی
 د ظالم دزړه له پاره یو عالم کورونه وران کړی
 نه وړې شوي ، نه مړې په ستمونو شپې او وړخی
 لا تر خو به زخمی زړونه له اوهامو مرسته غواړی
 لا تر خو به اړوو په اړمونو شپې او وړخی
 چی عدم ته یې راضی کړو « پسرلیه » زړه می غواړی
 کاشکی طی شی د بریننا په قدمونو شپې او وړخی

مړه اولسونه د قايد ذهن او نظر بدلوي
 لکه رودونه چی شگلنو کی بستر بدلوي
 پانده تر مرگه پتی سترگی په امسا پسې ځی
 بینا هغه دی چی هم لاری ، هم رهبر بدلوي
 که مراد زوږ وی له زړو ژرندو هم زوږ را وی
 د ژوند نغمه دځوند له پاره هنر ور بدلوي
 ملوکه ، بطی ، هیلې نه دی د ښکلا ښاپیری
 ورپسې ځه ، دزړه غوستنې دی ، گودر بدلوي
 له مکررو جلوو موږ شومه د لمر او سپوږمۍ
 هنر د هغو می زړه غواړی چی هنر بدلوي
 خو ځان بدل نه کړو احوال به مو بدلېزي څنگه
 چوچوځی هم چی را لویېزي بال و پر بدلوي
 نه زوږ منطق چلیېزي یاره ، نه زاړه فکرونه
 زیرک ژلی په تاوده جنک کی هم سنگر بدلوي

مه ولئ ، مه ولئ د خیال د شاخسارونو حالی
 د رنگینو آشیانی ، د بهارونو حالی
 مایوس زړگی می گرنگونو ته حسرت غورخوی
 چی بناروگانی زدی په دنگو چنارونو حالی
 له هر زړه څه غواړئ جذبه د ناکراری مینی
 په لویو غرو کی وی د مستو آبخارونو حالی
 که ستا لیمی دی دنازونو د غمزو آشیانی
 د عاشقانو زړونه دي د پرهارونو حالی
 « پسرلیه » تل دی زړه بسیا غواړم په مهر او مینی
 تل دی آباد ی وی د شکلیو پندارونو حالی

وښو سرونه هسك كړل ښايي بيا راځي بهار
 چي بيا به مرور وي كه پخلا راځي بهار
 نه كډي ورليښلې ، نه چا تيزه مينځ كي ايښې
 لمنو ته به څرنگه تنها راځي بهار
 چا وويل چي سړ هم د مينونو له شامته
 د وريځو په ډولۍ كي په هوا راځي بهار
 څه ساه به يې شي جوړه د باروتو په لوگي كي
 مجبور دي د موسم په تقاضا راځي بهار
 د زخم تبسم وي ترجمان د سويو څړيكو
 زموږ وطن ته ځكه په موسكا راځي بهار
 راتلل يې ښايي بيا هم د حسرت دوږي را پرېږدي
 نه موږ ورپسې تلای شو ، نه په شا راځي بهار
 د هيلو شكوفې چي وي د ياس زلي وېلې
 راځي خو زموږ خواته نيمه خوا راځي بهار
 په زړه باندې مي كړځي په راتلو يې خبر نه شم
 دا څو كلونه هر ځلي په غلا راځي بهار
 «پسرليه» زه يې څه كړم چي وطن د ښاپيرونه
 رعنا راځي بهار او كه زيا راځي بهار

دين او دنيا چى مى په مینه کى له خياله وځي
 وږه دانه بې تکلفه له غرياله وځي
 که د دانې وزې مرغۍ لوزه له ځالي باسي
 د تا په لته د مين د هيلو ځاله وځي
 زه به مورچل د مینى څنگه په ژوندون پريزده
 په بادوريه کى به شپون څنگه له خواله وځي
 د عشق تبجن به له پخلا ښکلي څخه خوله وغواړي
 خوله مى له ډيره حرارته له سواله وځي
 خيال د حسن يي را ځي ، زدي مى په زړه گامونه
 په کوم انداز چى د صحرا مسته غزاله وځي
 که وږى هيلى مى تر سره نه شوى غم يې څه دى
 واړه کبان د ماهيگير له خپاره جاله وځي
 د مخ جلوو ته به يې سد شي د پلو پيڅه څه
 چى يې د تورو زلفو بوي هم له سره شاله وځي
 مړه ارمانونه مى «پسرليه» گوندی پورته کړى سر
 چى پسرلى شي او بيديا ته جنون پاله وځي

مانسکه ويل زه به يم او نښه به يم او تل به يم
 نه ومه خبر چی په روانو شگو پل به يم
 سوځم او دا سول می چی سرور ورځینی نوروته
 لاس کی د اطفالو د برات دشیپې مشعل به يم
 دا خواره واره حواس زما که داسی رسم شي
 څه به يم ، د باد په مخکی سیوری د اوریل به يم
 ژوند به زموږ څه وي په وسعت د کایناتو کی
 بس د بارانی شپې لیونی بریښنا یو ځل به يم
 خولې نه چی غاښونه ووځی دور یې د کمال کهنو
 درست وجود که ورزیدو نبایي مکمل به يم
 زړه می دی صدف او د آرزو له ملغلرو ډک
 پټ په توفانونو کی د لوی سمندر تل به يم
 مه می نیسئ ، پری می زدئ په ښار د مجرمانو کی
 غل نه يم ، که غل هم يم د تاندی بوسی غل به يم
 حسن وعشق که یاره د ادا په لمسه وویشي
 گرځم به له تا خو د مجبوري مینی مل به يم
 څه يم «پسرلیه» چی خپل زړه او خیال ته وگورم
 غوټه د رازونو ، د فطرت دگوتو ول به يم

غمونه چی سر واخلي پنبې د زغم وښويوي
 چی واوره را ښوييزی کافی هم وښويوي
 په یوې ښویه نگاه دی سترگو ډیردی ښويولی
 را واوره لیمې چی زړونه سم وښويوي
 هر موج چی پنبه د بل په سر ورايښې ښويیدلی
 تیری په هغه هومره لوی یم وښووی وښوی
 ستا مینی ته به بیا گورو چی څوک وایي لغزش
 پلو له مخه واخله چی عالم وښويوي
 صحت کاشکی ساري وای خو مرض دی اخیستونی
 ابلیس چی ښويیدلی وی آدم وښويوي
 راوړې می نن بیا ده میخانې ته لویه هیله
 که لطف دساقی را سره غم وښويوي
 آخر به یو ساحل د امن هم وي « پسرلیه »
 بیړۍ که می نیزونه دم په دم وښويوي

شیلی تصور دی بیا له لری ځي راځي
 له زړه نه می تر خولې پوری خبری ځي راځي
 د مچ او د میزي نه وی له شمو سره کار
 خلوت ته د مین په زړه خبری ځي راځي
 هر چاته د زړه وینی نه بهیری لکه اوبنګی
 دی بر گودر ته مستی عشوه گری ځي راځي
 د ناز له لوړو څوکو چی می اخلی مینه زور
 د ساه هری څپې سره سندی ځي راځي
 د هجر په بیدیا کي هم مطلق نه یم تنها
 تر تا پوری د خیال ښکلي کوتری ځي راځي
 له ځوانو ارمانونو سترگه نه کیزی د ښکلیو
 که زړه ته وی ، که خیال ته ، یوه ځری ځي راځي
 «پسرلیه» لابه کومه خوشحالي کړی سر را پورته
 چی زړونو ته مدام د غم لښکری ځي راځي

چى بيا يې در لوگى كهم زړه به بيا وى كه به نه وي
 د ژوند د نى په خوله كى به نوا وي كه به نه وي
 چى حې نو له فرياده خو مى مه منع كوه
 د نور د قافلو به هم دراوى كه به نه وي
 سر توره چى ماښام لكه لمړ وختلې بام ته
 د ستوريو په عالم كي به غوغا وي كه به نه وي
 دژوند پاهى بې لوستو اړوم په دغه فكر
 چى مرك به د بل فصل ابتدا وى كه به نه وي
 تڅه وگرځه زما د خاطراتو په كوڅوكى
 د ناز و ادا ښار به دى بسيا وي كه به نه وي
 چى زړونه شي پرې ټول د مزاحم فكر په رڼم
 د مينى په محفل كى به مينا وي كه به نه وي
 سبا سبا كوي ، سبا به هم شي ، نه پوهيږم
 چى بخت به مى له وخت سره پخلا وي كه به نه وي
 د شپې په لړمانه كى مى د گورم غوتى چاودلې
 «پسرليه» چى سبا به مو سبا وي كه به نه وي

ژوندون وایی نعمت دی عدم داسی وگنډه
 که دیر د مینى کور دی ، حرم داسی وگنډه
 د میو په تندى کې چی وی خومره نشه پته
 په مینه کی د حسن ستم داسی وگنډه
 د ورو خړپى چی څنکه تنکی بوتی کړی وروینښ
 د ناز د تصور ښکالو هم داسی وگنډه
 یواځی خوشحالی کړی د گل عمر خو شیبې
 که زړه ته ضرورت وینی غم داسی وگنډه
 ملا لکه په تا پسې چی سر زدمه په ځمکه
 په کفر می څه نیسې ، صنم داسی وگنډه
 د شپو تورو رگونو کی چی توری وینی گرځی
 زما د ژوند لیکونکی قلم داسی وگنډه
 هغه شان چی می مینی زړه دی ما نه ترهولی
 له ځانه د تندى هوسى ږم داسی وگنډه
 لږ سر کړه د شاعر حسن تراش زړه ته ورقتیت
 د قاف د ښاپیر یو ارم داسی وگنډه
 روان یو خو هر گرد نه دی په شمار د رهروانو
 « پسرلی » دی لکه نقش قدم داسی وگنډه

برای چی بیا په خیال د دلبر مست وم
 تر سهاره لکه سین په بستر مست وم
 په پیاله چی یې خوله کینږه بیا یې راکړه
 لا له ورايه په لیدو په ساغر مست وم
 ممکن ومی بخښی خدای واړه جرمونه
 که له ښه مرغه په ورځ د محشر مست وم
 بیا می مستی سترگی ولیدې په خوب کی
 بیگا ځملاستم هوښیار خو سحر مست وم
 چی روڼي اویه شراب کړی په کتلو
 زه د ناز د ښاپیرو د گودر مست وم
 چی هواسو می پلمې غوښتلې شور ته
 د رباب غوندی له حایه هنر مست وم
 لکه رود د غره په کافو لا مستیزي
 په وطن کی په سفر او حضر مست وم

سکوت د نیمې شپې چی می په سر اخیستی دي
 آرام می لکه سین را نه بستر اخیستی دی
 د شمو په مړو اوسنکو وی د هر سړی نظر
 له سویو پتنگانو چا خبر اخیستی دی
 را ووځه ماهیت د ریا کارو کړه افشا
 نقاب تل د تیارو له مخی لمر اخیستی دی
 ناری ورباندی مه وهي د فکر خاوندانو
 سمند د ارادو می را نه سر اخیستی دی
 د عشق د شور منکره شنو کوترو ته خو گوره
 چی غولی دحرم بی په غومبر اخیستی دی
 د حسن ترانې می بیا په ذهن خورې شوې
 که شرنک د ښاپیریو لولک گودر اخیستی دی
 هر خیال می دی « پسرلیه » له خپل فکره بوتیدلی
 صدف چیرته له چا څخه گوهر اخیستی دی

۶۹ - ۱۲ - ۱۴ - پېښور

اشنا ، را څه ، فرصت در سره پلى راوله
 پسرلى د نيكمرغي تر لاس نيولى راوله
 خادر ورباندې خپور كړه ، له مينا سره كړه پام
 شيخان كړځى محفل ته ساقى غلى راوله
 چى تل تر او تازه وى په شبنم يى څه سپاري
 د هيلو گل د زړه په وينو ولى را وله
 د خداى په دې مخلوق چى يې رڼا نه لوریده
 په قيت سر لکه سيورى شرميدلى راوله
 د نويو خوشحاليو وړكه نه يو نو ځاونده
 په تيرو بهارونوكي يې ښكلى راوله
 قسمت مى گريز پا دى كه شي خپلو پښو ته خلاص
 خپل كور ته دا شيلى لاس تړلى راوله
 اميد كه راولي چى په تيارو كى نه شي تور
 د لمر په سمندر يې لمبولى راوله
 يا ما در سره بوځه شنو لمنو ته « پسرليه »
 يا بوى د شنو شوتلو نستېځلى راوله

چی خپل سترې خیالونه جوړوم او وړانوم
 وریځ غونډی شکلونه جوړوم او وړانوم
 چی لاس د تصور می څومره بر کې اشتیاق
 کری شپه محفلونه جوړوم او وړانوم
 کاروان به می د مینی د اظهار ویشي څنگه
 آرزو ته محفلونه جوړوم او وړانوم
 بیخایه د پندار له لورې څو کو کوزیدم
 د فکر مورچلونه جوړوم او وړانوم
 خیمه د روایاتو به می څو وي سر پناه
 نیمگړی بورچلونه جوړوم او وړانوم
 په ماته ډره ناست یم او په مرسته د همونو
 څپو نه ساحلونه جوړوم او وړانوم
 آخر هسی نه شپه مو په بیدیا شي «پسرلیه»
 مزل ته منزلونه جوړوم او وړانوم

په خدای می سپارم مساپری اوبښکی
 زما له زړه څخه خبری اوبښکی
 د تا پاسته زړه ته یې لار ونه کړه
 ما خو وې سوریږه کړې ډېری اوبښکی
 څو به له درده ضایع کیږی را نه
 تر ملغلرو ملغلری اوبښکی
 ستا تصور ته می په سترکو کی تل
 غومبر وهی لکه کوتری اوبښکی
 ستوری کر مه گوندی لم وریږم
 زړه می تړلی دی په هری اوبښکی
 د زړه له اوره می په مخ وگوره
 د پتی خولې ویلی سندرې اوبښکی
 چیرته زما، چیرته دشمی ژړا
 د وصال اوبښکی وی بهتری اوبښکی
 « پسرلیه » نه شوه مسلمانانه راته
 ورته می توبی کړې کافری اوبښکی

د وصل شپې ته دی سبا نه راځی نه دی راځی
 په خوله که شوخه تمنا نه راځی نه دی راځی
 د مینې تنده می درې پاره شپه ترې گرځوی خیال
 دا که له ښکېلې استغنا نه راځی نه دی راځی
 دا به لا څوک وی چی غوغا به د سکوت نه اوری؟
 که می په خوله ورته وینا نه راځی نه دی راځی
 لیونی زړه می غواړی نوی حدی ، نوی منزل
 که تللی عمر کله بیا نه راځی نه دی راځی
 د زړښت پښې چاپی کومه گوندی خوب یې یوسی
 که د پرهر په خوله خندا نه راځی نه دی راځی
 ماشوم زړگی می د درواغو په وعدو دوکه کړه
 که دی په خوله ورته رښتیا نه راځی نه دی راځی
 شهید د مینې یې د نور په چینو ولېوی
 که جنازې ته یې ملا نه راځی نه دی راځی
 ته راځه ، ومی کره بیا په خیال د ناز گلونه
 که «پسرلی» له هغې خوا نه راځی نه دی راځی

بیگا مو د سرور نغمه له تاره ورکیده
 بې تا ، نسخه د ودی له بهاره ورکیده
 بیگا وم تر سبا پوری د هجر شپې اخیستی
 د ستوریو په کوڅو کی را نه لاره ورکیده
 هوا می ستا د وصل د فکرونو بحر مست کړ
 خټه به د تازه خټې دپاره ورکیده
 د سلو نورو خړیکو په لټون به وه وتلې
 چی کله به می خړیکه له پرهاره ورکیده
 آرزو به می په ټول د آرزوگانو کی شوه ورکه
 خبره چی می خوله کی درته یاره ورکیده
 لیمې چی دی نیم مستی په محفل کی اړولی
 سایه د امنیت د زړه له ښاره ورکیده
 د وصل تصور دی زما له ذهنه اخیست لاس
 که واوره وه له سره د کوهساره ورکیده
 نشه وه خم کی ډویه ، د مینا گوډیده ساه
 ساقی نه د مغان ښوولې لاره ورکیده
 «پسرلیه» اندیښنې می بې هدفم چورلیدی
 د زانو د سر میره له کتاره ورکیده

د جوزا لوموړی ورځ ۱۳۷۰

پام می له آهونو سره وکړه کوره ووتل
 سره سووکی پاڅیدل له سوی سکوره ووتل
 ستا لاره به گوري د وفا په انتظار به وی
 سل ځله که شنه وانه زما له کوره ووتل
 چیرته به له ژونده لار شو بیا مو لار په ژونده ده
 ډیر ستړی موجونه د دریا له شوره ووتل
 ورکه یی په برخه ده ، که بوی هم د گلونو وی
 هغه چی زموږ غوندی له کلی کوره ووتل
 مینه وی مطلب له ژونده ، تور ښه یم په مینه کی
 توزو چی معنی ومونده درست له توره ووتل
 خپل وایه هغه ته چی یی سخته درنه بیل نه کړی
 تعور لوگی په منډه له بل شوی اوره ووتل
 موږ یی « پسرلیه » پخولو ته ساتلی یو
 گن واره کبان د ماهیگیر له توره ووتل

خیر پلازا - پینبور جوزا ۱۳۷۰

بلبله راوړه هنر پاله مینه
 چی شی له حسنه سره سیاله مینه
 پتنگان مومی په لمبو کی سکون
 په هره خانکه نه زدی حاله مینه
 خدایه په مرک هم رانه ببله مه کړې
 د واره عمر انډیواله مینه
 یو سوې دوزخ دی تش له مینی ژوندون
 یو دم می مه ووزه له خیاله مینه
 له زړه د ناز د برجل سیوری کړې جوړ
 له دواړو کونو فارغباله مینه
 غواړم د لمر تر شغلو هم « پسرلیه »
 په سوی زړه کی بې زواله مینه

د هسك په شنه گومبزه رونه ستوري ښويږي
 كه زما سترې خيالونه ستا په لوري ښويږي
 له ډيره اشتياقه مي الفاظ ورته په خوله كي
 موجوده شول د سين چي له پرله پوري ښويږي
 چي حال مي ورته كيښ د قلم پښه نه تم كيده
 معنا ډيره صفا وه چي پرې توري ښويږي
 د حسن لوړ درشل ته مي جلي اميدونه
 د دنگو غرونو سر ته پراته سيوري ښويږي
 د ناز په نندارتون كي يي د ښوونظرونو
 خوك دوري بهيږي او حيني هوري ښويږي

چى غمونه مى په زړه را وريدل او تخيدل
 شمی ما نه زده کول دا سوخيدل او تخيدل
 نه په لطف ايسارېزم ، نه مى زور شى تم کولای
 د باران غوندى مى کار وی بهيدل او تخيدل
 ورته وگوره په مينه ، دعا شق سړى فطرت دى
 د کنگل غوندى له مهره توديدل او تخيدل
 په محفل کى يې د وصل ، مين زړه غواړى له بخته
 د خولو غوندى له شرمه ويليدل او تخيدل
 تورو وريځو غوته زړونه چيرته وړى ، د څه له پاره
 زما زړه ته گورئ ، زده کړئ ژپيدل او تخيدل
 چا ريشې وزغلولې ، چا آسونه زغلولي
 زمونږ زړونه لکه پرځى اوبيدل او تخيدل
 چى په جنګ کى مى «پسرليه» وينى نه شواى بهولای
 رونه تاخکى مى ليمو کى غريدل او تخيدل

چی خان یی و خوځوی سترگو کی د ناز موجونه
دلته زما تصور لاندی کړی د ساز موجونه
د ناز یادونه یی هم فکر تیل وهی ، هم یو بل
لکه د بحر د توفان « کاراته باز » موجونه
ژاری ورکیزی ، مگر بیا په ټیټه سر سین ته ورشی
په بال و پرچی د ورځو کړی پرواز موجونه
د دیکتاتور له سره تښتی د عمران فکرونه
کورونه وړان کړی آموخته په تاخت و تاز موجونه
د اولسونو احساسات چخنی کیدلای نه شی
گوره تر څو به تر پښو لاندی کړی جهاز موجونه
تندی دی مه تریووه بحره د نڅپو په هڅو
د ژوند تصویر ته ورکوی پوره پرداز موجونه
نه په افراط کی شته څه عمق ، نه په تفریط کی څه زور
د سین په منع کی ځی د سین واپه ممتاز موجونه
« پسرلیه » مات شي د غرود غرور په گوډی ماشي
توفان د کونډی له تنوره کړی آغاز موجونه

۱۳۷۰-۳-۱۳ - پیسور

ته يې مگر وليدې چی سپينه شوه
 وچه د سپوږمۍ په مخ کی وينه شوه
 ستا له ښکلی مخه می د غره لورې !
 هره يوه تيزه يوه شيرينه شوه
 لار د حسن هم مگر په مينه وی
 هره يوه ادا دی مينه مينه شوه
 نه اړوی سترگی چی هينداری نه
 ښکاری چی کلرنګه می گلچينه شوه
 مخ د آينې د ښکلولو دی
 ښه شوه چی بد بينه می خود بينه شوه
 ومی غوړيد زړه کی د ښايست بهار
 طبعه می « پسرليه » چی رنگينه شوه

جوزا - ۱۳۷۰ پېښور

بېگا می ستا په یاد له زړه کبلۍ را خوتیدې
 د ذهن له تیارو نه می سپوږمۍ را خوتیدې
 ژوندی می شول د سرو لیانو وړی ارمانونه
 له خاورو می د حسن سرې غوټۍ را خوتیدې
 زخمه دی د یادونو لگیده خومره په محای
 له رڼا رڼا د احساسه می لنډۍ را خوتیدې
 د زړه په سر تناکو خومره ستونځی را بللې
 د تاندو هیلو لارو کي غونډۍ را خوتیدې
 د مسکۍ خولگۍ یاد دی کړم د خپلو اوسنکو تږی
 عدن شو زړه له تله یې سپۍ را خوتیدې
 خولې یې د حیا وې د حیات د اوبو خاڅکۍ
 له تورو اوږدو زلفو یې زیندی را خوتیدې
 «پسرلیه» هغووختو ته به بیا ورگرځو کله
 چی سترگو ته له هر څه ښاپیری را خوتیدې

ساقی تیاره ژوندون ته می رڼا را وېوله
 د تللی ځوانۍ شوخی شیبې بیا را وېوله
 قلقل دمینا بس دی ، که نغمه نه وي دچنگ
 د ژوند تشو لفظونو ته معنا را وېوله
 شپنه یاره ، زلمی زړه دی توده مینه کړه څه
 د نۍ لوگو کوڅو ته دی نوا را وېوله
 د غم په درېلو کی خورم تکرۍ لکه پوند
 سپوږمۍ د تسلی د غره له شا را وېوله
 تر څو به د حسرت په دورو پټ کړځوم زړه
 « پسرلی » شه ، سپیرو دښتو ته ښکلا را وېوله

د غرونو باده یوُحل زموز په لوری راشه
 لږ تر زړه پوری راشه ، ښه په زړه پوری راشه
 چی د تودوخی لمر دی بیا له نظره نه کړی
 د گورو ونو لاندی ، په سیوری سیوری راشه
 دا د سپیرو کیمپونو د هار غرمو وهلی
 په شپه په ورځ دی هر وخت لاری ته گوري راشه
 که د پامیر د شمال مخ ته وی غرونه ولاړ
 ای د سپین غره نسیمه ته خوڅه دوری راشه
 له زړه می مه ووځی ته ، زړه می را وتخنوه
 لکه څپي چی د سین په سین کی ښوری راشه
 « پسرلی » دی لاره خاری ، د دنگو غرونو باده
 د تا راتک می ژوندون له یاسه ژغوری راشه

ماوې يوه شپه به غزوم په مينه تا ته شپيلۍ
 خو تڅه احوال به درته ووايي دا ماته شپيلۍ
 ميزې او وري نه دي را پاته ، حتی سپي هم نشته
 د طبيعي ژوند له هستي ده بس را پاته شپيلۍ
 دنيا كنه ده د ويشتلي زړه فرياد نه اوري
 عبث له درده اړومه هري خوا ته شپيلۍ
 گناه د چا شوه چي د زړه په ژبه نه پوهيږي
 ملا په كاهنو ماتوي ولي ميراته شپيلۍ ؟
 له زخمي زړه مي مگر واورمه د زړه خبري
 دا چي لگيا يم جوړوم د زړه نوا ته شپيلۍ
 چي د تينگونو د زنجير شرنگي دنيا كڼوي
 په دې محشر كي « پسرليه » پټه ساته شپيلۍ

سپيره ژوند دوکه کومه بيا د داسی شپو په هيله
 چی می زړه وستا موسکا ته للمی گمل د ورو په هيله
 په وچ غره کی تږي زرکی چی روڼې چينې ته درومی
 زه هم دغسی درتلمه ستا د خولې د هو په هيله
 سترې بخته بيا را پاڅه ، په زړو پلونو پل کښیزده
 ښې شیبې مو کره ایساری د لا ښو شیبو په هيله
 تجو به زما په زړکی اوری ، نحو به زما په خیال دورېزی
 هغه خاوره چی بهار یې و درنلې او بو په هيله
 چی امید لرو له بخته ، چی وفا غواړو له وخته
 یو ساده مرغان په دام کی د ښکاری د ښو په هيله
 نه د وینو سیلاب وچ شو ، نه فضا له لوگی پاکه
 لا تر نحو به لاری خارو ، لا به ناست یو نحو په هيله
 د گلونو وچو شونډو ، پتری و نیول « پسرلیه »
 د نری باران په تمه ، د یو غوړپ اویو په هيله

۱۳۷۰- پېښور

له ډیری صفایي شوه سر تر پایه آینه
 د مستو بهارونو قدغایه آینه
 بیگا چی لکه لمر د بام په خنډو خلیده
 سپوږمۍ ورته نیولې وه له ورايه آینه
 چی تاو د محبت زړه ویلی نه کړی ، نه روښنیزې
 د غره توره ډبره وی له حایه آینه
 تر حسن یي د حسن ښکارونکې یم حُبلې
 د چا په زړه کی ماته مه شه خدایه آینه
 د مینې حسن دا دی چی د حسن اخلی ناز
 هر گز نه وی خود کامه او خود رایه آینه
 ډبرې ویلی کیږی ستا د مهر په کتلو
 له داسی نگاهونو لری پیايه آینه
 « پسرلیه » په کین مه اخله صفا له ښکلی زړه نه
 هر څوک گوره ساتی له گل و لایه آینه

هغه دی هیر دی که په زړه ، چی ستا په لور درتلم
 لکه د غرهء مستی اویه تل به په شور درتلم
 چی لا بهیر د زمانې بی سیکې کړی نه وم
 لکه مست قو د سمندر په څپو سپور درتلم
 سپوږمۍ ویده وه ، شپه آرامه ، او ته هم پرته وې
 زه لکه خوب د ځوانی سترگو ته په زور درتلم
 د سینې تاو می لا په لار کی مانع نه پیژنده
 لکه په وچ ځنګله د کانو کی بل اور درتلم
 تمامه وړځ به دی بی واکه د دیوال سیوری وم
 تمامه شپه به لکه وینس ستوری سرتور درتلم
 بی تا می یوه لحظه آرام په سوی زړه و حرام
 له هره حایه به مجبور لکه میخوړ درتلم
 زلفی خوړې کړه چی حواس می بیا خوازه واره شی
 پخوا خو تل لکه « پسرلی » په وطن خپور درتلم

چي را ټولي بوري وراري انديښنې شي
 ميکدي به د خاطر ماتم کدي شي
 اوږدي زلفي مي شي يادي ووژم
 هسي نه د فراق شپې داسي اوږدي شي
 تصور يي د ليمو تر ليمو شوخ دي
 دغه شوخي ښاپيري کاشکي ويدي شي
 د عشق تاوه ډير مي مه نري کوه زړه
 چي لبريزي به د خيال د سين خپي شي
 لطيف خيال مي شي گلبن د ښاپيرو
 چي را يادي د خوانه خواني لمحي شي
 د رزه لره د وختونو کنگل مات کړه
 چي رواني د بيلتون سرې شيبې شي

بېگه يې بيا په هېرو خاطرو نشه کيدم
 ورو ورو را ياديدلې او ورو ورو نشه کيدم
 د حسن ميکدې ته مې وه خپله مستې وړې
 د سين غونډې له خپلو خميازو نشه کيدم
 د سرو شونډو په حُصْب کې يې وه خومره نشه پټه
 وعدو نشه کولم په پلمو نشه کيدم
 په شوق چې مې د ناز برجل ته اخيستل کامونه
 په تلو نشه کيدلم او له پښو نشه کيدم
 په هر څه کې نشه وه د ساقې سترگو کرلې
 توبې شوې را نه ماتې په توبو نشه کيدم
 بادې لا په تاکنونو کې پل اخيست پالې پالې
 زه مست به يې له ورايه په ښکالو نشه کيدم
 را ياده به شوه جام کې ننداره دهغه حسن
 په سين کې د سپوږمۍ په قماشو نشه کيدم
 په تورو حېزو تيزو کې مينا را ښکاريدله
 احساس مې تصور کې بانه جو نشه کيدم
 د حسن استغنا يې را نه واړولې سترگې
 نشه وم ډيره ښه شوه لا به خو نشه کيدم
 چې خپل ليونې زړه را ته « پسرليه » ږغولې
 د مينې په نغمو لکه درخو نشه کيدم

ته وې ، تمکين و ، استغنا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 بهار و ، غرونه وو ، دریا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 حیا که هر څو پتوله پتیدلای نه شوه
 په خوله می شوخه تمنا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 چی ستا یادونه می وړانگو په ذهن وغوړول
 نغمه وه شعر و ، مینا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 ما چی د تا له تغافل څخه بهره اخیسته
 له عسکری چاغی نه غلا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 ستا تصور تر لاس نیولی بن ته وروستمه
 په هر طرف ښکلې موسکا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 په سوو کلونو چی به سپینی پلوشې غوړیدې
 د ښاپیریو تماشا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 د ځمکې لورې ! په اسمان کې دی څه اور شیندلی
 په لری ستوریو کې غوغا وه د سپوږمۍ په شپه کې
 دغه گلونو چی زینبلی روڼې پرځی نه وی
 د « پسرلی » د زړه ژړا وه د سپوږمۍ په شپه کې

خدايزده بيگاه زما په سر کی د مستی خوانی وه
 که د آسمان په شنه تاهبو کی د سبوزمې خوانی وه؟
 د تاك د لور غوندی پې یوه هم هوش ربایه نه وه
 د تاندو خانکو که هر غومره کلالی خوانی وه
 بهار له حمکی جنتونو ته کړکی خلاصی کړې
 که ستا د حسن د خیال د رنگینی خوانی وه
 خوک وایي تللی عمر کله هم بیا نه راگرځی ؟
 بیا په دوره باندی راغلې لیونی خوانی ده
 ستا خاطرې می په شنه زړه باندی ټوپونه وهل
 تازه بهار و، شنه لمن وه ، د هوسی خوانی وه
 په سپینه زیره پروانه کړم چا د ناز د شمی
 یاره پخوا که کله کله د خوانی خوانی وه
 لکه « پسرلی » کی د زړو ونو تازه شکوفې
 زما د خوانو هیلو ستا غوندی تنکی خوانی وه

ناله له درده سر توره ووځي
 فرياد د خوزو له زوره ووځي
 ښکلي عشوی يې چی زړه ته سپارم
 مستی څپي له توره ووځي
 پرېزده لمبه شی پرېزده ايره شي
 زړه نه دی دود چی له اوره ووځي
 په نظر ساتم نظر له ډاره
 وړک شي ماشوم چی له کوره ووځي
 منجمد يم هم سپيره صحرا شي
 خاوری شه زړه چي له شوره ووځي

د سڼوچ له کوره لری په ځنگله کی د ماښام
 د خیال په غیږ کی ناست وم د ماشوم غوندي ارام
 اسرې می را بللې وې چی نن مو ښایسته کړو
 نه فکر د پروڼ و نه سبا ته زما پام
 بیشکه نه جمشید وم ، نه می تخت و نه می تاج
 خو سر کی می نشه وه د ځوانۍ د جم د جام
 د هیلو په مزله کی وی دژوند د درا شور
 تر هغه چی انسان وی نه کامیاب او نه ناکام
 هر باد چی د احساس د کلا ور را ټکاوه ،
 راوړ به یې له ځان سره د ښې سبا پیام
 د گل له پستې خولې می اوریدې خوږې سندرې
 له ښه زړه نغمه خیز و ، که می در و که می بام
 تر لمر تر سپوږمۍ سپین و د پندار د لیلی حسن
 د غره تر راده مست و د زلما د سین خرام
 ځوانی وه ، خوشحالی وه ، زه او ته سره پخلاو
 نه هجر نه غربت و ، نه غمونه نه آلام
 هغه لمخې به بیا کله راوگرځی که نه ؟
 که یم به زېږودی کی علامت د استفهام ؟
 هاله به « پسرلیه » افسانه وای د ژوند ښکلی
 چی وای یې د آغاز غونډی په زړه پوری انجم

هر تیري او تجاوز کوی چی پست شي
 سیل چی حومره مخ پر خوړ چی هومره مست شي
 توپانونه هم غر نه شي خوځولای
 خار وځس په تش پوکی په خیز وجست شي
 گاو پرست او مار پرست کی سړیتوب شته
 خو لاس واخله له هغه چی خود پرست شي
 جوړ زنجیر شي ترې پیلان پرې تړل کیږی
 چی وړی وړی وړی کړی سره پیوست شي
 د طعمې قه د کب تر ستونی خپړی
 خو څپو ته یو د خلی سیوری شست شي
 ستا په مینه به غوړیږی او رږیږی
 « پسرلی » که دی زر حلي نیست او هست شي

سوی نظر می دی له ښکلیو جلوو مه گرځوه
 په سین کی ژودی قو له مستو څپو مه گرځوه
 وعده که وه د ماتولو ، نوم یې مه اخله ډیر
 ماشوم زړگی می په دې ماتو شیشو مه گرځوه
 ساقی ، نشي با درنه هیر کړ د مستانو درنښت
 پیالی را وگرځوه ، موز تر پیالو مه کرځوه
 تر هر نهال لکه پیروتې جاریدلی نه شم
 هوسه ډیر می د هر حسن تر پښو مه گرځوه
 د لیونۍ مینې په کچه می صحرا راگوره
 د غرو نسیم د ښار په تنگو کوڅو مه گرځوه
 د اوزدو زلفو تصور دی دومره مه را لېږه
 رنځور زړگی می ډیر د ژمی په شپو مه گرځوه
 پرېزده چی باد یې ایرې یوسی د وفا کلی ته
 د مینی سوی پتنګان له لمبو مه گرځوه
 د جنت ښ د فرشتو په ورتلو نه وړانیزی
 شرمه له لاری می حسینې آرزو مه گرځوه
 که په لوی لاس می « پسرلیه » جنون نه پاروی
 لیونی خیال می په گلپوشو درو مه گرځوه

۸/۴/۱۳۷۰ - پېښور

د مخ رڼا يې څه عجب که له حجاب وته
 د ناز جلوه يې پوری اوری له مهتابه وته
 د لمر شغلو ایستل سرونه د ښپوږمۍ تر درڅي
 که دی جلوه وه د سپین مخ چی له نقابه وته
 ستا په محفل کی ، ستا له لطفه وم کوریه د بهشت
 نوره خبره له گناه او له ثوابه وته
 د ساقی لطف را سره کړه بدرکه د نشي
 د عمر کډه می له پولی د شبايه وته
 آدم چی حسن کړ له مینې سره غاړه غړی
 هره نغمه يې وه درڅو چی له ربابه وته
 « پسرلیه » زه به هم د عشق له قبولی را وځم
 ډوبه بیړۍ که لکه خلی له گردابه وته

کومه مېرويه به د زړه په لټه بيا راځي
 د تياره زړه خلوتکدي ته چي زړا راځي
 په سپينه زيره چي مي زړه غواړي وفا له ښکليو
 د تنکي گل غوندي په حان پوري خدا راځي
 ښکلي نگاه يې وه غمزو او کرشمو کي پټه
 ماسکه ويل چي د جنت د حورو ورا راځي
 يو عالم زړونه ، هوسونه يې را وښ کړي جلوي
 لکه دلمر سترکه چي کله هم تنها راځي
 نگاه يې يوه خوا ، بله خوا اړوي نازد حسن
 لکه په غرو کي چي کږه وږه دريا راځي
 له رڼو ستورو سره ناست وم تر سهاره زه هم
 دا گنگوسه وه چي د بام سر ته بيگاه راځي
 « پسرليه » داسي مي راځي خيال ته تير يادونه
 لکه چي بحر ته سيندونه په نڅا راځي

هر غم ته چی ما غیزه پرانیستی ده
 دوږو ته بیدیا غیزه پرانیستی ده
 حسن او مینه هم وپوله نوك او وری
 موج و ته دریا غیزه پرانیستی ده
 راشه ، لکه جم په جام کی وگوره
 چاته می صهبا غیزه پرانیستی ده
 وخت په سره تبی ولی ولا نه وي
 نن ته چی سبا غیزه پرانیستی ده
 راغلو له عدمه خو په هر قدم
 گورو عدم بیا غیزه پرانیستی ده
 توره شپه پرده مگر د غله وکړی
 شیخ ته چی قبا غیزه پرانیستی ده
 بی له پرهرونو نه زما د زړه
 خریکوته بل چا غیزه رانیستی ده

پوه نه شوم چی چیرته ځم له کوم لوری راغلی یم
 څوک می وړی او ولی د څپو په واک کی خلی یم
 هره ساه می بیا بیا پښگوي او جوړوی وجود
 مار غوندی له خپله پوښته زر ځله وتلی یم
 یوه لحظه می تم نه کړل وختونه می له غیزی ځي
 هسی یی دسین د څپو مخته درولی یم
 زه د زمانې په شا یم سپور که دا زما په تخت
 سترگی یم خو پوه نه یم چی سپور ځم او که پلی یم
 دومره می د شرم په خولو مه لمبوه عشقه
 تل په خپلو اوسنکو لکه بله شمه ولی یم
 هغومره به نه وی الیلی چا د لاندی مې
 څومره چی می اور د خپل احساس زه الیلی یم
 ماته « پسرلیه » بس دعا کوه پرېزده می نور
 زه اوس د ناکامو ارمانونو د گور څلی یم

بېکاه چی په جامونو کی نیشو وهلې منډی
 په سر کی می د حسن اندیشتو وهلې منډی
 چی خومره می د ناز سروه په خیال کی لوبندله
 هغومره می په زړه د یاد ریشو وهلې منډی
 یو زه ستا په موکب پسي د گرد غونډی حفاسم نه
 د ستورو په بامونو پلوشو وهلې منډی
 عشو د شیرین حسن جوراوه او ړنگاوه
 د عشق په بیستون کي چي تیشو وهلې منډی
 یوازی یې آرام زما له زړه نه دی اخیستی
 دسین مستو خپو په خرخشو وهلې منډی
 « پسرلیه » خاطري د شوخو سترگو می خاطر کی
 کبلیو د آبدان په شنو ورشو وهلې منډی

راغلې ، په سترگو می تر اوسنکو پسته نه کینستې
 لکه له تاره لټیدلې نغمه نه کینستې
 د حورو میرې یوې نځای دی کړم مجنون د کیسو
 لکه په زړه کی می دښکلیو کیسه نه کینستې
 ما ویل تبه به می وشلیري خو نه وشلیده
 په تبجن زړه لکه د تبی خوله نه کینستې
 لکه وحشی کوتره راغلې دناستی په غلط
 خولکه ورشي تر ساحله خپه نه کینستې
 زما په زړه ناستې ، له زړه نه می ولاړه مه شي
 لکه په خپله خولگۍ خپله پلمه نه کینستې
 ناسته ولاړه دی وای تل کاشکی د عطرو په شان
 له کاله وروسته راغلې نیمه لمحہ نه کینستې
 بیکاه می خوا کی ناکاراره شمه هم کیناسته
 ته تر سبا لکه د مینی لمبه نه کینستې
 په دې راتلې به دی شي جوړه د « پسرلی » څخه دمه
 راغلې او دومره لکه پټه بوسه نه کینستې

۲۹/۴/۱۳۷۰ - پېښور

يامی هوش په میځده کی پېڅولونه ټولولای
 يامی ستا له خیالی حسنه خیالونه ټولولای
 د مستی په مست محفل کی چی نه هوش نه هوښیاری وای
 د ساقی له مستو سترگو مو کلونه ټولولای
 چی د مینی خوږې شپې پرې چراغان شوای تر ابد
 په اسمان کی مو دستور یو مشعلونه ټولولای
 دمین په زړه به ولی تیارې تللی او راتللی
 که مهوریو په محفل کی ورلونه ټولولای
 مجنونان به د سرو شونډو قارونان د زمانې وای
 پتنکانو که دی شمې ! سره لالونه ټولولای
 د مین د سودا شپې به ولی دومره اوږدیدی
 که بنایست د تورو زلفو خپاره ولونه ټولولای
 چابه نه بلل له عقله محروم شوی « پسرلیه »
 که مستانو خالی کړی بوتلونه ټولولای

چی حضور ته يي له ښکلیو امیدونو سره ولاړم
 د کلونو نندارو ته له کلونو سره ولاړم
 ستا تمکین د کانو غرو، زه د چرنی اویه شوم
 د اثر په لته لته فریادونو سره ولاړم
 کردابونه راته کورئ چی اوس غیر په مینه ورکرم
 چی د امن له ساحله له موجونو سره ولاړم
 چی د مینې په مجمر می سپیلنی غوندی پل کیسود
 فریادونو سره مل شوم ، له آهونو سره ولاړم
 تیغ د ظلم چی جلا کرم لکه نی له نیستانه
 لاس په لاس کی د غمونو ، له داغونو سره ولاړم
 حقیقت چی ویرونکی حیره لر حه را سکاره کړه
 د خیال غیر ته می بیرته له وهمونو سره ولاړم
 برایی چی شپې په هسک کی کړي په ستوریو باندی کاتی
 د طفلی په لته زه هم له وختونوسره ولاړم
 که می غواری ما به مومی د دردمندو په تولی کی
 زه چی تلمه له دی سرایه له دردونو سره ولاړم
 بیا د شعر چپه راغله په غنکی غنکی « پسرلیه »
 د حورانو انجمن ته له خیالونو سره ولاړم

« ستا یاد چی می په مینه په سودا وغوروی
 هنداره په تیارو د لمر رڼا وغوروی * »
 د حسن معجزې دی ، یا دمینی کرامات
 په کل جهان چی سیوری د هما وغوروی
 هغه لیونی ټخنکه له موجونو داروی
 بستر چی د خونی نهنگ په شا وغوروی
 د حسن استغنا یی لاس د سترگو پام ته نیسی
 لمن که سحر هم ورته بیا بیا وغوروی
 ښکلا او مینه خپل دی خپل په خپل باندی خوږبزی
 نیزونه ټخادرونه په دریا وغوروی
 تیاری می د حسرت په غیر کی نیسی « پسرلیه »
 ماښام چی توری زلفی شاوخوا وغوروی

* - در عالمی که یاد تو با ما مقابل است

آئینه میکشد برخ سایه آفتاب

« بیدل »

درُحی د فکر کھی په بل لوری واپوو
 د عشق د کهکشان په یوه ستوری واپوو
 د لمر د پلوشو غوندی د ژوند په سپیره جُمکه
 کپو مراندی سره غوټه ، پرله پوری واپوو
 توروڼه دی د مینې چی معنی ورکوی ژوند ته
 له تور سره د مینې لکه توری واپوو
 چی عشق مو بی نیازه کړی د لمر له پلوشونه
 جنت کی د طوبی په ساره سیوری واپوو
 د ستوریو په بهیر کی به د مینې رهروانو
 د شپې چی نری پرځه په کُل اوری واپوو
 هغلته چی راوړی د خوشحالی بهار کلونه
 « پسرلیه » یو څو شپې به موږ هم هوری واپوو

هیری په میخور کړی د ساغر اوبه
 ستا دمخ له مخه د کډور اوبه
 ما وې تږې سترگی به اوبه کډم پرې
 تاو د مخ یې ډیر و ، شو نظر اوبه
 ماته دی پر مخ شوه د حیا خوله
 اخلی می د زړه ورنه پرهر اوبه
 شیخه خه ترخو اوبو ته پریزده موز
 ستا تر سر دی واوړی د کوثر اوبه
 ډیری می ښکل کړې یاقوتی شونډی
 نه ماتوی تنده د هور اوبه
 هر خه چی وو موز ته وطن ښکلی و
 کب ته وی خوږې د سمندر اوبه
 اور دزړه ته خوک لری « پسرلیه » تاب
 سور آشفشان کړی اوچت غر اوبه

تنکی هیل می بیا د رژه پردو کی دی ساتلې
 خو پیغلې بناپیری می په شیشو کی دی ساتلې
 ملا ، په مسلو می تنده مه را ډیروه
 ساقی د ژوندي شیري را ته پیالو کی دی ساتلې
 نګاه دی د بڼو له سیوری مه پوښده چی ووی
 دا ښکلې قنیری لا په پنجره کی ده ساتلې
 ای باده په احتیاط یی په مخ زلفی اړوه
 خو ټکی یی بیا خدایزده په دې ورو کی دی ساتلې
 افسوس چې د ژوند فلم را ته نه زدی بیا له سره
 ښې ښې صحنې په تیرو ورځو شپو کی دی ساتلې
 چی تیر شو ، هغه تیر شو څوک یی څه کوی پوښتنه
 زموږ شناختی په متروکو مقبرو کی دی ساتلې
 چی ستا ورپسې شیخه د زړه سترگی ووتلې
 هغه حوری فنکارو په نغمو کی دی ساتلې
 که ځان رسوی پوهی ته د جهل په لار ورشه
 اوبه یی د ژوندون وایی تیارو کی دی ساتلې

بی له تا می ستا په یاد وه بیگنۍ شپه
 په بلبل ، په پنجره کی د سپوږمۍ شپه
 اندیښنو را نه آرام د زړه اخیستی
 لکه وی پر میزتون د غرڅنۍ شپه
 ستا د زلفو په یاد واوړم په بستر کی
 تصور دی را ته شپه کړی د تنکۍ شپه
 تر سبا له رڼو ستوریو سره رغښتم
 چی دا زه وم لیونی ، که لیونی شپه ؟
 د سحر رڼا به څه راته ښکارېږي
 چی په زړه می وی د ناز د ښاپیری شپه
 تا و د مینۍ دی دی دا چی لکه شمه
 په ولاړه تیروی په ما کړی شپه
 له سپوږمۍ سره ته هم وخیزه بام ته
 د پسرلی شپه کړه لږ نوره هم تنکۍ شپه
 چی ریدی وی غوړیدلی په « آبدان » کی
 د جنت شپه وی « پسرلیه » د کیزدۍ شپه

ورا د ښاپېريو ده ، که وينم د کوکچې خېي ؟
 يا خو وهی ستا په مستو سترگو کی عشوي خېي
 ذوب می کړی په نور کی تصور د یوې وړې نکهه
 وای که د « آمو » غوندي را واوښتي خېي خېي
 داسی می حیا ورته خبره خوله کی واروی
 داسی لکه سپکی کړی له غاړو څخه پښې خېي
 حسن هم دی دغسی ، پتنگه حان پرې مه وژنه
 ښکلي وی له لری خو خطر لری نزدې خېي
 موز به بې کپتانه ، بې فرمانه بیړۍ څه باسی ؟
 بحر تویانی شه درنه غواړو یو نحو ښې خېي
 مه خاندی د شمو په مړو اوښکو پوری مه خاندی
 شوخو ستوریو پام کوئ بحرونه دی دا مړې خېي
 ستړی سیلاب هله سمندر ته رسیدلی شي
 کله چی روانی شي یوه په بله بسی خېي
 څه وړی « پسرلیه » سیلابونو باندی ښکلی خیال
 چا کله شمیرلی دی د سین د ترانې خېي

۱۳۷۰ - ۷ - ۱۸ - پېښور

د غریت په لار کی ښه یو موږ لا بیا هم
 ورکوی لوری په شگو کی دریا هم
 نیم نظر یې دومره پوه کړم په محفل کی
 مجبوری لری د عشق غوندی ښکلا هم
 خدایزده څه سحر و جادو یې و لیمو کی
 چی شکوې شوې رانه هیری قنا هم
 د هغو ښکلو له نازه به څه وایم
 چی غرور یې ښایسته وی ، استغنا هم
 جنتونه به وی ډک له طفیلیانو
 د دنیا غوندی که ویش وی په عقبا هم
 چی بیگاه می سر ته شمه ژړیدله
 له پتنګ سره زړه وسوځاوه ماهم
 ساقی ناوری مگر شور د حجابونو
 پرده بویه له شیخانو د مینا هم
 د زړه سوز یې تنها اوښکی وچی نه کړې
 « پسرلی » په خوله کی سوې ده نوا هم

درد نه می بی دردی کلیڅه پوښتې
 څه پوښتې ، د ناز لیونیڅه پوښتې ؟
 شور د عشق ته بویه د آبشار سرود
 دې مقام نه ماته شپیلۍڅه پوښتې
 کله چی یوسف باسی بازار ته وخت
 هلته نو بیا تول د وړۍڅه پوښتې
 پور د شهید زړه د دې په غاړه دی
 غاړی ته یې څوړه اوږيڅه پوښتې
 حسن هم د زړه پریشانیږلری
 کل وپوښته ، تانده غوټۍڅه پوښتې
 ناز د مهر ویانو دی دلیل د ناز
 حسن یې درم له هوسیڅه پوښتې
 مغز و اراده بویه نه تاج و خول
 شاه وپوښته تاج و خولیڅه پوښتې

راشه ، ای د خیال پری را ښکته شه
 زما د تورو شپو د وريل نته شه
 مه می څه له سره د وريل سودا
 لکه تور ځنګل نوره هم تنه شه
 څه به دی ستایم زه رویایی ښکلا
 چا وې چی تر فهم می وچته شه؟
 لیر څه می لا نوره هم نشي دحسن
 زما د ستړې ساه غوندی تربته شه
 کومه چی د عشق په پردو نه کړځی
 پری دی هنر منده هغه گوته شه
 حسن هم خپل پت غواړی ، هم پت د عشق
 چا ویل مجنونه چی بې پته شه
 میاشت که د اختر هم یې د خدای په پار
 لیر راته له ورايه خو جوته شه

هر څه چې يې را شه چې يادېږي مي
 تالنده برېښنا شه چې يادېږي مي
 يوه لمحہ شه زما د واړه سترې ژوند
 يوه خوره موسکا شه چې يادېږي مي
 خو به په رويا کي سره غواړو موږ
 خوبه په رښتيا شه چې يادېږي مي
 واړه عمر ستا وم ، پشيمان نه يم
 يوه لحظه خو زما شه چې يادېږي مي
 نه وايم چې پنډې د ناز مه را وړه
 درست سره ادا شه چې يادېږي مي
 ماته مي چوپتيا کړه د ښايست بطني
 مستې په غوغا شه چې يادېږي مي
 ډيري مي تيارې د هجر ونغښتي
 ستوري د سبا شه چې يادېږي مي
 خو به لا د نازد تقاضو مني
 راشه او پخلا شه چې يادېږي مي
 کله چې راځي د « پسرلي » شعره
 شوخه تمنا شه چې يادېږي مي

د مینى قربانیان هری هوا ته مه پرېزده
 نیم سوی پتنگان شمې! سبا ته مه پرېزده
 له روغی میکدې ښه ده که مات سرونه یوسو
 ساقی، د محتسب تیزه مینا ته مه پرېزده
 که رحم پرې کوی د تا په بند کی یی ده ښه
 دا خیری لیونی زړه بلی خواته مه پرېزده
 ښو ته خودی ووايه چی نه یی تخنوی
 د زړه زړه زخمونه می موسکا ته مه پرېزده
 له ژونده به می وچوی زړگی که شو تنها
 ما یوه شیبه د حسن خیاله ماته مه پرېزده
 حاجت د قهر څه دی په بوسه یی شې تړلی
 پارچاوه خوله می شوخی تمنا ته مه پرېزده
 که ما منع کولی شې له چیغو « پسرلیه »
 د غرونو آبشارونه هم ژړا ته مه پرېزده

د تا آواز و، که می اوریده آواز د حسن ؟
 ته می لیدی ، که مجسم شو راته ناز د حسن ؟
 ملگرو لږ می لا د خیال خلوتکدي ته پرېږدی
 چی د تنکی زړه له پردو می اورم ساز د حسن
 ژوند یوه پیچلي معنی وه ، مرک یی بله غوږه
 نه څوک د مینې په راز پوه شو نه په راز د حسن
 که د یاقوتو په رکونو کی کړی وینه وچه
 لا یی د سړي خولگی موسکا کنه آغاز د حسن
 ستوری ، سپوږمی به ښایسته وی خو زړه نشی وپلای
 هره لحظه چی یی بل شان نه وی انداز د حسن
 خیری گریوان به غوږی څو لا په موسکا پتهوی ؟
 بی نیازه ښکاری خو تر مینې ډیر دی نیاز د حسن
 داسی سترگو د بنو گوتو ته ورغی زړه ،
 هره شیوه یی بل عنوان وی ، بل آغاز د حسن
 د شمی اوښکی ، د بلبل نوا او شور د څپو
 « پسرلیه » ماته شی جلا جلا غماز د حسن

۱۳۷۰ - ۷ - ۲۳ - خیبر پلازا

که خپل زړه هم لکه شمه کړی اوبه خوځ
 په محفل کې یې نوم نه اخلی په خوله خوځ
 د شرر په پله چا پلونه نه دی ایښی
 په صحرا کې د جنون نه غواړی مله خوځ
 حوادثو داسی وړک کړو لکه وی چی
 په روانو شکو پاته کوم ویده خوځ
 زړه می خپل خیال ته پرېږدی ، جرم نه دی
 چی کوی له فرشتو سره خواله خوځ
 حسن او مینه د یو گل خانگی ریشې دی
 را ته مه وایه چې زه چیری او ته خوځ ؟
 جام د جم چې وایي دا دی نور څه نشته
 کاشکی کیږدی د بل چا په زړه لیز زړه خوځ
 د عشق راز څرنگه ووايم زاهد ته
 په اومه کړی کی نه راوړی اوبه خوځ
 د « پسرلی » له شعره څه فلسفه غواړی
 د آسمان له ورشو نه ربی وایه خوځ

په سترگو کی دی کاشکی څه اثر ویده کیدای
 پرواز کی دی نظر لکه شرر ویده کیدای
 مجنون به د دنیا په شیرازیو نه توکل
 دردونه که دزخم په بستر ویده کیدای
 د ناز گرم محفل ته به می شا نه اړوله
 دا سوی سپیلنی که په مجمر ویده کیدای
 چی خیال ته دی وزگار وای لکه عطر د شبو
 مایتم را ویښیدلی او سحر ویده کیدای
 زما ماته تندیه که قسمت دی ماتیدل و
 توتیه یی د کمری وای په گودر ویده کیدای
 د عشق بد کومانیو را وینس کمری تشویشونه
 موجونه شوای د بحر ، سر په سر ویده کیدای
 پامال وی تل « پسرلیه » د کبل غوندی پریوتی
 نو کاشکی په ولاړه لکه غر ویده کیدای

چی ته رانغلې ما به څه کوله ولې نکاه ؟
 اوښکه شوه ، توی شوه هغه تا ته سپمولې نکاه
 تامی د خیال په هسکو څو کو خپل بیرغ تومبلی
 تامی دزړه د بحر تل ته رسولې نکاه
 لیر یې له سرو بارخو د تورو ښو سیوری ته کړه
 د لمر په سره تپی می ډیره کړولې نکاه
 د حقیقت په لټه فکر رانه لار ورکه کړه
 په تروزمیو می بیحایه غوړولې نکاه
 ژوند می شونیکلی ، په هر څه کی رنگینی وینمه
 عشق د بودی د تال په خیر رارنکولې نکاه
 د حسن زور یې تنها نه دی کاږه کړی بانه
 د ناز لمسون یې وی له لاری اړولی نکاه
 دا چی له نازه یو قدم په اشرفی نه اخلی
 څه به می وکړی په سر سیوری نازولې نکاه
 سپینو تناکو کی « پسرلیه » سر پناه ورکوم
 چی مایوسی وی بیرته زړه ته تمبولې نکاه

حُي چي پټه خوله د بل په لاره ته به پاته يي
 ستن به حُان ايستلی وي خو تاره ته به پاته يي
 کاشکی له پښو سپک وای د زړه غمه د سرور غوندې
 گل به رژيدلی وی او خاره ته به پاته يي
 داسی لکه مړې ايرې چي پاته شي له سره اوږه
 زه به دا زه نه يم خو پرهاره ته به پاته يي
 جار دی له پايښته شم که هر څه هر څه ختم شي
 عشقه ، ای زما دزړه آزاره ته به پاته يي
 چا وې چي امام د عاشقانو خاوري کبزي خو
 ای د وحشت خلې ، هسکه داره ته به پاته يي ؟
 مه وهه بيوکه چيغی ، سر له کاهو مه وهه
 واوږه به خدای ویلی کړی آبشاره ته به پاته يي
 ژوند دی لکه شمه په لمبو پوری ترلی دی
 خو چي دی خواری وی نو ای خواره ته به پاته يي
 مست سيندونه گوره چي ژوندی په هلو حلو دی
 هرڅو چي دی لار وی نا همواره ته به پاته يي
 نه به پسرلی وی ، نه يي غم ، د « پسرلی » شعره
 خدايزده چي د چا د زړه له پاره ته به پاته يي

چي ستا سره مي مخ په مخ ليدلې آئينه ده
 د زړه تر پښو مي سل حايه ختلې آئينه ده
 له لري رونه لمر درته نيولې آئينه ده
 سپوږمۍ د تا په مخ كي زنك وهلې آئينه ده
 په پرځو لمبيدلي گل مي مه غواړه په قبر
 له خاورو د شهيد دي ټوكيدلې آئينه ده
 د تا چي ورته شا شي زنك يې سپين وي تنبتيدي
 خونخوارې مگر تندي دي زينبلي آئينه ده
 د زړه ماتي ټوټې مي ټولوم او ورته ژاړم
 آخر د تا له سترگو را وليدلې آئينه ده
 په هره ساه كه وكړځوم لپه ويني ليرې دي
 چي ستا د خيال په لمسه مي خوړلې آئينه ده
 راز دارې ستا د پټو عشوو يوه هم افشا نه كړه
 په خيال كي مي كه هر څو نښتيځلې آئينه ده
 چي لاس دي ور رسيزي نه يې خوند وي نه يې حسن
 سپيره نړۍ له لري يوه ښكلې آئينه ده
 جلوي د ښكلي مخ د اباسين په خپو مه وړه
 د تا د « پسرلي » نگاه يوه غلې آئينه ده

د تا نظر می د یادونو سمندر کی اوښت
 که سمندر و د موجونو په تخادر کی اوښت ؟
 شراب خو نه مستوی زړونه تر تحکلو پخوا
 کیف دی د سترگو وو ساقی چی په ساغر کی اوښت
 دا په اوبو کی وو د تا د سپینو لیڅو تصویر
 که زلی کب و له مستی نه په گودر کی اوښت
 خیال دی یوه لمحہ هم نه یم فارغبال پری ایښی
 لکه د سر د خطر فکر می په سر کی اوښت
 چی بی له لری په یو حل لیدلو وړی زړونه
 توفان د حسن ، که خپل آب و په گوهر کی اوښت
 بیکاه می ته خوب کی له حسنه ناکراره لیدی
 که د کوکچی سین د زریفتو په بستر کی اوښت
 شوخو جلوو بی پرده واخیسته د مخ له مخه
 یا خوبل اور د حان بنودلو و په لمر کی اوښت
 لکه بهار چی د فرخار کړی بام و در گلونه
 ستا « پسرلی » هم ستا په بام او ستا په در کی اوښت

۱۳۷۰ - ۱۰ - ۱۲ - پېښور

لکه چی وچ سپیلنی ورشي د مجمر په ګوتو
 داسی می سوچی د فکرونو بال و پر په ګوتو
 پرېږده وږمه شم ستا په نرموزلفو لاس ووهم
 نغمه را باسی له تارونو هنرور په ګوتو
 بیکا می بیا په زرۀ ولاره د نشتر غوندی وی
 د آسمان ستوری می شمیرل لکه نشتر په ګوتو
 تر څښلو وړاندی می احساس واره نشه نشه کړي
 چی وښند ویه را ته ونیسی ساغر په ګوتو
 په ډیر حسرت می امید ونه ټولومه له زرۀ
 لکه باغوان چی ټولوی وروستی ثمر په ګوتو
 په هغه لطف یې د زرۀ خبره ونغښتله
 په هغه حسن چی پر مخ ټیټه کړی ځادر په ګوتو
 لکه رانده چی د ږندو کتاب په ګوتو لولی
 زه یې د زلفو کیسې ښه لولم اکثر په ګوتو
 د تصور په شنه لمن کی د ښایست ملکه
 له نازه تله لکه وړانګې د مازد یگر په ګوتو
 د لمر د زرۀ غوټه به خلاصه شي دچا په همت
 سحر که خلاصی شي د شپې غوټی د لمر په ګوتو

لا می زړه نه وه ساه اخیستې د زارو په ژبه
 شپې د سکوت اعلان را خپور کړ د تیارو په ژبه
 بهار و ، بن و ، هری پانی داستانونه لرل
 خو زه ساده نه پوهیدم د نندارو په ژبه
 د حسن او مینې په عالم کی حاجت نه وی د زغ
 ستوریو یو بل ته څه ویل د اشارو په ژبه
 د مهر او مینې د مرهم په لطف څه پوهیږی
 څوک چی پوهیږی بس د تورو کتارو په ژبه
 خدایزده ددې توری مرغۍ په زړه به څه غوټه وو؟
 لکه ښارو نه پوهیدمه د ښارو په ژبه
 چی د صنم نغښتې موسکا یې زړه ونه غوړوی
 څه به ځان پوه کړی د جومات د منارو په ژبه ؟
 « پسرلیه » ونیسه په مینه کی لمن د هنر
 د درخو زړه آدم ورمات کړ د لارو په ژبه

ساقی ، سرکش افکار می په جامونولاندی کړه
 خپل چاری فرعونان تر اهرامونو لاندی کړه
 د حسن تاخت و تاز ته به یې څنکه شی څوک ټینګ
 د زړه کلا یې یاد په سلامونو لاندی کړه
 چی زلفی یې را ټیټی کړې په خال باندی نسیم
 دانه وه په سلا یې له دامونو لاندی کړه
 د تا دکور صفا می چیرته نه ولیده مینې
 دنیا که می سل واری له گامونو لاندی کړه
 د لمر د تسلط سیمه هم تل نه وی د لمر
 زما په یاد زر حلی ماښامونولاندی کړه
 سیلاب ته چی جذ بې د بهیدلو ورکړ شور
 دنیا یې په دې نرمواندامونو لاندی کړه
 پولی په زړه را وختې اختر به وی « پسرلیه »
 توده بید یا چی سپینو اهرامونو لاندی کړه

ساقی د زړه په تنده می یو جام واپوه
 له حُانه می د حسن خواته پام واپوه
 دنیا به دی دحسن پلوشې توده رونه کړی
 د لمر غوندی د ناز له پولی گام واپوه
 منکره د فرعون غوندی د عشق له حقانیته
 له شرمه په سر تیزی د اجرام واپوه
 درواغ به کړی خیره د حقیقت خرنگه مسخه
 دا چا وې چی د مهر غوندی نام واپوه
 په تل د سمندر کی لکه سیل وروزی شگی
 که خپل د رنښت دی وساته آرام واپوه
 د خدای په کور کی هم ظالمه پیاز په بده کړخی
 حاجی لیر: خودی پیڅه د احرام واپوه
 منم چی نه یوال مو اخلا ل مکر دی د خیالونو
 « پسرلیه » د کوم وړک ستوری په بام واپوه

په هغه شان چی بصیرت مومی مغان له اوره
 داسی می وشوی د زړه سترگی د هجران له اوره
 څوک به د مینی غرغندو ته څنگه زړه ونیسی
 غر په لړزه شي د واره آتشفشان له اوره
 پیاله که ماته شوه په لپو کی به هم وځښو می
 الله دی وساتی د مستو تاکستان له اوره
 محکه پی اور وه ، لمر پی اور دی ، ستوری هم اورونه
 داسی ښکارېزی چی جوړ شوی وی جهان له اوره
 چی می په سوی زړه کی وینم ژوندی شوې هیلې
 دا به رښتیا وی ، پیدا کیزی به کبان له اوره
 شفق په هومره اور د غره د سر کنگل مات نه کی
 عجیبه نه ده که می روغ دی گریبان له اوره
 « پسرلیه » څوک چی له سرو میو نه په ډډه کرځی
 ملامت نه دی همیشه تنبتی لیوان له اوره

چي ٿومره دي رنگونه په رخسار اوږي را اوږي
 زما په زړه او ذهن يو بهار اوږي را اوږي
 افسوس دي چي يو حاي ته يې هم نه ورسولو
 په سر کي مو د سيل غوندي افکار اوږي را اوږي
 پوستني ته يې يو حلي را سترې نه شو څوک
 بس څرېکي مي د شنه زړه په پرهار اوږي را اوږي
 د تا د زلفو بوي ورباندي ښکاري لگيدلي
 نسيم اوږي را اوږي ، لاله زار اوږي را اوږي
 هغومره د نغمو په پر اوبال لگوي اور
 چي ټومره د فنکار له لاسه تار اوږي را اوږي
 آرام به څه را ويښي دا شپې ورځي د ژوند
 شپې ورځي چي له زخمه لکه مار اوږي را اوږي
 بيکا چي ته ویده يې « پسرلي » دي تصور کي
 کري شپه لکه سيوري په ديوار اوږي را اوږي

چي پسرلی شي ، سپيري دېستی کړی چکن گلونه
 غرونه مو را وړی درته بیا لمن لمن گلونه
 را څه را څه مقدم دی خدای د پسرلی وږمه کړه
 چې تخنوی د شهیدانو د مدفن گلونه
 چي ستا په پښو کی یې نثار کړی را وتلی به وی
 د رنک وبو تحفې په لاس کښی د وطن گلونه
 ستا د پښو خا پی مو په زړه گوڼدی د یوې بلی کړی
 لکه د تورو خورو زلفو په شکن گلونه
 د نیکمرغیو په امید دی واړه لاری خاری
 لکه بهار ته انتظار وی د چمن کلونه
 د پتنک زړه به څه تکور شی په تصویر د شمی
 بي تا به څه کړی د زړه سره ستا مین کلونه ؟
 را څه را څه ، در سره هغه « پسرلی » را وله
 چي د سمند پښو ته دی وېر کړی د سمن گلونه

تيارې د زړه د مينې په وړانگو جارو کوم
 ستا لاری لکه ستوری په شپو شپو جارو کوم
 د مينې په حرم کی می خچنی هیلې نشته
 د خیال لاری دی زړه ته په پڼو جارو کوم
 خزان د زندگی چی برگ ریزان راوړې د هیلو
 د تت ځنگله لمن به می تر څو جارو کوم ؟
 په نیاز چی د جهان ښکلی را بولم تصور ته
 حُجله دی په شهپر د ښاپيرو جارو کوم
 چی زړه ته ستا له مينې سوا هره مينه راشي
 سيلاب شم گنگړ خلی په نخپو جارو کوم
 دُرشل د عالي حسن مه شه لوگ له سر پری کړيو
 ستا عرش له بې احساسه فرشتو جارو کوم
 شوخی بې د نظر را نه قرار د نظر واخيست
 آرزو د لیونی زړه په آرزو جارو کوم
 ساقی دا د نشې قدردانی گڼې که نه
 توبې د توبه گار زړه په توبو جارو کوم
 د حسن د زړه خوښه نغمه راشی گوندی خولې ته
 نغمې می « پسرلیه » په نغمو جارو کوم

چی د مینی اور پرې بل وي کور یې نه وي
 د شرر جنازه باد وړی گور یې نه وي
 د افکارو نهنگان نه شي روزلی
 د ورځو سمندر چی شور یې نه وي
 چار ناچار تر هری میږی لاندی وځو
 هغه وری شول را نه جوړ چی مور یې نه وي
 ورور گلوي وي په ژوندو کی ، نه په مړو کی
 سیوری خپل وي د انسان خو ورور یې نه وي
 هرسړی به و رستم که په اسباب وای
 رخس یې چا ته زینوی چی سپور یې نه وي ؟
 خود خواهي کړې راته ټولی لاری بندی
 تر نری سپم وځی تار چی پسرور یې نه وي
 به ساره عالم کی زه هم شوم د مغ زړه
 سوی یم هغه اورتون چی اور یې نه وي
 اندیښنې می عشق ریشې د پلوشو کری
 چی په هره خوا غځیږی لور یې نه وي
 یا بې سره افغانان دي « پسرلیه »
 یا د مینی مقتولان چی بور یې نه وي

مینه می کاشکی ویده شوی طبعه و تخنوی
 هسی می چاودی چاودی تلی د زړه څه تخنوی
 ښایست د سترگو په لار هره سینهنه روڼوي
 ښکلی عبث هر درڅه د لمر په وره تخنوی
 د مړه احساس خاوند به څنگه شي را وینس له چیغو
 د گور چینجي گوری تر مرگه پراته مړه تخنوی
 بلبله څه لولې گلونو ته د حسن بلنی.
 د خپل ښایست غرور په غرونو کی غرقه تخنوی
 د مینی مست د ساقی ست ته سترگی نه غړوي
 په سمندر کی د رڼه تاو دی چی اوبه تخنوی
 ناکارار زړه به می آرام مومي په وصل کی څه
 هره ادا یې هر یوه تر بلی ښه تخنوی
 آتش فشان چی « پسرلیه » وروي اورونه
 د خود بینۍ لمبی چی کله د غره، زړه، تخنوی

د شېبې زړه چوى خو د ناز په خوب ویده رانغله
 تر خیال نازکه می د سترې خیال په پله رانغله
 له زړه تر ژبې پورې لاره مو وه غریو نیولې
 گیله می هر خو هتخوله خو په خوله رانغله
 وفا هم نه کوی وفا له مینانو سره
 وفا می ډیره وپالنه خو په ښه رانغله
 د زړه په غولۍ سترې شوی می له زړه نه وحی
 یوه آرزو چی می په خوله ورته له زړه رانغله
 پرته له اوشکو یې د لطف بل جواب نه لرم
 د زړه خبره می خو نه شوله اوبه رانغله
 نیمه خوا ورځ د تنکو هیلو غرونه هم نه وړي
 زړه ته به څه وایم چی څه شوه او په څه رانغله
 د مړاوو هیلو په گلشن می « پسرلی » رانغی
 سترگی می وچی شولې لار ته په کاته رانغله

راغله نوک نیولې خو د غرو تر اوبو مسته ځي
 خدايزده دا عمر ښه لمحہ د چا له کسته ځي ؟
 دا که خپل تصوير ته زدي سر ، خپل تصوير يې دې ته زدي
 داسی په هوس چی آئينې ته خود پرسته ځي
 کله می په خیال کی هم یوه لحظه را تم نه کړه
 شوخه د زمان د قافلې غونډی پیوسته ځي
 پښې حادثې ورکړی فریاد ته د شاعر وزر
 شور د سین تر لري د څپو له خیز وجسته ځي
 خوارو بی اسبابو ته په خواره سترگه مه گورئ
 ډیر بی لاس او پښو کبان په روغ صورت له شسته ځي
 بل به لا په بده ورځ په بل پوری څه نیسی لاس
 هوش حواس او فکر چی د چا له سره درسته ځي
 مه کوه « پسرلیه » له تقلیده د عروج تمه
 وگوره سایې ته که د غرونو هم وي پسته ځي

چى سترې انديښنه مې له كابلې نه راځي
 د حسنملكه شوه له محله نه راځي
 زما په تش كوگل كې به څه زور وي د فرياد
 د تشې شپيلۍ زغ خو له مورچله نه راځي
 طلسم د ښكلا كړه را ته عطر د گلونو
 وجود يې حس كومه خو په خپله نه راځي
 د حسن له غروره به يې چا ته اوړى پام
 چى لمر يې لكه سيورى له درشله نه راځي
 په خپلو خيالونو كې تل ډوب ښه وي مين
 گوهر په خوښه سطحې ته له تله نه راځي
 د ضعف انتها به يې گڼى حسن كه نه
 ناله مې چى تر شونډو له كوگله نه راځي
 چى طبعى مې د شعر پښه نيولې « پسرليه »
 خزان وهلى يې ته خو بلبله نه راځي

ما چي و ي زه يم ، زما ساه ده ، تله خاموشه خواني
 لکه هوا می اوبسته له سراو دوشه خواني
 لکه د غره اوبه چي کيزدي په لمنو کی سر
 د زپودی په ډاگ کی ولویده له جوشه خواني
 لکه د شپې چي د شبو له غيزی وحی عطر
 دغه شان وحی نامحسوسه له آغوشه خواني
 حیف چي د بني لاری ملگرې می ونه پیژنده
 څه به زه مست وم ، څه روانه وه روپوشه خوانی
 خاوری اوبتې وې په ډیرو فرصتونو باندی
 څو چي لنډیز د هوش کلی ته مدهوشه خواني
 که په مړو گوتو نیم ساغر هم تم کوم ډیره ده
 ساقی څه غواړې رانه هغه دریا نوشه خواني
 نه بې زه وینې کړم نه بې نور له خویه ولټول
 بڼه شوه چي لاره لکه پرڅه بې خروشه خوانی
 اوس می د ژوند له رژیدلیو پاهو څه پوښتې حال
 « پسرلیه » تللې د پسرلی غوندی گل پوشه خواني

سترگی را پورته کړه بنو کی نظر وتخنوه
 د تروزمی په نیمو شپو کی سحر وتخنوه
 چی د ژوند ورځو کی مو ساه د خوښی وغږیږي
 په شوخو سترگو دی داپته خوله لمر وتخنوه
 هسی نه پښې مو لکه لاری ، لار کی وغزوو
 د عشق جرسه څه مو ذوق د سفر وتخنوه
 د حورو میری د جنت فلم می بیا غواړی زړه
 راشه په حسن دی رنگین مازدیگر وتخنوه
 چی له وړو څپو یې پاڅیږی توفان د نشو
 په سرو منگلو دی خوب وړی گودر وتخنوه
 لوبی می څه کړې په احساس د څوارلسمی سپوږمی
 دا در ته چا وې چی آرام سمندر وتخنوه ؟
 لکه مطرب چی په مضراب ور پاروي تارونه
 بیا د « پسرلی » په ستړی زړه کی هنر وتخنوه

شعله يې که محفل کی د نگاه را رسیده
 د سرو شونډو موسکا يې عذر خواه را رسیده
 که شرم مو تر منع و ووه غرونه درولی
 زما تر ستری زړه يې توده ساه را رسیده
 ثواب نه که محروم شوم له میراثه د آدم
 ما خوار ته خو به هم يو څه گناه را رسیده
 چی شوم د مابوسیو په ساره دوزخ کی ویلی
 لږه د اشتیاق يې خامخا را رسیده
 خیال يې دومره پورته خپژولی وم « پسرلیه »
 چی بس له محکی والو خپله آه را رسیده

تش جام می د ساقی د که مینا ور زغوله
 که حسن د مین زړه تمنا ور زغوله ؟
 درخې می د زړه پرانستې د حسن تصور ته
 له لری پنحلسۍ د لمر رڼا ور زغوله
 قربان یې په لیمو کی د نگاه له مهارته
 په خومره نزاکت یې استغنا ور زغوله
 د زړه سترې نغمې نه ویدیدې ، نه لتیدې
 رازداره شپه یې درسته شپه بیگاه ور زغوله
 محفل کی به یې زما په زړه کرل ښایی گلونه
 پستو شونډو چی دم په دم موسکا ور زغوله
 زړه پاله که د شمی وزر سوونکې رڼا نه وای
 نیم سوې پروانه خواره به چا ور زغوله
 له ما سره خواله و د سر کشو امیدونو
 موجونو له مستی خپله دریا ور زغوله
 د وصل تصور می تر سهاره و په زړه کی
 د حسن گنهاره یې تنها ور زغوله
 تندي گلونه هم لري د عشق د کیسو تنده
 وزمه یې د « پسرلی » له زړه بیا بیا ور زغوله

دا وزی د قدرت له لوړ مقامه بوسه اخلي
 که روح د فرعونانو له اهرامه بوسه اخلي
 بلبل غریب اُمی دی ډیر یې مه پوښتی له مینې
 ساده مومن یواځی له کلامه بوسه اخلی
 کل فیض د مینه پالو زړونو دی په سپیره مُحَکَه
 چی لمر یې هره ورځ له در او بامه بوسه اخلی
 مستی چی یې له حُانه وي په یوه غوړپ نشه کبزي
 خچه د سین له غاړی نا تمامه بوسه اخلی
 رښتیا یې دی ویلی حرکت کی برکت دی
 چی مُحَکَه د رهرو له هره گامه بوسه اخلی
 « پسرلی » ته ستا له مخه دا دنیا حسن کده شوه
 د دوو سترگو له باره له بادامه بوسه اخلی

چي حې نگاه مي ستا له هره گامه بوسه اخلي
 يوه مور شي له ويدې بچي آرامه بوسه اخلي
 آرزو د ښکلولو مي په زړه کي ليونۍ کړي
 موسکا چي يې د سرو شونډوله جامه بوسه اخلي
 د شپې په تاريخۍ کي مي سپوږمۍ ډيره ليدلې
 چي ورو ورو در ښوئيزي ستا له بامه بوسه اخلي
 په دې جرم يې مه محکوموه په ټيټه کتلو
 نگاه مي ستا له مخه که يې پامه بوسه اخلي
 تر څو به دي وي هو يا نه په خوله کي پښه نيولي
 احساس به مي تر څو له پټ پيغامه بوسه اخلي ؟
 په سترگو کي مي ډب شول رونه څاخکي چي را نغلې
 لومړي ستوري ښکاره شوو له ماښامه بوسه اخلي
 د زلفو په حلقو کي چي يې خال ته اوړي سترگي
 ډوډه وږي صحرايي مرغۍ له دامه بوسه اخلي
 د سمو اوښکي حکه څاخکي څاخکي را څڅيزي
 چي تزي پروانې له شمي خامه بوسه اخلي
 « پسرليه » گوندي خواوي د حسرت را ستره شوي
 چي څړيکي مي له زخمه له ناکامه بوسه اخلي

ثمر به د عشق خه په مهرو ماه کی لویوم
 زخمونه د زخمونو په پناه کی لویوم
 گومان د مازدیگر د سیوری مه کوئ په ما
 چی قد به یی د نورو په نگاه کی لویوم
 د خم په پنبو کی رڼم که می کین ووخی له زړه
 دا یو ثواب په غیزه د گناه کی لویوم
 د مینی گهواره چی د بنایست خوکو ته وره
 وور دال می د سیمرغ په آرامگاه کی لویوم
 د خولې په برسیرنو اوسیلو می مه تیروخه
 یو پت شرر د مینی په گیاه کی لویوم
 په سهوه می ډیر مه نیسه د سوی زړه مالکه
 خو تانندی تجربې په اشتباه کی لویوم
 نظر چی یی ور واروم بهو ته « پسرلیه »
 رستم د اتلانو په سپاه کی لویوم

په موز که قیامت وي د دنیا یې باندی څه ؟
 هوسیه که مری که پایی د صحرا یې باندی څه ؟
 له نوره رغوی څه په تیارو کی روزدی شوي
 ډیوه که وي که نه د نابینا یې باندی څه ؟
 تر خرو لاندی شوي د ماضي نیزو نو وري
 له نن سره یی څه دي ، د سبا یې باندی څه ؟
 زاهد که د پیالو په شرنگ له لري شو بی سده
 د ځم گناه ده کومه ، د مینا یې باندی څه ؟
 اختیار د تا دی ربه که مو هر لوری ته بیایې
 جنت ته ، که دوزخ ته د ملا یې باندی څه ؟
 څه پام غواړې « پسرلیه » د قدرت له لیونو نه
 که شل بیرۍ شي ډوبی د دریا یې باندی څه ؟

لاره ، لاره ، لاره چی په خپل حسن آگاه شوله
 شوخه می د غرونو د رنگین پسرلی ساه شوله
 ټوله ورځ می لمر غوندی نظر ورته په لاره رغښت
 سیوری شول تر سیوری لاندی ، رانغله ، بیگاه شوله
 لارم چی د زړه غوټی یوه ، یوه ورته پرانیزم
 واره تقاضی می سره غوټه شوې یوه آه شوله
 خپله فکر ته سر زدم چی د ناز د دُرشل سیوری شو
 مینه گمراهی ده ، که زما مینه گمراه شوله ؟
 اوس یې پلوشې له لري هم را باندی نه اوري
 والوته د لمر خورځه د بل کهکشان ماه شوله
 وایی ورم د عرش له کنګرو مګر غومبر د ناز
 اوس چی د « پسرلی » له تخیل سره همراه شوله

نظر چی یې د حسن سیوری غواړی په وربل کی
 له عقله شي لار ورکه د وهمونو په ځنگل کی
 په ډبري سخت گیری می زرگی مه را سخته
 پستی ختی کړي ژمی د غره گټی په کنگل کی
 مغلوب ذهن وی تل د خرافاتو میلمه پال
 په فکر خاوري اوړي د چورتونو په غویل کی
 د حسن په گلبن د خشونت سیلور الوتې
 بی نخښی مرمی اوړي د نیازمنو په کابل کی
 تر هری یوې ادا یې گوښی گوښی چی جاریرم
 د شاتو مچر نه یم چی خوازه غواړی په گل کی
 په شعر کی اوبه شوم لکه مالګه په اوبو کی
 « پسرلیه » که می غواړې نور می غواړه په غزل کی

ختمی شوی جذبی د زلما ، زړه کی غوغا کښیناسته
 ولویدل سیلونه له پښو مسته دریا کښیناسته
 پریردی چی د مړه زړه په تابوت میخونه ټک وهم
 شمه وم ، اوبه شوم ، لمبه لاره ، رڼا کښیناسته
 ما ویل د زړه غوتی به یوه یوه ورته پرانیزم
 بیرته می په ژبه نا ویسا تمنا کښیناسته
 دلته می د زړه په پرهر مالگی دوړوي مینه
 هلته چی د دې په پستو شونډو موسکا کښیناسته
 ستا د وصل بخت چی می له خدایه په زاریو غوښت
 خوله کنی می له ضعفه په زړه ستړی دغا کښیناسته
 جوش د مشتاقانو چی یې ولید ، په لمسون د ناز
 لکه له کتاره پاته زانه تنها کښیناسته
 محای د خوا خوږي نه و جهان چی تنکی هیل می
 هر یوه ، یوه شمه شوه په خپله پاتا کښیناسته
 خه غواړی « پسرلیه » د خوانی خوانه غزل له ما
 نور می لکه ماته شپیلی زړه کی نوا کښیناسته

دا لمرڅړک د سبا سترگه د رڼا په پلو نغاړي
 که د ناز مجسمه ځان د حیا په پلو نغاړي
 چی د دروي په کوڅه کی یې تصویر راشي په مخه
 تنکۍ هیلې مخ له شرمه د نوا په پلو نغاړي
 زه به ستا د خوږې ژبې په وفا څه باور وکړم
 ډیر درواغ شته چی مخونه د رښتیا په پلو نغاړي
 د بمونو لوگی گرځي ، د توپونو دورې خيژي
 مایوسي د زړه ماشومه تمنا په پلو نغاړي
 داسی ښکاری چی ښایست وي د ملا په پښه ختلی
 د فکرونو ښاپیری چی د سودا په پلو نغاړي
 سوډ دوزخ به مو جنت شي که ته راغلي پلو غاړې
 په جنت کی کله حوري مخ له چا په پلو نغاړي
 بی آزاره نه وي لطف هم د ښکلیو « پسرلیه »
 د مطلب خوږې خبرې د موسکا په پلو نغاړي

خپله زخم خپله تیر یم د ویشتلي
 حکه سر تر پایه ویر یم د ویشتلي
 د زخمونو به موسکامی مه تیروخی
 نه نیکاریزم ، پټې ضمیر یم د ویشتلي
 چی حواس می شل په شلو لارو تللي
 ترهیدلی وړک بهیر یم د ویشتلي
 که پټی ری نه شوم هیر می کله مه شه
 لکه وینی دامنگیر یم د ویشتلي
 سور فریاد می شې په سترگو اوږیدلی
 را ته وگوره تصویر یم د ویشتلي
 بې معنی ژوند « پسرلیه » بې معنی کوم
 د نارامه خوب تعبیر یم د ویشتلي

د ژوند په قافله کې نه درېم نه جرس یم
 په پټه خوله می بیایی څې سیلاب اخیستی خس یم
 پروږن که د الوت ژوندی هوس وم په چمن کې
 نن څه یم بس د خپلې وزر ماتې ساه قفس یم
 خپل وس او حیثیت می بودا توب هم را ونه ښود
 تر اوسه لا په زړه کې د محروم بچی هوس یم
 وجود می شته خو بس چې خپل زړه وخورم لکه واوړه
 چې کله نه رسیږي په بل څه زه هغه وس یم
 چې یو فریاد می هم د ناز دُرشل ته نه رسیږي
 نو خدای خبر « پسرلیه » چې د کوم سترې نفس یم ؟